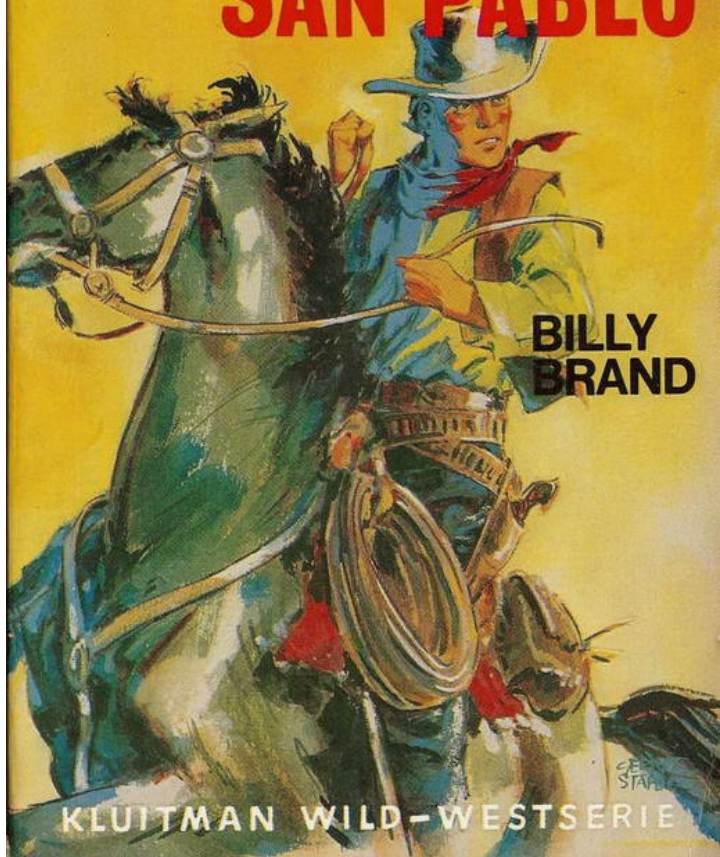

DE NACHTHAVIK

TERREUR IN SAN PABLO

BILLY
BRAND

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

SERIE DE NACHTHAVIK
TERREUR IN SAN PABLO
WILD-WEST

De Nachthavik stond tegen een boom geleund ... (blz. 49)

TERREUR IN SAN PABLO

DOOR

BILLY BRAND

NACHTHAVIKSERIE (WILD-WEST)

Geïllustreerd door
G. STAPEL

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

IN DE NACHTHAVIK-SERIE VERSCHENEN:

*

VEEDIEVEN IN DE VAL

*

HET GEHEIM VAN DE DUIVELSKLOOF

*

ONRUST IN DE RATELSLANGVALLEI

*

DE SPOOKRUITERS VAN DE LOBOVALLEI

*

DE BENDE VAN DE APACHE-MOUNTAINS

*

KRUITDAMP OM DE DONOVAN-RANCH

*

HOOFDSTUK I

Een verzoek om hulp

Lee Martin, United States marshal van Bitter Creek district, Texas, trok langzaam een lade van zijn bureau open en haalde een brief te voorschijn, zonder zijn blik af te wenden van de fors gebouwde cowboy, die tegenover hem in een stoel zat en bezig was een sigaret te rollen.

Steve Smith, bij zijn vrienden bekend als de Nachthavik, streek met een vlugge beweging een lucifer aan langs de kant van het bureau. Over het vlammetje heen keek hij naar het verweerde, met tientallen rimpeltjes doorploegde gezicht van de marshal, dat er uitzag als gelooide leer.

Hij blies een rookwolk uit en vroeg toen:

„Wel, marshal, wat zijn je zorgen? Steek maar eens van wal!”

„Voor ik je verder tekst en uitleg geef, moet je

eerst deze brief eens lezen. Ik kreeg hem een paar dagen geleden toegestuurd... van de gouverneur van de staat met verzoek... om er wat aan te doen.”

Steve floot zachtjes tussen zijn tanden terwijl hij zijn hand naar de brief uitstak.

„Van de gouverneur himself. Da's niet mis. Dan zal het wel om een belangrijke zaak gaan.”

De marshal glimlachte.

„Lees hem maar eens,” nodigde hij uit en Steve vouwde het stuk papier open.

Het was een brief vol hanenpoten en schrijffouten en hij luidde als volgt: „Dear mister guvnor, waarom stuurd uw niet wat texas rangers naar San Pablo. Het is hier een boevebende die de ranchers terriseert. Mijn vader hebben ze bijna vermoort, ons vee gestolen en Jhon Stone heeft onze gronden zo maar in gebruik genomen. Van Phil Silver is zijn ranch in brand gestoken. Het is hier geen leven meer. Stuur wat rangers om die boeven uit te roeien. Waar heb uw ze anders voor! Ronny Scott van de Sixty Six (14 jaar)’ en daaronder stond als een laatste kreet: „Pleece help!’

Steve legde de brief voorzichtig neer op het bureau, drukte zijn sigaret uit in de asbak en keek de marshal

fronsend aan.

„Het is een belangrijke zaak,” mompelde hij. „Tenminste voor Ronny Scott. En de gouverneur wil dat jij er iets aan doet.”

Lee Martin knikte bedachtzaam.

„Ja, er zal iets aan moeten gebeuren,” zei hij. „Er zijn hier al eerder geruchten doorgedrongen, die erop wijzen dat het daarginds helemaal mis is. Het schijnt daar een stal te zijn die hoognodig moet worden uitgemest. Ben jij ooit in San Pablo geweest, Steve?”

„Nee. Nog nooit zo ver zuidelijk geweest, ’t Is een grensstadje, niet?”

„Min of meer. Een tien, vijftien mijl, van de Mexicaanse grens. Daar heb je altijd het meeste geduvel.”

Hij zuchtte diep en streek zijn spaarzame haren naar achteren.

„Ja, dat zijn de moeilijkste plaatsen om de wet te handhaven,” ging hij verder. „Daar komt het schuim bij elkaar want daar voelen ze zich veilig. Als er gevaar dreigt, verdwijnen ze over de grens en zijn buiten bereik. De Grande (Rio Grande die de grens vormt tussen Mexico en de Verenigde Staten) vormt

geen enkele belemmering. En bovendien vind je daar ook nog de greasers (scheldnaam voor Mexicanen) voor wie de grond in hun eigen land te heet onder de voeten is geworden. En je weet het, Steve, waar schurken bij elkaar komen, worden schurkenstreken uitgehaald,”

„Ik weet het. En de eerbare burger kan zich niet verweren en houdt zijn mond dicht omdat hij bang is voor wraaknemingen als hij die boevenstreken aan de grote klok hangt.”

De marshal knikte met een wrevelig gezicht, haalde de brief naar zich toe en liet hem weer in de la glijden.

Toen richtte hij zijn blik op zijn bezoeker en glimlachte, half verontschuldigend.

„Wel, Steve, het is vanwege deze brief en... eh... vanwege het verzoek van de gouverneur om er verder werk van te maken, dat ik jou heb gevraagd hier te komen.”

Steve grinnikte zachtjes voor zich heen.

„Ik begin er nu wel achter te komen waarom je me op bezoek genodigd hebt,” gaf hij toe.

Lee Martin knikte.

„Ja, ik wilde je vragen, Steve, of jij je met deze zaak zou willen belasten. Althans tot op zekere hoogte. Jij staat je mannetje. Ik zou voor dit karwei geen betere weten. Joe Barnett, m'n collega van Yellow River, vertelde me laatst hoe jij in de Lobo-vallei die ‚Ghostriders‘ bende onschadelijk hebt weten te maken. Dat was een knap stukje werk... van de Nachthavik.”

Steve keek vanonder zijn wenkbrauwen naar het grijnzende gezicht van de marshal en haalde zuchtend zijn rookgerei te voorschijn.

„Joe is een heel aardige kerel,” mompelde hij, terwijl hij tabak op een sigarettenpapiertje strooide, „maar hij praat veel en veel te veel!”

Met een snelle beweging rolde hij met een hand de sigaret en stak ze aan. Terwijl hij langzaam een rookwolk uitblies, vroeg hij:

„Waarom ik? Waarom wil je mij met dit geval opknappen, marshal? Dit is echt iets voor de Rangers, zoals Ronny Scott terecht zegt. Als het daar inderdaad zo'n heidense bende is en je de boeven daar dertien in een dozijn kunt vinden, dan hadden de Rangers al lang eerder ingeschakeld moeten worden. Die zijn ervoor.”

„Ik kan je vertellen Steve, dat de Rangers zich inderdaad met deze zaak bezighouden,” verzekerde Martin. „Al enige tijd. Daar is nog een andere reden voor. Er hebben de laatste maanden twee treinberovingen plaatsgehad, waarbij door de overvallers een grote buit werd gemaakt. In het eerste geval werd de trein naar Pecosville gedwongen te stoppen door een groep gemaskerde bandieten, die er met vijfenzeventigduizend dollar vandoor gingen. Enkele weken later gebeurde hetzelfde met de trein naar Red Spring. Hier kregen die kerels, vermoedelijk dezelfde bende, voor een waarde van meer dan honderdduizend dollar in handen. De bewaker van de postwagen werd doodgeschoten, nadat hij eerst een van de overvallers onschadelijk had gemaakt!”

„Ook dood?”

„Helaas wel, ja, anders waren we misschien nog het een en ander te weten gekomen. Het was een bekende outlaw, Zeb Clinton, die in verschillende staten gezocht werd. Hij werd herkend door iemand die hem meermalen in San Pablo had gezien. Hij ging daar door onder de naam Clint.”

„Het spoor leidt dus naar San Pablo.”

„Ja, en je kunt ervan op aan, dat de Rangers, die de zaak in handen hebben, ook daar hun onderzoek uitstrekken.”

„Wat valt er dan voor mij nog te doen, marshal?” vroeg Steve. „Ik neem aan dat de zaak bij de Rangers in goede handen is. Waarom wil de gouverneur...?”

De marshal onderbrak hem met een kort gebaar van zijn pezige hand.

„Dat is meer een kwestie van persoonlijke aard. Zie je, Ronny Scott is een zoon van Dave Scott en de gouverneur en Dave zijn altijd vrienden geweest. Ze komen uit hetzelfde plaatsje... Kicking Horse... en ze zijn als jongens veel samen opgetrokken. Dave's vrouw is dood en hij heeft twee jonge kinderen... Ronny en Annet... een dochtertje van een jaar of tien. En nu Dave blijkbaar is uitgeschakeld en niet meer in staat is om voor hen te zorgen...”

„Staan ze alleen, wil je zeggen. Wat is er precies met hem gebeurd?”

„Ik heb bij geruchten vernomen dat-ie van zijn paard is gevallen... het dier schijnt hem een eind meegesleept te hebben... en hij is blijkbaar gedeeltelijk verlamd. Het juiste weet ik er niet van.

Ik had de indruk dat 't een ongeluk was, maar de jongen denkt er wel heel anders over.”

„En de bedoeling is dat ik eens naga wat er precies aan de hand is en wat voor hulp er moet worden geboden?”

„Dat is het, Steve! De gouverneur wil dat deze zaak, namens hem, persoonlijke aandacht krijgt. Als het is, zoals de jongen schrijft, dan zitten ze op het ogenblik tot over hun oren in de troubles. Je zou me een enorm plezier doen, Steve, als jij deze zaak voor mij zou willen waarnemen. Ik ben er zelf te oud voor, trouwens, de gouverneur verwacht ook niet dat ik hier zelf inspring.”

„Je bent er anders nog flink genoeg voor, marshal,” glimlachte Steve.

„Dank je, m'n jongen,” grinnikte Lee Martin, „maar we weten beter. Nee, de grote baas verwacht dat ik een kerel stuur met haar op de tanden... iemand die z'n mannetje kan staan... kortom Steve, ik heb er met hem over gesproken en hij rekent erop dat jij zult gaan. Jij bent precies de man die hij zoekt!”

„Nou komt de aap uit de mouw,” mompelde Steve. „Kunnen we op jou rekenen, son?”

„Wel, ik zou er eens een kijkje kunnen gaan nemen,” knikte Steve peinzend. „Ik neem aan dat de nood wel hoog gestegen moet zijn, als zo’n jongen brieven gaat schrijven aan de gouverneur.”

„Dank je. Ik wist dat ik bij jou niet tevergeefs zou aankloppen. Er wordt niet van je verwacht, Steve, dat je de moeilijkheden gaat opzoeken. Laat die maar aan de Rangers over. Het enige wat ik vraag, is dat je de Scotts zo goed mogelijk bijstaat en laat weten wat we voor hen zouden kunnen doen.”

„Oké, marshal, ik zal m’n best doen om je opdracht uit te voeren. Als de moeilijkheden niet achter mij aankomen, zal ik ze niet op gaan zoeken! We zullen maar afwachten en zien hoe de kaarten vallen. Wie is de sheriff van San Pablo?”

„Er is nog niet zo lang geleden een nieuwe gekomen, eens even kijken...”

Martin schoof zijn stoel achteruit en liep naar een kleine kast waaruit hij een map te voorschijn haalde, die gevuld was met een aantal beduimelde bladen.

„Juist, hier heb ik wat ik zoek,” mompelde hij, nadat hij enkele ogenblikken in de paperassen had gerommeld. „Ed Brooks... hij is er nu bijna een jaar...”

en hij leeft nog steeds!”

„Misschien omdat hij met de wolven in het bos meehuilt,” opperde Steve met een kort lachje.

Martin schudde het hoofd terwijl hij zijn ogen verder over het papier liet gaan.

„Dat geloof ik niet. Rustige figuur, die respect dwingt. Scherpschutter. Weet de orde vrij goed te handhaven, voor zover dat in San Pablo mogelijk is. Op de normale manier gekozen.”

Hij schoof het rapport terug in de map en keek op. „Een sheriff en zijn deputies hebben het niet gemakkelijk. Ze kunnen schurkenstreken niet voorkomen en zijn zelfs dikwijls niet in staat de schuldigen te vinden en te straffen. Nee, Brooks is all right, voor zover ik weet. Zijn voorganger was meer 'n mannetjesputter, maar die heeft het dan ook maar een goed half jaar uitgehouden. Toen kreeg hij een kogel in zijn rug... vanuit een hinderlaag.” „Dan zal Brooks nu wel weten hoe hij de zaken in elk geval niet moet aanpakken. Als het nodig mocht zijn, zal ik m'n opwachting bij hem gaan maken.”

„Als je wilt, zal ik je een aanbevelingsbrief meegeven?” stelde de marshal voor.

Steve schudde het hoofd, terwijl hij zijn stoel achteruitschoof en opstond.

„Het zal ook zonder dat wel gaan. Goed! Als ik de zaken op de ranch geregeld heb, rij ik naar San Pablo om te kijken hoe het er daar bijstaat. Je hoort nog van me.”

Marshal Martin kwam vanachter zijn bureau vandaan en stak zijn hand uit.

„Good luck, son!” zei hij eenvoudig.

„Thanks, marshal! Misschien zal ik het nodig hebben.”

HOOFDSTUK II

Op weg naar San Pablo

Drie dagen later, diep in de namiddag, liet de Nachthavik, op zijn koolzwarte hengst Blackie, de Borderhills, het hoge, rotsachtige heuvelland, dat zich verder naar de Mexicaanse grens uitstreckte, achter zich en reed de grote komvormige vlakte in van golvend prairieland, dat zich mijlenver voor hem ontrolde, rijk begroeid met gras met verspreid staande bossen van hoge heesters en groepen loofbomen.

De Nachthavik zat loom in het zadel, na een lange dag rijden onder een schroeïende zon en vanonder de ver naar voren getrokken stetson keken zijn ogen, tussen samengeknepen oogleden, speurend rond op zoek naar water.

Het was alweer enkele uren geleden dat hij het laatste water uit zijn veldfles had gebruikt en de

verzengende hitte in het dorre heuvelland hadden zijn dorst weer snel doen terugkeren. Hij snakke naar water om zijn dorst te lessen en om het stof, dat alle lijnen van zijn gezicht getekend had, te kunnen wegwassen. Wel, hier zou vermoedelijk genoeg water te vinden zijn.

Hij liet Blackie even de sporen voelen en het zwarte paard ging onmiddellijk in draf over, als besepte het dat dat de manier was, om zo vlug mogelijk een drinkplaats te bereiken.

Vanaf de kam van een lage heuvel zag hij, op ongeveer een mijl afstand, enkele gebouwen liggen, omzoomd door hoog geboomte. Hier en daar graasden kleine groepjes vee.

Een ranch... daar zou hij in elk geval water kunnen vinden. Hij zette zijn paard tot groter spoed aan en in snelle draf reed hij op het ranchhuis toe. Het was niet groot, ten dele van steen, ten dele van hout opgetrokken. Het zag er wat vervallen uit, evenals het slaaphuis, de houten schuur en de open wagenloods, die om het huis verspreid lagen.

De man die hier woonde, had zeker geen welvarend bedrijf, concludeerde de Nachthavik, terwijl hij

langzaam het erf opreed.

Toen hij zich uit het zadel liet glijden, ging de deur open en een vrouw verscheen in de deuropening.

„Wat kunnen we voor u doen?” vroeg ze op scherpe toon en haar ogen stonden vol argwaan.

De Nachthavik nam zijn stetson af en glimlachte.

„Als u een dronk water zou kunnen missen voor mij en m'n paard, zouden we u heel dankbaar zijn,” zei hij.

Ze nam hem van het hoofd tot de voeten op en wat ze zag, scheen haar blijkbaar min of meer op haar gemak te stellen.

„De bron is schuin achter je, vreemdeling,” zei ze en op rustiger toon. „Help yourself!”

„Thank you, ma'am.”

De Nachthavik liep, met Blackie aan de teugel, naar de put en liet de bukkelige emmer, die erbij hing, aan een touw naar beneden. Blackie snoof hoorbaar toen de emmer vol water naar boven kwam en hij stak er onmiddellijk zijn fluweelzwarte snuit in om het water met gulzige teugen op te slurpen.

De Nachthavik zag, met een half oog, hoe de ranchersvrouw hem vanuit de deuropening gadesloeg

en plotseling ontdekte hij in de schaduw van de wagenloods een man met een geweer in de holte van zijn arm... een geweer dat heel duidelijk op hem gericht was.

Ze hadden het hier kennelijk niet op vreemdelingen begrepen, peinsde hij, terwijl hij rustig wachtte tot zijn rijdier zijn dorst had gelest.

Toen putte hij opnieuw een emmer water, dronk ervan tussen zijn handen en waste vervolgens het stof van zijn gezicht.

„Dat heeft ons allebei goed gedaan, ma'am,” verklaarde hij, terwijl hij met zijn halsdoek zijn gezicht droog bette.

De vrouw van de rancher stond nog steeds in de deuropening en haar argwaan had plaats gemaakt voor nieuwsgierigheid.

„Ben je voor het eerst hier in de vallei?” vroeg ze.

De Nachthavik knikte.

„Yes, ma'am. Ben uit het noorden gekomen... op weg naar San Pablo!”

Hij zag haar gezicht opnieuw betrekken en vroeg, langs zijn neus weg:

„Vreemdelingen zijn hier niet erg getapt, als ik 't

goed begrijp.”

Haar stem klonk weer scherp toen ze antwoordde:

„Niet als ze naar San Pablo gaan en twee pistolen, dragen!” Ze wees met een uitdagende vinger naar de beide pistolen aan de gordel van de Nachthavik. „Gewoonlijk deugen ze dan niet,” voegde ze eraan toe.

De Nachthavik glimlachte.

„Ik kan je verzekeren, dat ik niet gezocht wordt door de wet,” zei hij. „En wat deze betreft,” hij klopte met zijn handen op de pistoolholsters, „er zijn plaatsen waar je ze nodig hebt om het nodige respect af te dwingen... en in leven te blijven.”

Nu mengde zich ook de man in het gesprek. Hij was naderbij gekomen, het geweer nog steeds onder de arm, een vijftiger met een door weer en wind getekend, enigszins zorgelijk gezicht, onder een bos staalgrijs haar.

„Als je naar San Pablo moet, vreemdeling, heb je nog een uur of drie rijden voor de boeg,” zei hij op koele toon.

Dat was duidelijke taal, dacht de Nachthavik. Men wilde hem wel kwijt.

„Bedankt voor de informatie,” antwoordde hij op rustige toon. „Misschien kun je me nóg een inlichting geven. Waar vind ik de Sixty Six ranch... de ranch van Dave Scott?”

De vrouw wierp een snelle blik naar de man en keek toen de Nachthavik onderzoekend aan.

„Ben jij 'n vriend van Dave Scott?” vroeg ze.

„Zo zou je het kunnen noemen, ma'am.”

Haar houding veranderde als bij toverslag.

„Wel, mister...

„Smith... Steve Smith.”

„...Smith, wil je niet even binnenkomen en een kop koffie drinken? Misschien ook iets eten? Je hebt blijkbaar een lange rit achter de rug!”

„Why, thanks, ma'am,” antwoordde de Nachthavik verrast.

„Wij heten Carter... dat is mijn man, Jesse Carter.”

„Je bent welkom op de Roaring C, mister Smith,” verzekerde Carter. „Een vriend van Dave Scott is ook een vriend van ons.”

„Thanks!”

Carter leidde Blackie naar een kleine wei achter het ranchhuis om het paard gelegenheid te geven te

grazen en even later zaten de beide mannen in de woonkamer van het huis, terwijl de vrouw van de rancher zich in de keuken met de koffie bezig hield.

„Weet je al hoe het met Dave gesteld is?” vroeg Carter plotseling.

„Hij heeft blijkbaar een ongeluk gehad, niet? Val van z'n paard?”

„Een ongeluk!” viel Carter uit. „Dat was om de dooie dood geen ongeluk. Het was een poging tot moord, dat was het!”

„Wat is er precies gebeurd?”

„Het enige wat wij weten is, dat zijn paard naar de ranch kwam gerend en Dave met zich meesleurde. Dave zat met één voet in de stijgbeugel verward op een manier die normaal niet zou kunnen voorkomen. Hij was natuurlijk bewusteloos... was hij naar mijn mening al toen ze de spoor in de stijgbeugel vasthaakten... en hij had kennelijk nog een trap van zijn paard gekregen tijdens de ren. Hij was er beroerd aan toe en, eerlijk gezegd, zou ik geen cent voor zijn leven gegeven hebben. Maar Dave is taai en doc Brewster heeft hem er toch doorgesleept... al was dat volgens de dokter min of meer een wonder. Wel,

hij leeft nog, al is hij aan een kant verlamd en kan hij vrijwel niet praten. Volgens de dokter kan er nog wel verbetering komen, maar hij wordt nooit meer de oude. Jammer!”

„Is hij weer op zijn ranch?”

Carter schudde het hoofd en wreef met zijn hand langs zijn stoppelige kin.

„Tot eergisteren was hij daar. Toen is 's nachts zijn ranch in vlammen opgegaan.”

„Wat?”

„Yeah! We hadden eergisteren 's nachts onweer...

„Oh...”

„Maar ze kunnen mij niks wijsmaken. De ranch is niet in brand geraakt door de bliksem. Die brand is gesticht, see, en door dat onweer konden ze het op een ongeluk laten lijken. Ik hoorde dat het plotseling overal brandde... ranchhuis, schuur... stal. Zo gaat het niet bij blikseminslag.”

„En hoe is het met Dave en zijn kinderen?”

„Die hebben zich op het nippertje in veiligheid kunnen stellen, gelukkig! Het heeft Dave natuurlijk geen goed gedaan, dat begrijp je. Ik hoorde dat ze nu in een huisje aan de buitenrand van San Pablo zijn

ondergebracht, voorlopig. Dave heeft nog al wat vrienden in San Pablo, die zich, vooral na zijn ongeluk als ik het zo mag noemen, zijn lot hebben aangetrokken. Onder anderen Robert Brown de advocaat en Cass Welsh de hoteleigenaar. Maar het ziet er alles bij elkaar niet te best voor hem uit.” Carter zuchtte en keek de Nachthavik aan.

„Voor geen van ons, kleine ranchers, wat dat betreft,” voegde hij er mistroostig aan toe.

De vrouw van de rancher kwam binnen met een pot dampende koffie en een schaal eigengebakken koek en terwijl ze hen bediende, vroeg de Nachthavik:

„En wie zit er volgens jou achter deze moeilijkheden, Carter?”

Voor Carter kon antwoorden, viel zijn vrouw op felle toon uit:

„John Stone van de White Star ranch. Ik weet wel, Jesse, dat we niet kunnen bewijzen dat hij de moeilijkheden veroorzaakt, maar hij is wel de man die ervan weet te profiteren.”

Carter knikte gelaten.

„Dat is waar,” gaf hij toe. „Stone is de grote man hier in de vallei en als een rancher in moeilijkheden

komt, is hij er als de kippen bij om de zaak over te nemen...” „En voor een prikkie!” viel mrs. Carter weer in. „Hij probeert de hele vallei in handen te krijgen. Koning van de vallei wil hij worden. King Stone!” Ze spuwde de woorden bijna uit.

„En wat zijn de moeilijkheden,” informeerde de Nachthavik. „Veediefstal?”

„Daar begint ’t mee. Vooral de kleine ranches hebben daar veel van te lijden. Wij zelf zijn bijna de helft van ons vee kwijtgeraakt. Wat we nog over hebben, graast zo ver mogelijk van de grens en we hebben er permanente bewaking bij. Onze twee jongens en dan nog twee cowhands. Het betekent dat ik hier mensen tekort kom om de zaken bij te houden.”

De Nachthavik knikte, dronk zijn kop leeg en begon met langzame bewegingen een sigaret te fabriceren.

„Heeft Stone ook geprobeerd de ranch van Dave Scott aan te kopen?” vroeg hij toen.

„Yeah, maar Dave wilde niet, hoewel-ie ook al het grootste deel van zijn vee kwijt was.”

„En toen gebeurde dat ongeluk!”

„Volgens ons was het geen ongeluk,” merkte de

vrouw van de rancher op. „Ze hebben geprobeerd om 'm te vermoorden!”

„En heeft hij jou nog geen aanbod gedaan?”

Carter lachte kort.

„Gisteren, toen ik in San Pablo was, nodigde Stone's voorman, Monty Clay, me uit om vandaag met zijn baas te komen praten. Het was eigenlijk geen uitnodiging, het was meer een bevel. Hij vertelde niet waarover Stone me wilde spreken, maar voor mij is het wel duidelijk! Enfin, ik heb hem verteld dat als Stone me wilde spreken, hij maar hier naar toe moest komen. Ik ben benieuwd wat er nu zal gaan gebeuren. Toen jij aan kwam rijden, dachten we dat jij als boodschapper van Stone kwam.”

„I see,” glimlachte de Nachthavik.

„In elk geval verkopen wij niet!” verzekerde mrs. Carter fel.

„Hij is blijkbaar nogal een rijk man, dat hij alles zo links en rechts kan opkopen,” veronderstelde de Nachthavik.

„Daar lijkt 't op,” knikte Carter. „Maar vijf jaar geleden was hij nog maar een eenvoudige cowpuncher op een ranch in Arizona. Hij schijnt ergens een

goudmijn gevonden te hebben, dat wordt tenminste verteld.”

„Er zijn veel manieren om aan goud te komen,” mompelde de Nachthavik. „Heeft hij een grote ploeg?”

„Een man of vijftien.”

„Voor 't grootste deel schurken,” voegde mrs. Carter eraan toe. „Als je alleen de Mexicanen maar neemt, die hij in dienst heeft! En dan zijn lijfwacht, Speed Robson.” „Ja, die kun je beter uit de weg blijven,” beaamde Carter. „Staat onmiddellijk met z'n pistool klaar en is zo gemeen als een ratelslang. Hij heeft een groot litteken over zijn gezicht toen iemand hem bij een vechtpartij met een mes bewerkte. De man werd twee dagen later dood gevonden met een kogel in zijn rug.”

„En de sheriff kon niets bewijzen,” veronderstelde de Nachthavik.

„Nee, dat is de hele moeilijkheid. Je kunt niet bewijzen dat Stone ergens de hand in heeft. Er lopen nog meer boeven rond in San Pablo.”

„Yeah, het schijnt hier niet de meest gezonde verblijfplaats te zijn,” constateerde de Nachthavik

peinzend, „maar dat wist ik al.”

„Ben je van plan hier lang te blijven,” vroeg Carter. De Nachthavik haalde de schouders op.

„Weet ik nog niet,” antwoordde hij. „Eerst eens horen hoe het met Dave Scott en zijn kinderen gesteld is en wat er gedaan moet worden.”

Hij stond op en stak zijn hand uit.

„Bedankt, ma'am voor de gastvrije ontvangst. Mogelijk zien we elkaar nog weleens terwijl ik hier ben.”

„You're welcome, mister Smith!”

De Nachthavik graaide zijn stetson van de vloer en liep met lange, lenige passen naar de deur, gevolgd door Carter en zijn vrouw.

Terwijl hij het erf opstapte, kreeg hij de drie ruiters in het oog die in snelle draf op de ranch kwamen toerijden.

„Je krijgt weer bezoek, Carter,” merkte hij op en hij zag hoe Carter plotseling scheen te verstarren terwijl zijn vrouw doodsbleek werd.

„Dat is Scareface (gezicht met litteken) Robson met twee Mexicanen,” hijgde ze, terwijl ze naar haar man liep. „Please, Jesse, maak ze niet kwaad!”

„Ze zullen me niet opeten, Cathy,” bromde de rancher. „Bovendien ben ik ongewapend.”

De Nachthavik stond terzijde en keek met samengeknepen oogleden naar de naderende ruiters. Het was niet zijn zaak, maar toch voelde hij er niets voor om op zijn paard te stijgen en weg te rijden. Uit het gesprek met Carter had hij de overtuiging gekregen, dat Stone de man moest zijn die verantwoordelijk was voor het grootste deel van de moeilijkheden, die zich in de vallei voordeden en waarvan ook Dave Scott het slachtoffer was geworden.

Wel, dat betekende dat Stone onschadelijk moest worden gemaakt en hoe eerder met dat karwei begonnen werd, dacht hij grimmig, des te beter!

Hij zag hoe de vrouw van de rancher naar hem keek en hij glimlachte geruststellend.

De drie ruiters reden het erf op en Robson liet zich uit het zadel glijden.

Hij was groot en had een mager, hoekig, gebronsd gezicht, waarop het litteken dat van zijn rechteroor tot zijn kin doorliep, als een witte onregelmatige streep stond afgetekend. Zijn fletsblauwe ogen

hadden een laatdunkende uitdrukking. Twee pistolen staken in holsters die aan een laaghangende patroongordel waren bevestigd.

De beide Mexicanen bleven in het zadel zitten, maar hun donkere ogen onder de brede schaduwrand van hun sombrero's, stonden waakzaam.

Robson liet zijn blik een ogenblik onverschillig over de Nachthavik gaan en wendde zich toen tot Carter.

„Stone wil je spreken!” zei hij kort.

„Dan kan hij hier komen,” antwoordde Carter, even kortaf. „Dat heb ik gisteren Clay al verteld.”

„Yeah, I know. Maar als de boss iemand wil spreken, dan komen die naar hem toe, see.”

„Ik niet!”

Robson glimlachte onheilsPELLend.

„Ik ben bang dat je geen keus hebt, Carter,” zei hij. „Wij hebben orders om je naar de White Star te brengen. Haal je cayuse en kom mee! We hebben niet de hele dag tijd.”

De rancher schudde nijdig het hoofd.

„Nee! Laat 'm maar hier komen.”

Robson schudde nog steeds glimlachend het hoofd, alsof hij niet begreep hoe iemand zo koppig kon zijn.

„Wij hebben opdracht om je mee te brengen, hoe dan ook,” zei hij langzaam. „Als ’t niet goedschiks gaat, dan zal het op een andere manier moeten gebeuren!” Hij wendde het hoofd half om en riep: „Pedro!”

Een van de Mexicanen maakte aanstalten om uit het zadel te komen, maar hij werd onderbroken door de lijzige stem van de Nachthavik: „Je kunt maar beter blijven waar je bent, amigo!”

De ogen van de Mexicaan werden groot van verbazing en Robson keerde zich met een ruk naar de Nachthavik.

„Wat zei je, vreemdeling?” vroeg hij op een toon, alsof hij zijn oren nauwelijks kon geloven.

De Nachthavik glimlachte, maar zijn ogen stonden koel en er was minachting in te lezen.

„Je hebt me wel verstaan, Scareface!”

Robson stond een ogenblik stokstijf. Zijn gezicht werd rood en dat deed het litteken nog scherper uitkomen. Zijn bruine, behaarde handen zweefden boven de pistolen in zijn gordel.

„Zeg dat woord nog eens, vreemdeling!”

De Nachthavik lachte spottend en Robson’s handen

schoten in een flits naar de holsters...

De knallen van de schoten rolden als donderslagen over het erf.

De Nachthavik voelde een stekende pijn boven in zijn schouder. Door de kruitdamp heen zag hij hoe Robson met een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht nogmaals de trekkers probeerde over te halen. Toen glipten plotseling de beide Colts uit zijn machteloze handen en onmiddellijk daarna tuimelde Scareface Robson voorover in het zand.

De beide Mexicanen zaten als versteend in het zadel. De gedachte dat hun makker in dit vuurgevecht het onderspit zou kunnen delven, was geen ogenblik bij hen opgekomen en ze deden ook geen moeite hem te hulp te komen.

Ook de Carters waren even met stomheid geslagen.

Toen vroeg de ranchersvrouw, terwijl ze met afkeer naar het lichaam van Robson keek:

„Is hij dood?”

De Nachthavik glimlachte, zijn gezicht was vertrokken van pijn.

„No, ma'am. Maar het zal een hele tijd duren eer hij weer aan schieten toe is. Als 't ooit nog zo ver

komt!” Hij liet een van zijn zesschieters in de holster glijden en gebaarde met het andere naar de beide ruiters.

„Gooi je pistolen daar maar tussen de struiken en doe ’t heel voorzichtig. Er is hier anders voor jullie ook nog een plaatsje!”

Het bevel werd onmiddellijk opgevolgd.

„Je hebt een hoop last op je hals gehaald, señor,” merkte Pedro op. „Señor Stone zal dit niet bevallen en hij zal je weten te vinden!”

De Nachthavik lachte schamper.

„Er is nog heel wat op komst dat mister Stone niet zal bevallen,” antwoordde hij grimmig. „En ik zal hem weten te vinden. Dat kun je hem vertellen!”

Toen knielde hij bij Robson neer en wentelde hem op zijn rug.

Een van de kogels had drie vingers van zijn hand ernstig beschadigd en de Nachthavik vroeg zich af of de hand nog ooit geschikt zou zijn om vlot met een pistool om te gaan. De andere kogel was vlak boven de elleboog door de linkerarm gegaan en had een flinke vleeswond veroorzaakt.

„Als u verbandmateriaal in huis hebt, ma’am,” zei

hij, terwijl hij overeind kwam, „zouden we hier iets aan moeten doen. Hij heeft nog een lange rit voor zich.”

Hij zag plotseling de bloedvlek op zijn eigen shirt en grinnikte pijnlijk.

„Ik zou zelf ook een pleister kunnen gebruiken!”

„Sure!”

Cathy Carter haastte zich naar binnen en verscheen even later weer met een kleine verbandtrommel.

„Hem maar eerst, ma'am,” verzocht de Nachthavik en bedrijvig knielde ze neer bij Robson en, geholpen door haar man, ontsmette ze de verwondingen en legde met geoefende vingers een verband aan.

Robson kreunde tijdens de behandeling en toen de vrouw van de rancher de verbandtrommel met een klap sloot, opende hij de ogen.

Hij keek een ogenblik naar zijn gewonde hand en richtte toen zijn blik op de Nachthavik.

„Hiervoor zal ik je nog te pakken nemen, stranger,” mompelde hij zacht.

„Als we elkaar weer ontmoeten, krijg je een nieuwe kans, Robson,” verzekerde de Nachthavik op rustige toon.

Toen keerde hij zich naar de beide Mexicanen die, vanaf hun paarden, met onbewogen gezichten hadden toegekeken.

„All right, zet 'm op zijn cayuse en neem 'm mee. En het zal geen gelukkige dag zijn voor jullie, als we elkaar weer ontmoeten.”

Zwijgend kwam het tweetal van hun paarden en even later hadden ze Scareface Robson zo goed mogelijk op zijn rijdier vastgebonden. Het paard aan de teugel meevoerend, reden ze stapvoets weg, zonder nog een woord te zeggen.

„Laten we naar binnen gaan, dan zal ik eens kijken wat er aan jou gerepareerd moet worden, mister Smith,” nodigde Cathy Carter uit.

„Een schram, ma'am!” verzekerde de Nachthavik. „Niet meer dan dat. Een pleister zal voldoende zijn.”

„Je bent snel met 'n pistool, Smith,” merkte Carter met iets van bewondering in zijn stem op. „Ik schrok me dood toen je tussenbeide kwam. Eerlijk gezegd gaf ik je geen schijn van kans tegen een gunfighter als Robson.” „Hij kreeg me ook bijna te pakken,” grinnikte de Nachthavik, „maar er moest iets gebeuren, nu jij niet bereid was om bij Stone op visite

te gaan!”

Hij kreunde zachtjes toen mrs. Carter jodium op de wond liet lopen.

„Je bent kleinzerig, cowboy,” berispte zij hem.

„I know, ma’am,” gaf de Nachthavik met een pijnlijke grijns toe.

„Wel, ’t heeft alles bij elkaar niet zoveel te betekenen, gelukkig. Over een paar dagen weet je er niets meer van. Je zult alleen wel een ander shirt moeten aantrekken.” „Ik heb er nog een paar in de zadeltas zitten, ma’am. Dit zal ik bewaren als souvenir. En als u nog een kop sterke, zwarte koffie hebt... om een beetje van de schrik te bekomen...”

HOOFDSTUK III

Een mislukte aanslag

Na het avondeten zaten ze bij elkaar, de rancher en zijn vrouw, de Nachthavik, Carters zoon Alan en Mel Torn, een van de cowhands.

Alan Carter, een stevig uit de kluiten gewassen knaap van een jaar of negentien en Mel Torn, een zwaar gebouwde cowboy met een goedmoedig gezicht, die alleen maar sprak in woorden van één lettergreep, waren, toen de schemering inviel, komen aanrijden en ze hadden een uitvoerig verslag gekregen van de gebeurtenis van die middag.

De Nachthavik had zich zonder veel moeite laten overhalen om de nacht over te blijven. Het had geen zin, zo had Cathy Carter hem verzekerd, om in het donker de lange tocht naar San Pablo te maken en bovendien zou een goede nachtrust in een goed bed de genezing van de wond, ook al had die niet veel te

betekenen, bespoedigen.

Over die goede nachtrust had de Nachthavik zo zijn eigen gedachten.

„Wat denk je dat Stone nu zal doen, Smith?” kwam de stem van Carter en de Nachthavik meende er een zekere onrust in te bespeuren.

Het was een vraag die hem zelf ook al had beziggehouden, en die een van de redenen was geweest om het aanbod van de Carters om nog wat te blijven, te aanvaarden.

Wat zou Stone doen? De Nachthavik was er niet erg gerust op.

Stone zou vermoedelijk gruwelijk het land hebben. De nederlaag, die zijn afgezanten geleden hadden, zou hij als een persoonlijke nederlaag beschouwen en hij zou onmiddellijk proberen zich te wreken.

En zijn wraak zou zich richten tegen de Carters, in de eerste plaats. Daarvan was de Nachthavik overtuigd. Hij zou daarbij twee vliegen in een klap slaan. Zijn wraak stillen en de kans vergroten om de Roaring C in handen te krijgen.

Het zou vermoedelijk geen open aanval worden, dacht de Nachthavik. Stone, aangenomen dat hij de

bron was van de moeilijkheden die de ranchers in de vallei ondervonden, had er tot nu toe voor gewaakt om met open vizier te vechten. Hij had er steeds voor gezorgd dat er geen bewijzen waren dat hij de grote man was achter alle schurkenstreken.

Blijkbaar was hij er zich heel goed van bewust, dat een openlijke strijd van zijn kant al heel vlug zou worden gevolgd door een optreden van de Texas Rangers en dan zou hij tenslotte geen schijn van kans hebben tegen zoveel overmacht.

Nee, ook in dit geval zou Stone wel weer zijn toevlucht nemen tot vuur... de rode haan in de gebouwen die voor hem toch geen betekenis hadden. Het ging hem voornamelijk om de grond en een rancher die zijn huis kwijt was, was gemakkelijk geneigd om het hoofd in de schoot te leggen en zijn grond voor een zacht prijsje van de hand te doen om te trachten elders een nieuw bestaan op te bouwen.

Bovendien, vuur liet vrijwel geen sporen na en al zou het verdacht lijken als er in korte tijd wéér een ranch in vlammen opging, bewijzen dat het iets anders was dan een ongelukkig toeval, zouden moeilijk kunnen worden geleverd. En van wat de

mensen zouden denken, zou Stone zich al heel weinig aantrekken.

„Wat denk je ervan, Smith?” Herhaalde Carter zijn vraag.

De Nachthavik schrok op uit zijn gepeins.

„Wel,” begon hij lijsig terwijl hij de koffiekop van zich afschoof en zijn tabakszak te voorschijn haalde, „ik ben bang dat we moeten rekenen op trouble... plenty of trouble. Stone zal, ook tegenover de schavuiten die hij in dienst heeft, moeten laten zien dat hij zich niet ongestraft laat beledigen. En de nederlaag die zijn trawanten vanmiddag geleden hebben, zal hij als een persoonlijke nederlaag beschouwen, daar kun je staat op maken. Hij zal zo vlug en zo hard mogelijk willen terugslaan...!”

„Dat vrees ik ook,” knikte Carter een beetje neerslachtig, terwijl hij op zijn beurt een pijp begon te stoppen. „Het zal me niet verbazen als we, eer de nacht om is, al met hem te doen krijgen.”

„Verwacht je dat hij met z'n hele troep naar hier komt, vader?” vroeg zijn zoon.

„Ik weet het niet!” Carter haalde wat mistroostig de schouders op.

De Nachthavik schudde het hoofd.

„Dat geloof ik niet,” verklaarde hij. „Stone is tot dusver altijd op de achtergrond gebleven en dat zal hij ook nu doen. Hij zorgt ervoor dat ze hem niets ten laste kunnen leggen. Nee, hij zal het op dezelfde manier proberen als bij Dave Scott...”

„Brandstichting?”

„Het is de manier waaraan hij de voorkeur geeft. Als we tenminste niet geloven dat het bij Scott inderdaad blikseminslag is geweest!”

Cathy Carter schudde resoluut het hoofd.

„Daar gelooft geen mens in,” zei ze vinnig. „Phil Silver is trouwens ook zijn ranch door brand kwijtgeraakt... nadat hij een paar dagen tevoren heibel met Stone had gehad.”

Carter legde met een vermoeid gebaar zijn pijp voor zich op tafel.

„Heb jij een voorstel, Smith, wat moeten we doen?”
„Zorgen dat we klaarstaan als ze komen,” viel zijn vrouw uit.

De Nachthavik glimlachte goedkeurend.

„Zo is het ma'am,” beaamde hij op rustige toon.
„We zullen hen op de juiste manier ontvangen! We

zijn tenslotte toch vier man sterk...”

„Vijf!” viel de vrouw van de rancher hem in de rede. „Vijf. Ik heb vroeger ook geleerd om met een geweer om te gaan. Wat denk je dat ik zal doen? Naar bed gaan terwijl jullie het uitvechten?”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Ik geloof dat we met z’n vieren een heel eind zullen komen,” verklaarde hij. „Hoe ver ligt Stone’s ranch van hier?”

„Ongeveer drie uur rijden, even ver als van hier naar San Pablo. San Pablo ligt oostelijk en de White Star ligt zuid-westelijk van hier gerekend.”

„Drie uur! Dat betekent dat die kerels er vanmiddag zeker vijf uur over hebben gedaan. Ze konden, met Robson bij zich, niet veel harder dan stapvoets gaan. Als Stone vannacht nog wil toeslaan, zal het toch vrij laat... in de nacht zijn. Eerder kunnen ze niet hier zijn.”

„Stone zal er wel rekening mee houden, dat wij op onze hoede zijn,” veronderstelde Carter.

„Misschien. Maar het kan ook zijn dat hij ervan uitgaat, dat we niet zo snel een aanval verwachten en dat hij daarom nu de beste kans heeft. Hoe het ook is,

we kunnen geen enkel risico nemen. Het enige waar ik zeker van ben, is dat hij 't er niet bij zal laten zitten.”

„We moeten dus een wachtpost uitzetten,” merkte Alan Carter op.

„Twee,” stelde de Nachthavik voor. „Een aan de voorzijde en een aan de achterzijde van de gebouwen. Ze zullen niet met een hele troep komen. Vermoedelijk maar een of misschien twee man, maar die zullen de gebouwen niet ongemerkt kunnen naderen, als de wachtpost op zijn qui vive is.”

„Zullen wij de eerste wacht nemen, vader?” vroeg Alan. „Als Smith het daarmee eens is...”

„Oké, wat mij betreft,” antwoordde de Nachthavik. „Dan gaan Torn en ik strakjes eerst een tukje doen.”

„En ik?” vroeg Cathy Carter op strijdlustige toon. „You, ma'am,” antwoordde de Nachthavik, „hoeft alleen maar een grote pot sterke koffie te zetten om te zorgen dat wij goed wakker en waakzaam blijven. Verder kunt u rustig gaan slapen. Als 't begint te stormen, dan merkt u het wel en dan is het tijd genoeg om te hulp te komen!”

De Nachthavik, in zijn deken gerold in een hoek van de kamer liggend, werd wakker toen een hand hem zachtjes aanraakte.

Hij hoorde de stem van Alan Carter.

„Ze zijn op komst, mister Smith.”

„Oké, son!”

De Nachthavik smeed de deken van zich af en krabbelde overeind.

Het was donker in de kamer en op de tast zocht hij zijn laarzen en trok ze snel aan. Zijn patroongordel met de beide pistolen hing over een stoel en terwijl hij bezig was die aan te gespen, hoorde hij, in de stilte van de nacht, het zachte geroffel van paardenhoeven.

„Waar is je vader?” vroeg hij aan Alan, die alweer naar de deur gelopen was.

„Buiten. Met Mel!”

„En je moeder?”

Alan lachte zachtjes.

„Die is toch, geloof ik, in slaap gesukkeld.”

„Goed!”

De lucht stond vol sterren en het licht daarvan maakte het mogelijk de omgeving te overzien.

Uit de schaduw van een grote katoenboom, aan de rand van het erf, doemde een gestalte op.

Het was Carter, zijn geweer onder de arm.

„Het zijn er nogal wat, zo te horen,” bromde hij.

De Nachthavik luisterde naar het doffe geroffel van de naderende hoefslagen. Dat moesten inderdaad een aantal ruiters zijn maar, hoewel het leek dat ze een stevige draf aanhielden, kwamen ze toch niet snel naderbij.

Mel Torn, de cowhand, voegde zich bij hen.

„Ze komen niet hard overzetten, boss,” stelde hij vast. „Het lijkt wel of ze zomaar op en neer rijden. Even geleden waren ze dichterbij dan nu, zou ik zeggen.” „Misschien vertrouwen ze het niet erg,” opperde Alan Carter.

De Nachthavik stond onbeweeglijk, een hand aan de kolf van zijn pistool, terwijl zijn oren gespitst waren op het zachte gedreun van de hoefslagen dat in de nachtelijke stilte kwam aangolven...

Torn had gelijk. Ze reden daar kennelijk, naar het geluid te oordelen, maar wat rond.

Waarom?

Hij fronste de wenkbrauwen en probeerde een

antwoord te vinden op die vraag. Plotseling had hij het.

Een afleidingsmanoeuvre. Dat was het enige antwoord.

Haastig beval hij:

„Carter en jij, Torn, blijven hier. Zoek dekking en hou je ogen en oren wijd open. Come on, Alan, jij en ik gaan de achterzijde verkennen. Jij langs die kant... ik ga daar langs. Blijf zoveel mogelijk in de schaduw en hou je gedekt.”

Ook tot Alan drong plotseling de oplossing door.

„Denk je...” begon hij fluisterend maar de Nachthavik sneed hem de pas af.

„That’s right, son! Come on, hurry up en neem geen risico.”

Met snelle, onhoorbare schreden, sloop de Nachthavik naar het achtererf van de ranch.

Dicht tegen de zijgevel gedrukt bleef hij staan, zijn Colt in de hand, terwijl zijn scherpe ogen de duisternis trachtten te doorboren.

Er was niets te zien en het enige wat hij kon horen, was het nog immer voortdurende hoefgetrappel, dat maar niet dichterbij kwam.

Geduldig wachtte hij.

Enkele minuten gingen voorbij.

Toen hoorde hij plotseling een zacht gerucht en even later maakte zich uit de heesterbegroeiing, een vijftiental meters van hem vandaan, een gestalte los, die het achtererf behoedzaam overstak, op weg naar het bunkhouse en de stal.

De Nachthavik gleed als een schaduw langs de achtergevel achter de man aan, die de kust blijkbaar volledig veilig waande.

Maar hij behoefde niet op te treden, want toen de schimmige figuur de wagenloods passeerde, dook uit de duisternis Alan Carter op... vlak achter hem.

Eer de man zich van enig gevaar bewust was, dreunde de kolf van een pistool op zijn schedel neer.

Hij zakte door zijn knieën en tuimelde voorover... de blikken kan, die hij droeg, glipte uit zijn hand en viel om op de grond.

Onmiddellijk daarna drong de scherpe geur van petroleum tot hen door en Alan Carter bukte zich haastig om de kan overeind te zetten.

„Good work, son,” fluisterde de Nachthavik. Hij boog zich over de brandstichter heen om, in het

onzekere licht, diens gezicht eens nader te bekijken.

„Heb 'm nooit eerder gezien,” mompelde hij.

„Ik wel,” zei Alan zacht. „Ving 'n glimp op van zijn gezicht toen hij langs me heen liep. Ze noemen hem Arizona... hij is in dienst van Stone... met hem meegekomen uit Arizona. Zijn werkelijke naam kent niemand hier in de omgeving!”

„Da's een veeg teken. Dat betekent...”

Hij werd onderbroken door een stem die gedempt maar duidelijk en vol dreiging beval:

„Stick up your hands, señores, of ik stuur je allebei naar de hel!”

De Nachthavik herkende de stem van Pedro, de Mexicaan.

De man stond een meter of vier van hen vandaan op het achtererf, een donker silhouet in het sterrenlicht, dat zacht glansde op de zwarte loop van het lange pistool dat hij in de hand hield.

Langzaam hieven ze hun handen tot schouderhoogte. Pedro kwam voorzichtig naderbij.

„Draai je om en geen geluid!”

Hij kwam niet verder, want als een donderslag daverde de zware knal van een Harrison-rifle over het

erf, onmiddellijk gevolgd door de schelle stem van mrs. Carter:

„Kom maar op, tuig... schooiers... bandieten!”

Pedro, van zijn stuk gebracht, keerde zich in een flits naar de plaats vanwaar het schot gekomen was, maar hij kreeg geen gelegenheid om het vuur te beantwoorden.

Als een panter dook de Nachthavik op hem neer en beiden gingen tegen de grond.

De Mexicaan was lenig en snel... zijn pistool was hij kwijtgeraakt, maar hij slaagde erin met een vlugge beweging zich van zijn tegenstander te ontdoen.

Eer de Nachthavik in staat was hem opnieuw te grijpen, was hij al overeind gekrabbeld en snelde als een haas, zigzaggend over het erf naar het beschermende struikgewas.

Hij was verdwenen toen Carter en Torn kwamen aanlopen.

„Wat is er gebeurd?” kwam de verontruste stem van de rancher en toen zag hij ook de man op de grond liggen. „Je hebt hem te pakken gekregen!”

„Een! Zijn makker wist weg te komen.”

„Ik had hem wel naar de andere wereld kunnen

helpen, mister Smith,” verklaarde Alan en zijn stem klonk schuldbewust. „Maar dan had ik ’m in zijn rug moeten schieten en ik dacht...”

„Je hebt goed gehandeld, son!”

De Nachthavik wendde zich tot de rancher.

„Daar heb je je brandstichter, Carter,” zei hij opgeruimd. „Je zoon nam hem voor zijn rekening. En die Mexicaan, Pedro, zou ons te grazen hebben genomen als je vrouw niet tussenbeide was gekomen op het juiste moment. Daar komt ze aan...”

Cathy Carter kwam het erf opgestapt en riep triomfantelijk:

„Wel, wat heb ik jullie gezegd. Ik stond daar bij het raam met dat ouwe geweer, Jesse, en zag die kerel uit de struiken komen. Ik wachtte en toen ik dacht dat het mis zou gaan, trok ik af. Het leek wel of ik een trap van een muilezel kreeg, zo sloeg dat geweer terug!”

„Dat heeft ’t altijd gedaan, Cathy,” antwoordde Carter droog. „Je moet een man zijn om er goed mee om te kunnen gaan.”

Cathy Carter snoof verontwaardigd.

„O, is dat zo. Dan zal ik jou eens wat anders

vertellen, Jesse Carter. Toen ik...”

De Nachthavik viel haar haastig in de rede.

„Je was groots, ma’am,” zei hij geestdriftig.
„Gewoonweg een reddende engel...”

„Zo hoor ik ’t liever,” knikte Cathy.

„...ik schrok me een beroerte toen dat schot afging, maar die Mexicaan nog meer, gelukkig!”

Hij zag het pistool liggen dat Pedro had achtergelaten en raapte het op.

„We zijn er goed afgekomen,” verzekerde hij. „Een pistool, een kan petroleum en een krijgsgevangene. Wat wil je nog meer!”

Hij wendde zich tot Torn.

„Hoe staan de zaken er daarginds bij, cowboy? Ik geloof dat de hele troep verdwenen is, niet?”

„Ze zijn een paar minuten geleden in galop weggereden, mister.”

„Ik dacht al dat ik het hoorde.”

„Zou er geen gevaar meer zijn, dat ze nog terugkomen?” vroeg mrs. Carter.

„Vannacht in geen geval, ma’am. Over een uur of wat wordt het licht en bovendien weten ze dat hier iedereen op zijn hoede is en dat ze bij een open

aanval alleen maar tegen een stukje lood kunnen aanlopen. Pedro zal hen dat wel aan 't verstand hebben gebracht.”

Carter bukte zich om de gevangene, die nog roerloos op de grond lag, nader te bekijken.

„Waarachtig,” bromde hij, „da's Arizona... Stone's rechterhand om zo te zeggen. Wat doen we met 'm? Het liefst zou ik hem aan de katoenboom hangen, de schurk, maar dat is misschien niet de goeie manier...”

„Net wat je zegt, dat is niet de juiste oplossing,” mompelde de Nachthavik. „Nee, we zullen hem met behoorlijk wat touw netjes inpakken en dan brengen we hem morgen naar San Pablo. Daar kan de sheriff zich over hem ontfermen. Ik hoop dat die er blij mee zal zijn.”

„Daar kun je van op aan!” verzekerde Carter. „Ed Brooks zit al lang genoeg achter die kerels aan. Hij zal hem met plezier een plaatsje geven in de cel. Het is alleen de vraag hoe lang hij 'm daar kan houden. Stone zal alles doen om hem vrij te krijgen!”

„We zullen zien of hem dat zal lukken,” bromde de Nachthavik grimmig. „We zullen het hem niet gemakkelijk maken.”

Het was vrij vroeg in de morgen toen de Nachthavik, Alan Carter en de gevangene, Arizona, de Roaring C verlieten, op weg naar San Pablo.

Jesse Carter had er op gestaan, dat zijn zoon mee zou gaan naar het stadje om Arizona bij de sheriff af te leveren en de aanklacht in te dienen. De sheriff kende Alan en dat zou het allemaal eenvoudiger maken en bovendien zou het transport gemakkelijker gaan.

Arizona had op geen enkele vraag een antwoord willen geven.

Met een norske, gemelijke trek op zijn goor, ongeschoren gezicht had hij alles langs zich heen laten gaan. Zelfs het ontbijt dat Cathy Carter voor hem had klaargemaakt, had hij met een schamper lachje, zonder een woord te zeggen, geweigerd.

Hij zat op een paard van de Roaring C, zijn benen aan elkaar gebonden met een riem, die onder de buik van het dier doorliep. Zijn handen waren vrij, zodat hij zijn rijdier kon besturen, maar voor alle zekerheid had Alan de lus van zijn lasso om de hals van het paard gelegd en het einde aan de knop van zijn eigen

zadel vastgebonden.

De kans, dat Arizona ertussen uit zou knijpen onderweg, was daarmee vrijwel uitgesloten.

Nadat ze ongeveer vijftien mijl hadden afgelegd, ging het prairieland geleidelijk over in meer rotsachtig terrein, dat langzaam begon te stijgen.

Ze kwamen nu in een uitloper van de Border Hills, aan de andere zijde waarvan in de vlakte San Pablo lag.

Na korte tijd was de Nachthavik, die voorop reed, genoodzaakt Blackie in te houden, omdat het ruwe, met stenen en rotsblokken bezaaide terrein, alleen maar toeliet om stapvoets te gaan.

Het beviel hem niet erg.

Hij had zich al enige malen tijdens de rit afgevraagd of Stone niet een poging zou doen om Arizona te bevrijden. Het zou heel wat gemakkelijker kunnen gaan, althans dat moest Stone veronderstellen, dan wanneer Arizona eenmaal in San Pablo achter de tralies zou zitten.

Als Stone een aanval zou wagen, dan zou het in dit gebied moeten gebeuren, waar voldoende gelegenheid was voor het leggen van een hinderlaag en niet in de

open vlakte, waar de aanvallers zelf veel meer gevaar liepen.

Hij keerde zich half om in het zadel naar Alan Carter en Arizona die enkele meters achter hem reden.

De bandiet zat wat sloom uitgezakt op zijn paard, zijn gezicht zonder uitdrukking, maar de Nachthavik had het gevoel dat dat maar schijn was en dat Arizona voldoende op zijn *qui vive* was om van een gelegenheid tot ontsnapping, als die zich mocht voordoen, gebruik te maken.

„Hoe ver gaat dit zo door?” informeerde hij terloops.

„Couple of miles. Een eind verderop ligt de Coyote Pass, een kloof van ongeveer ’n mijl lengte... als we daar doorheen zijn, krijgen we een glooiing naar de vlakte. Dan hebben we het beroerdste stuk gehad,” legde Alan uit.

De Nachthavik knikte.

„Hou je ogen wijd open, son,” maande hij.

Langzaam gingen ze verder.

Achter een smalle doorgang tussen een aantal metershoge granietblokken, strekte zich een

onregelmatig rotsplateau uit over een afstand van enkele honderden meters en plotseling kreeg de Nachthavik een aantal ruiters in het oog, die in hun richting kwamen aanrijden.

Alan voegde zich haastig bij hem.

„De man die in het midden rijdt, is Rock Taylor, de deputy-sheriff van San Pablo,” zei hij snel. „Er wordt verteld dat hij in een goed blaadje staat bij Stone.”

De Nachthavik wierp een blik op Arizona. Het triomfantelijke grijnslachje op diens gezicht zei hem voldoende.

„Wie zijn die anderen?”

„Ken ik niet bij naam. Kerels van de White Star vermoedelijk.”

„Laat 't praten aan mij over, maar wees op je hoede,” waarschuwde de Nachthavik, terwijl hij zijn ogen gericht hield op het nader komende drietal.

Rock Taylor was groot en gespierd, met een lang, benig gezicht en kleine, stekende oogjes. Op zijn bovenlip prijkte een kort geknipt blond snorretje. Zijn beide metgezellen leken cowhands maar de kleinste van de twee, een mager kereltje met kille ogen, droeg twee pistolen en hij zag eruit, alsof zijn

kwaliteiten op ander terrein lagen.

Een revolverheld, zoals Stone er blijkbaar verschillende in dienst had, concludeerde de Nachthavik.

Hij wachtte met een koel, onbewogen gezicht op de drie ruiters, die op enkele meters afstand hun paarden tot stilstand brachten.

Taylor, zijn blikken ster als teken van zijn waardigheid vastgespeld op zijn verschoten shirt, richtte zijn blik een moment op Arizona en wendde zich toen tot de Nachthavik.

„Je hebt een gevangene, zie ik. Wat heeft hij uitgespookt?”

„Betrapten hem vannacht, terwijl hij met een kan petroleum op de Roaring C rondscharrelde,” antwoordde de Nachthavik lijsig. „We vermoeden dat de sheriff van San Pablo wel belangstelling voor hem zal hebben.”

„En dat is 'n vervloekte leugen,” barstte Arizona los. „Ze overvielen me vanmorgen in de vlakte en sloegen me buiten westen!”

Taylor keek van de een naar de ander.

„Wat is daarvan waar?” vroeg hij.

„Nothing!”

„’t Is jouw woord tegen het zijne.”

„Je zou naar de Roaring C kunnen rijden, dan kun je precies horen wat daar vannacht gebeurd is.”

Taylor streek met een trage hand langs zijn stoppelige kin.

„All right,” zei hij tenslotte. „We zullen hem van je overnemen en naar San Pablo brengen. Daarna vissen we wel uit hoe de vork in de steel zit!”

De Nachthavik schudde langzaam het hoofd.

„Je kunt met ons meerijden, als je daar zin in hebt,” stelde hij voor, „maar ik lever hem persoonlijk in San Pablo af.” „’t Is mijn taak om gevangenen op te brengen,” wierp Taylor tegen.

De Nachthavik glimlachte smalend.

„Sure! Zolang je er geen bezwaar tegen hebt, dat ik in je gezelschap blijf.”

„Hij vertrouwt je niet erg, Rock,” merkte een van de twee metgezellen spottend op.

„Daar ziet het naar uit,” bromde Taylor.

Hij bekeek de Nachthavik enkele ogenblikken met een somber gezicht.

„Wie zegt ons dat je Arizona inderdaad naar San

Pablo zult overbrengen... dat je 'm niet ergens onderweg van kant zult maken?" kwam plotseling de kleine gunfighter smalend.

„Dat is precies wat ze van plan zijn," schreeuwde Arizona. „Ik heb ze daarover horen praten."

De Nachthavik bekeek de kleine man met een minachtende blik.

„Je kunt meegaan als je wilt," zei hij op koude toon. „Alleen zul je voor me uit moeten rijden..."

„En wat bedoel je daarmee?" viel de man nijdig uit terwijl zijn handen langzaam omlaagzakten.

Rock Taylor kwam haastig tussenbeide.

„Take it easy, Clif," suste hij. „Nu dat ze ons ontmoet hebben, zal er met Arizona niets gebeuren."

Hij keek zijn metgezellen doordringend aan en richtte toen zijn stekelige ogen op de Nachthavik.

„All right, cowboy, jij brengt deze man naar San Pablo en zorgt ervoor dat hij daar aankomt... heelhuids! Als 'm iets overkomt, zal ik jou ter verantwoording roepen." „Say, listen...!" protesteerde Arizona luidkeels.

De deputy legde hem met een kort gebaar het zwijgen op, maar de Nachthavik zag het halve

knipoogje waarvan het gebaar vergezeld ging.

Een ogenblik later reden de drie mannen zwijgend weg en verdwenen achter de smalle doorgang uit het gezicht.

„Ik vertrouw die kerels voor geen halve cent, Steve,” barstte Alan los. „Ze hebben wat in de zin!”

De Nachthavik knikte, zijn ogen nog steeds gericht op de plaats waar het drietal verdwenen was.

Ook hij was ervan overtuigd, dat de kerels nog een poging zouden doen om Arizona te bevrijden. Vermoedelijk zouden ze dan ook geen tijd verliezen, een omtrekkende beweging maken en ergens voor hen een geschikte plaats zoeken om zich in een hinderlaag te leggen.

De Coyote Pass zou daarvoor de beste gelegenheid bieden.

Hij hoorde Arizona plotseling kreunen, terwijl de bandiet twee handen tegen zijn maag drukte.

„Wat heb je?” vroeg Alan verbaasd.

Arizona kreunde opnieuw.

„Weet 't niet, mister,” bracht hij met moeite uit. „Pijn. Komt zomaar ineens. Zou ik niet effe van dit paard kunnen om te gaan liggen?”

Alan keek de Nachthavik vragend aan en deze schudde, met een spottend glimlachje, het hoofd.

„Sorry, Arizona, maar 't zal zo ook wel overgaan. We zullen nog even wachten tot het wat beter wordt.”

„Thanks, mister,” bromde Arizona met een van pijn vertrokken gezicht.

De Nachthavik liet zich niet van de wijs brengen. Het was duidelijk dat Arizona probeerde tijd te winnen om zijn makkers gelegenheid te geven zich op een geschikt plaatsje te nestelen.

Na enkele minuten, toen de pijn blijkbaar was afgenomen, vervolgden ze hun weg, die, nadat ze het plateau achter zich hadden, langzaam begon te dalen in de richting van de Coyote Pass.

Voor ze de kloof bereikten, hield de Nachthavik zijn paard in en wendde zich tot Alan.

„De Pass is de plaats waar we een aanval zullen kunnen verwachten,” stelde hij vast. „Van welke kant zou die komen, denk je?”

Alan dacht een ogenblik na.

„Van rechts. Aan de linkerkant is de kloof begrensd door een steile rotsmuur, een zestig meter hoog en je

kunt daar heel moeilijk boven komen. Rechts is de helling veel meer glooiend, bovendien zanderig en dicht begroeid. Veel beter geschikt om een hinderlaag te leggen. Wat ben je van plan te doen?”

De Nachthavik schoof zijn Stetson naar achteren en keek met samengeknepen oogleden in het rond, om de omgeving nauwlettend op te nemen.

„Ik wil erachter zien te komen waar die kerels uithangen?” bromde hij. „Als ik van hier uit daar boven kan geraken, dan moet ik hen kunnen ontdekken!”

„En ik?”

„Jij gaat langzaam verder, Alan, tot aan de ingang van de kloof... niet verder. Daar stijg je af en zoekt een plaats, waar je niet door een kogel kunt worden verrast. Let goed op en als hij hier,” en hij wees op Arizona, „gekke dingen doet of zijn mond te ver opentrekt, dan sus je ’m maar in slaap met een poeder van mister Colt. Altijd een probaat middel!”

Hij grinnikte zachtjes terwijl hij Blackie naar rechts wendde.

„Hou je doppen open, son, en als er geschoten wordt, maak je over mij geen zorg. Je ziet me wel

weer verschijnen.”

„Oké Steve, en pas jij ook maar goed op jezelf!”

Alan en Arizona, die weer in zijn sombere houding was teruggevallen, oogden de Nachthavik na, terwijl het zwarte paard langzaam, zijn weg vervolgend tussen stenen en struikgewas, de scherpe helling beklom, in de richting van de kloof.

Zijn hand zat dicht bij de kolf van zijn pistool hoewel hij hier nog geen direct gevaar verwachtte.

Vermoedelijk zouden Clif en zijn trawanten verder naar het midden van de pas in hinderlaag liggen.

Het kon weleens moeilijk zijn hun schuilplaats te ontdekken in dit dicht begroeide terrein, vandaar dat hij Alan had verzocht bij de ingang van de kloof halt te houden en daar voorlopig te blijven.

Misschien zou het de kerels ongeduldig maken en hen verleiden om voor den dag te komen.

Tussen hoog struikgewas door reed hij voorzichtig verder, scherp luisterend naar geluiden die op de aanwezigheid van de vijand zouden kunnen duiden.

Bij een kleine groep hoog opgeschoten heesters hield hij tenslotte Blackie in en wachtte.

Van waar hij stond, had hij een goed uitzicht op de

ingang van de canyon, een goede honderd meter schuin beneden hem en na een korte tijd zag hij Alan verschijnen met Arizona. De jonge cowboy wierp een onderzoekende blik om zich heen en reed toen langzaam verder tot aan een plek waar een enkele meters hoge rotssteen lag.

Daar steeg hij af, nam een stevige dronk uit zijn veldfles, en liep naar de schaduwplek achter de steen.

De Nachthavik liet zich uit het zadel glijden.

„Jij wacht hier!” commandeerde hij Blackie en daarna begon hij voorzichtig de helling af te dalen.

Het dichte struikgewas onttrok het dal van de canyon aan zijn oog, maar bij een kleine open plek kreeg hij, tussen de struiken door, de bodem van de kloof weer in zicht.

Alan was niet te zien, maar boven het rotsblok steeg een ijl rookpluimpje op. Blijkbaar zat hij achter de steen een sigaret te roken.

Arizona zat voorovergezakt op zijn paard, dat het hoofd liet hangen. Hij bewoog zich nauwelijks en de Nachthavik vermoedde dat Alan hem onder schot hield, om te voorkomen dat hij zijn handlangers een seintje zou kunnen geven.

Hij glimlachte voor zich heen.

Daar stond het lokaas... als nu de vissen maar wilden bijten.

Het was een kwestie van wie het meeste geduld zou hebben.

Het duurde vijf minuten... tien... een kwartier.

Toen vlogen, op korte afstand van hem vandaan, enkele houtduiven klapwiekend op en de Nachthavik zocht dekking achter enkele struiken.

Even later hoorde hij de zachte hoefslag en ving hij een glimp op van Clif en zijn makker, die omzichtig bezig waren aan de afdaling naar de bodem van de canyon.

Rock Taylor was niet meer bij hen en de Nachthavik vermoedde dat hij de bevrijding van Arizona maar aan het tweetal had overgelaten.

Ze passeerden hem op een meter of tien afstand en geruisloos volgde hij in hun spoor.

Toen ze de bodem van de canyon genaderd waren en de begroeiing spaarzamer werd, hielden ze hun paarden in en stegen af.

De Nachthavik glipte weg achter een bosje, vlakbij. Arizona zat nog steeds in de gloeiende zon op zijn

paard, een vijftig meter van hen vandaan en hij scheen te slapen.

Alans paard stond gedeeltelijk achter het rotsblok. De jongen zelf was niet te zien, maar de Nachthavik was er van overtuigd dat hij op alles was voorbereid.

Hij hoorde de stem van Clif:

„Ziet eruit alsof 't een gemakkelijk karweitje is. Wat denk jij ervan, Tom?”

„Ik zit me af te vragen waar die andere kerel gebleven is? Daar is maar één ander paard... dat van Carter.”

„Misschien is die andere vent achter Rock aan.”

„Wat zou hij daarmee opschieten?”

„Weet hij dat?”

„Hij kan ons ook achternagegaan zijn.”

„Daar hebben we op gelet. Dan hadden we 'm moeten zien.”

Tom antwoordde niet en gedurende enkele ogenblikken sloegen ze het tafereel voor hen gade, niet zo heel zeker van hun zaak.

„'t Kan een valstrik zijn,” bromde Tom even later. „Waarom zijn ze niet gewoon doorgereden?”

Clif haalde zijn pistool te voorschijn en

controleerde de cilinder.

Terwijl hij het wapen weer in de holster liet glijden, antwoordde hij:

„Dat weet ik ook niet, maar we kunnen hier geen uren blijven wachten. 't Is in no time gebeurd en als die andere vent mocht verschijnen, dan heb ik altijd dit nog.” Het pistool scheen in zijn hand te springen en de Nachthavik glimlachte waarderend.

„Dat dacht Speed ook, maar nou kan hij z'n biezen pakken.”

„Wat?”

„Heb je 't niet gehoord? Stone heeft hem de laan uitgestuurd.”

Clif vloekte.

„Dat noem ik een vuile streek,” zei hij driftig.

Zijn makker haalde de schouders op.

„De boss huurde z'n pistool en nou hij dat niet meer kan hanteren, heeft hij afgedaan,” verklaarde hij nuchter. „Zo gaat 't. Dat weet jij evengoed als ik.”

Een ogenblik was het weer stil. Toen zei Clif ongeduldig:

„Come on, laten we 't afwerken. Die cowboy zal ons geen moeilijkheden geven. Als hij het toch probeert,

dan is dat heel beroerd voor 'm.”

Ze sloegen de teugels van hun paarden om een tak en liepen langzaam tussen de struiken door in de richting van Arizona.

De slaperige houding van de bandiet was kennelijk maar schijn, want nauwelijks kwamen zijn helpers uit het struikgewas te voorschijn of hij hief het hoofd op.

Zijn ogen werden groot en hij opende zijn mond voor een waarschuwing.

Maar het was niet meer nodig.

Clif en zijn makker stonden plotseling roerloos, als uit steen gehouwen, toen ze de stem achter zich hoorden:

„Je kunt ze maar beter omhoogsteken!”

Langzaam gingen hun handen omhoog terwijl ze zich omdraiden, om te zien wie het bevel gegeven had.

De Nachthavik stond tegen een boom geleund ... (blz. 49)

De Nachthavik stond tegen een boom geleund, zijn pistool achteloos in de hand, een spottend glimlachje om de lippen.

Hij zag Alan, zijn paard aan de teugel meevoerend, van achter het rotsblok vandaan komen.

„Ik ben bang dat Arizona van jullie diensten geen gebruik zal maken, gents,” zei hij luchtig.

„Ik vertelde je dat ik 't niet vertrouwde!” beet Tom zijn metgezel toe.

Clif werd rood van kwaadheid.

„Shut up!” snauwde hij. Toen, met een venijnige blik naar de Nachthavik, vroeg hij uitdagend:

„Je bent niet zo'n flinke kerel, dat je een man een kans durft te geven, wel, stranger?”

De Nachthavik haalde met een onverschillig gebaar de schouders op.

„Why not,” antwoordde hij. „Je moet er alleen aan denken dat, wat Speed Robson overkomen is, jou ook kan gebeuren vriend, en dan zal Stone je niet langer kunnen gebruiken!”

Hij zag hoe Clif plotseling zijn lippen samenknep toen hij zijn pistool met een routinegebaar in de holster liet glijden.

De benige vingers van de kleine revolverhield kromden zich boven zijn schietwapens terwijl zijn ogen, als nauwe spleetjes, op de Nachthavik gericht waren.

„Wel, waar wacht je op, vriend?” vroeg deze zacht.

Zijn houding leek ontspannen en om zijn mond speelde een flauw glimlachje.

„Doe 't niet, Clif!” Tom schreeuwde het uit. „Je hebt geen schijn van kans!”

De Nachthavik zag hoe de handen van de kleine man plotseling begonnen te beven, terwijl het zweet van zijn voorhoofd gutste.

„Je kunt 't proberen Clif,” mompelde hij, „maar ik geloof niet dat het je zal lukken.”

Clif slikte enkele keren krampachtig en toen liet hij zijn handen machteloos naast zich neer hangen.

„Oké stranger, you win!” zei hij toonloos.

„All right, Alan,” zei de Nachthavik zakelijk, „neem jij hun wapens, dan kunnen we verdergaan!”

Alan, met het zweet in zijn handen, zuchtte diep en maakte zich van de pistolen van het tweetal meester.

De Nachthavik liet een schel gefluit horen en wachtte geduldig tot even later Blackie met rustige stap uit het struikgewas te voorschijn kwam.

Hij klopte het dier zachtjes op de gespierde hals en slingerde zich in het zadel.

„Je kunt je zesschieters terughalen bij de sheriff van San Pablo,” verklaarde hij, terwijl hij de teugel

aantrok en Blackie in beweging kwam.

Clif en Tom stonden er als twee geslagen honden bij.

Het leek of ze zijn mededeling nauwelijks hoorden.

„Waarom nam je 't risico, Steve?” vroeg Alan terwijl ze naast elkaar verder reden.

De Nachthavik glimlachte.

„Het risico was niet zo groot,” verzekerde hij. „Clif was al niet zo zeker van zijn zaak na de nederlaag van Speed Robson. Hij daagde mij uit omdat hij er vast van overtuigd was dat ik nooit aan zijn verzoek zou voldoen. Toen het wel gebeurde, was hij plotseling al z'n zelfvertrouwen kwijt.”

„En het zou weleens lang kunnen duren eer hij het weer terug heeft,” meende Alan.

„Ja, dat zou weleens lang kunnen duren,” beaamde de Nachthavik.

HOOFDSTUK IV

De Nachthavik bijt van zich af

Als gevolg van het oponthoud bij de Coyote Pass, was het na het middaguur, op het heetst van de dag, toen de Nachthavik en Alan Carter met hun gevangene San Pablo binnenreden.

Hun komst verwekte geen opzien om de eenvoudige reden, dat er op straat vrijwel niemand te zien was.

Het was het uur van de siësta en het plaatsje leek dan ook uitgestorven. De enige levende wezens waren enkele honden die in de schaduw lagen uit te rusten, hijgend met hun tongen uit hun bek, en een inwoner die, om een of andere reden, zijn middagrust moest prijsgeven en die hen een ogenblik onverschillig opnam, zonder verder van enige nieuwsgierigheid blijk te geven.

Het grensstadje San Pablo zag eruit zoals de meeste kleine veestadjes: stoffig, vuil en primitief en op dit

uur van de dag bloedheet!

Het bestond voor een groot deel uit lemen hutten en kleine houten bouwsels, sommige voorzien van valse gevels die de schamele ruimten daarachter moesten camoufleren, schots en scheef neergezet zonder enig patroon.

Er waren wat uitzonderingen, zoals het bankgebouw, de hotels en saloons – en die waren er heel wat – enkele winkels en het kantoor van de sheriff, die ten dele van steen, ten dele van hout waren opgetrokken en het stadje nog enig aanzien gaven.

De Nachthavik, stoffig en bezweet, gaf zijn ogen goed de kost terwijl ze in een loom tempo naar het centrum reden, een klein plein waar omheen een deel van de betere bebouwing was geplaatst.

Hij ontdekte het Stars and Stripes-hotel van Cass Welsh, een gebouw dat zelfs twee verdiepingen telde en waar hij van plan was zijn intrek te nemen, de Bank for Farmers and Cattlemen, Art Rigg's Hardware Store, waar vrijwel alles te koop was, tot pruimtabak toe, en, aan de andere zijde van het plein het kantoor van de sheriff, aangeduid in grote, primitieve letters

over de hele gevel.

„Ik denk dat we de sheriff in zijn middagdutje zullen storen, Steve,” merkte Alan op terwijl ze voor het kantoor hun paarden inhielden en afstegen.

Arizona had zich, na de mislukte bevrijdingspoging bij de pas, in een somber stilzwijgen gehuld. Hij zat loom ineengezakt op zijn paard, zijn hoed naar voren getrokken, zonder verder enige belangstelling te tonen.

Een middagdutje was er kennelijk bij sheriff Brooks niet bij, want, terwijl ze hun paarden aan het rek voor het kantoor vastbonden, ging de deur open en verscheen de sheriff in de deuropening.

Hij was groot en vrij zwaar gebouwd met een vierkant gezicht onder kort geknipt, borstelig haar.

Zijn ogen gingen schuil onder enorme wenkbrauwen en om zijn mond zaten strakke lijnen, die van wilskracht getuigden.

Het was een eerlijk gezicht en het boezemde de Nachthavik vertrouwen in.

„Hello, sheriff!” riep Alan terwijl hij op de sheriff toestapte.

Brooks hees zijn wenkbrauwen op.

„Why, Alan, wat kom jij hier doen op dit uur van de dag? Toch geen moeilijkheden op de Roaring C?”

„We hebben ze gehad, maar ze zijn weer voorbij,” grinnikte Alan. „Het is wel vanwege die moeilijkheden dat we hier zijn. Maar maak eerst kennis met m’n vriend, Steve Smith!”

Brooks richtte zijn ogen onderzoekend op Smith en wat hij zag scheen hem wel aan te staan.

„Howdy!” groette hij met een handbeweging.

„Glad to meet you, sheriff!”

Brooks, zijn ogen samengeknepen tegen het helle zonlicht, keek fronsend naar de op het paard vastgebonden Arizona.

„Waarom heb je hem hier naar toe gesleept?” informeerde hij.

„We hebben hem meegebracht...” begon Alan maar Arizona viel hem woedend in de rede.

„Alles wat hij gaat vertellen, is een pak vervloekte leugens. Een en al...”

„Shut up!” snauwde Brooks en toen tot Alan: „Maak hem los van dat paard en kom binnen. Daar kun je je verklaring afleggen.”

Nadat Alan de riem had losgemaakt, liet Arizona

zich uit het zadel glijden en liep met stijve benen en een nors vijandig gezicht het kantoor binnen, op de voet gevolgd door Alan en Smith.

De sheriff wees hun met een kort gebaar een stoel. „All right, son, ga je gang. Vertel maar eens wat je te zeggen hebt.”

Eer Alan kon beginnen, stoof Arizona opnieuw op. „Luister niet naar hen, sheriff! Alles wat ze...” Brooks kwam dreigend overeind.

„Nog een woord van jou en je gaat hierachter de kast in,” snauwde hij. „Jij krijgt de kans om jouw kant van het verhaal weer te geven, als ik het je toesta. Niet eerder, begrepen!” En toen, op wat zachtere toon: „Go on, son!” Het was duidelijk dat sheriff Brooks niet een van de aanhangers was van Arizona, dacht Smith.

Alan gaf een verslag van de gebeurtenissen die zich in de afgelopen nacht op de Roaring C hadden afgespeeld en van de poging die enkele uren geleden was gedaan om Arizona te bevrijden.

Brooks luisterde aandachtig en keek daarna Smith vragend aan.

„Zo is 't inderdaad gebeurd, sheriff!” beaamde hij.

„En ik mag er misschien nog wat aan toevoegen.”

En op zijn beurt vertelde hij van het bezoek dat Speed Robson en de beide Mexicanen in opdracht van Stone de dag tevoren aan de Roaring C hadden gebracht, met de bedoeling om Jesse Carter met geweld en tegen zijn zin naar de White Star over te brengen en van de wijze, waarop dat toch op een mislukking was uitgelopen.

Sheriff Brooks knikte peinzend, terwijl hij wat afwezig door het raam naar buiten staarde.

„Dus Speed is zeker voorlopig uitgerangeerd,” bromde hij. „Zo gaat het altijd met die revolverhelden. Vroeg of laat lopen ze tegen iemand aan die net een tikkeltje vlugger is!”

Hij keek Smith opnieuw onderzoekend aan.

„Jij moet wel handig zijn met een pistool om Speed uit te schakelen,” stelde hij vast.

Smith glimlachte vaag.

„Ik weet ermee om te gaan als het nodig is, sheriff!” mompelde hij.

„’n Vreemdeling in deze streek, niet?”

„Voor de eerste keer hier,” gaf Smith toe. „Bezoek aan vrienden...”

„Carter?”

Smith schudde het hoofd.

„Dat zijn inmiddels min of meer vrienden geworden,” zei hij, met een glimlachje naar Alan, „maar ik kom hier voor de Scotts!”

„I see!”

Brooks knikte langzaam voor zich heen en wendde zich toen tot Arizona.

„Wat heb jij daarop te zeggen?” vroeg hij kortaf.

„’t Zijn leugens, niks als leugens,” begon Arizona op toon, terwijl hij half uit zijn stoel overeind kwam. De sheriff wees hem onmiddellijk terug.

„Dat heb ik al eerder van je gehoord,” bromde hij. „Ben jij vannacht op Carters ranch geweest?”

„Nee,” loog Arizona vlotweg. „Die twee daar hebben me onderweg naar hier overvallen.”

„Waarom?”

„Dat weet ik niet.”

De sheriff keek hem enkele ogenblikken aan met een wrevelig gezicht.

„Dat weet jij niet,” herhaalde hij. „Je was op je paard naar hier...!”

Arizona knikte vol overtuiging.

Brooks kwam van achter zijn schrijftafel vandaan, met een gezicht als een donderwolk. Hij bleef voor Arizona staan en barstte los:

„Kun je me dan misschien vertellen, jij smerige, leugenachtige cowpuncher, hoe het komt dat jij een paard berijdt, dat het brandmerk van de Roaring C draagt. Hebben ze je daarop overgeheveld?”

Arizona antwoordde niet en Smith knikte goedkeurend voor zich heen.

Sheriff Brooks was een mannetje dat zijn ogen niet in zijn zak had, peinsde hij.

„Hoe 't ook is,” ging Brooks verder, „een bezoek aan de Roaring C zal voldoende zijn om de hele waarheid te achterhalen. Als het verhaal van Jesse en Cathy Carter klopt...”

„Die zeggen natuurlijk hetzelfde wat zij hier gezegd hebben,” viel Arizona woedend uit. „Dat hoef je ze niet te gaan vragen!”

Brooks snoof minachtend.

„Nou loop je er voor de tweede keer in, stommeling,” bromde hij. „Als jij inderdaad onderweg naar hier bent opgepikt, kunnen zij er natuurlijk niet van op de hoogte zijn!”

Hij rukte Arizona's verfromfaaide stetson van diens hoofd en grinnikte zachtjes.

„'t Klopt precies,” mompelde hij toen hij de buil zag die Alan Carters pistool veroorzaakt had. „Wel, je gaat voorlopig achter de tralies, Arizona, tot ik dit zaakje grondig heb uitgezocht. En als ik kan bewijzen dat jij ook bij de branden van de Sixty Six en van Phil Silvers ranch, met een oliekan in de buurt bent geweest, dan ben je nog niet gelukkig.”

Hij liep weer naar zijn bureau en trok een lade open, waaruit hij een enorme bos sleutels opdiepte.

„Come on!” beval hij kort en Arizona kwam langzaam overeind en liep, met samengeknepen lippen, voor de sheriff uit naar de cel in de aanbouw van het kantoor.

Even later verscheen de sheriff weer en mikte met een vlotte beweging de sleutelbos weer in de lade.

„Ben je van plan hier lang in de buurt te blijven, Smith?” vroeg hij.

Smith haalde de schouders op.

„Zal ervan afhangen,” antwoordde hij vaag.

„Hebben ze je gevraagd om hier te komen?”

„Wie zou me dat gevraagd kunnen hebben?” vroeg

Smith op zijn beurt.

„Ik dacht misschien... Cass Welsh of Bob Brown. Zij nemen de zaken van Dave Scott waar, nu die zelf niet meer in staat is om op te treden.”

Smith schudde het hoofd.

„Nee, die ken ik geen van beiden.”

Hij overwoog een ogenblik of hij de sheriff in vertrouwen zou nemen, maar kwam tot de conclusie dat hij voorlopig maar beter kon zwijgen.

Brooks drong niet verder aan. Hij had begrepen dat hij op dit ogenblik weinig wijzer kon worden.

„Wel, zolang je hier in de omgeving blijft, zullen we elkaar nog weleens ontmoeten!”

„Sure!” Smith stond op en Alan volgde zijn voorbeeld. „Waar woont Dave Scott op het ogenblik?”

Brooks liep met hen mee naar buiten.

„Die straat daar,” wees hij. „Het laatste huis.... Heeft een tuin aan de voorkant.”

„Thanks. Dan vind ik het wel.”

Na een korte groet verdween Brooks weer in zijn kantoor en Smith vroeg aan Alan:

„Wat ga jij verder doen, son?”

„Ik moet het een en ander gaan inkopen voor ma.

Dan ga ik een glas bier drinken en wat eten en dan rij ik met de paarden weer op huis aan.”

„Wel, de groeten thuis. Ik kom nog wel een keer aanrijden.”

„Daar rekenen we op.”

„Be seein’ you!”

Smith steeg in het zadel en reed langzaam de straat af die de sheriff hem gewezen had.

Hij vond het huis gemakkelijk, steeg af, bond Blackie vast aan een stijl van het hek en liep de voortuin door.

Op zijn kloppen werd de deur opengedaan door een jongen van een jaar of veertien, klein voor zijn leeftijd met een sproetengezicht, peenkleurig haar en grote blauwe ogen.

Hij keek Smith aan met een spoor van achterdocht terwijl zijn blik naar de beide pistolen gleed.

„Wat wilt u,” vroeg hij. „M’n vader is... eh... niet...”

„Ben jij Ron Scott?” informeerde Smith hoewel hij het antwoord wel kon raden.

„Yes. Wie bent u?”

„Mijn naam is Smith... Steve Smith,” antwoordde

Smith met enige nadruk.

„Ben jij iemand van... Stone?”

Smith lachte.

„Nee! Ik kom de groeten overbrengen van een vriend.” „Wie?”

„Ooit gehoord van de naam George B. Hammond?”

Ronny Scott trok zijn voorhoofd in ontelbare plooien in een poging om diep na te denken.

„Nooit van gehoord, mister,” antwoordde hij en toen schoot het hem plotseling te binnen. Zijn ogen werden groot en hij bracht zijn hand naar z'n mond.

„Jee, mister, nou weet ik 't weer. Da's de guvnor!”

Smith knikte glimlachend.

„That's right. Jij hebt hem een brief geschreven!”

Ronny Scott knikte zwijgend, terwijl hij Smith nog steeds met grote ogen aanstaarde. Hij kon er nog steeds niet over uit.

„Kom jij... van de... de...?”

Smith knikte plechtig.

Plotseling keerde hij zich om en riep luidkeels:

„Annet... Annet!”

Het meisje dat de gang inkwam met een vragend gezicht, was ongeveer even groot als de jongen maar

Smith dacht dat het niet ouder kon zijn dan een jaar of twaalf.

„Wa's er aan de hand, Ron?” vroeg het met een hoog stemmetje.

„Ik heb antwoord gekregen van de guvnor. Je weet wel... deze meneer komt 't brengen!”

„Laat hem dan binnen, sufferd,” antwoordde Annet. Ze bekeek Smith van boven tot onder en vroeg toen: „Kom jij echt van de guvnor?”

„Zo is 't,” verzekerde Smith. „Mag ik nu binnenkomen?” „Come right in, mister Smith,” nodigde de jongen uit terwijl hij de deur zover als mogelijk was, opendeed.

Smith volgde het tweetal naar een kleine achterkamer, die spaarzaam gemeubileerd was. In een hoek lag een veldbed op de vloer gespreid.

„Gaat u zitten, mister Smith,” en toen, met een handbeweging naar het veldbed, „daar slaapt Annet, ik slaap op de kamer hiernaast bij vader.”

„Hoe is het met je vader, son?”

„Vader wordt weer helemaal beter, dat heeft doc Brewster ons zelf verteld,” verklaarde Annet, eer haar broer een antwoord had kunnen geven.

„Ga jij maar naar de keuken om koffie te zetten,” commandeerde Ron en Annet trok haar neus tegen hem op en verdween naar de keuken.

„Heeft de guvnor u een brief meegegeven?”

Smith schudde het hoofd.

„Nee, hij heeft me gevraagd om eens naar hier te gaan, jullie een bezoek te brengen en te zien hoe de dingen er hier bijstaan.” „Niet zo goed,” zei Ronny op trieste toon. „Nou zijn we onze ranch ook nog kwijtgeraakt.”

„Dat heb ik gehoord. Hoe is het gekomen, onweer?” Ronny haalde de schouders op.

„Ik weet het niet. Toen ik wakker werd, stond alles in brand. Ik heb toen Annet wakker gemaakt en we zijn allebei door het raam naar buiten gesprongen. Bill en Andy hadden vader, die beneden sliep, al naar buiten gebracht. Er is niks meer van overgebleven. Bill beweert dat iemand het vuur heeft aangestoken.”

„Wie is Bill?”

„Bill Studson, onze voorman. Andy Bacon en Monty Banks zijn de twee cowhands die vader in dienst heeft.” „Waar zijn die nu?”

„Dat weet ik niet. Cass... mister Welsh regelt de

zaken nu. Hij heeft ons ook dit huisje gegeven. Het is niet veel zaaks, maar wij zijn er blij mee.”

Smith keek peinzend naar het sproetengezicht van de jongen.

„Hoe oud ben je, Ronny?”

Ronny wendde zijn ogen af en antwoordde:

„Dertien jaar, mister.”

Smith fronste zijn wenkbrauwen.

„Ik dacht,” zei hij nadenkend, „dat je in je brief schreef dat je veertien was!”

De jongen keek hem van terzijde aan en glimlachte verontschuldigend.

„Ik ben veertien, mister Smith,” gaf hij toe. „Ik wou alleen eens zien of u...”

Hij haperde en kuchte en was kennelijk een beetje bang om verder te gaan.

„... of ik die brief aan de gouverneur gelezen had!” vulde Smith aan.

Ronny knikte heftig met een vuurrood gezicht.

„Sorry mister,” mompelde hij schuldbewust, „maar ik wou er zeker van zijn dat je m’n brief gelezen had.”

„Dat is wel goed, son,” knikte Smith terwijl hij zijn

rookgerei te voorschijn haalde. „Je schreef dat ze nogal wat vee van jullie gestolen hebben...”

„Meer dan driehonderd koeien. Dat heb ik van Bill gehoord.”

„En Stone heeft grond van jullie in gebruik genomen?”

„Yeah. De High Meadows... da's een stuk grasland in het zuiden dat grenst aan de gronden van Stone. Mister Welsh weet er meer van. Ben jij 'n Ranger?”

„Nee, dat ben ik niet.”

„Oh.” Het gezicht van de jongen drukte teleurstelling uit.

Annet Scott kwam binnen, een grote pot koffie torsend, die ze met enige moeite op de tafel zette.

Ze scharrelde enkele kopjes bij elkaar en zei:

„Mag jij inschenken, Ron.”

„Sure!” en de jongen greep met forse hand de koffiepot.

„Jee, die is zwaar,” mompelde hij.

„Laat mij 't maar doen, son!”

De jongen wilde protesteren toen er buiten op de deur geklopt werd.

„Ik zal gaan opendoen,” zei hij en verdween in de

gang.

Even later kwam hij binnen, gevolgd door een lange, schrale man van een jaar of dertig, met een rond jongensgezicht dat een opgewekte grijnslach vertoonde.

„Hello, mister Bob,” kwam het stemmetje van Annet.

„Hello, pussycat,” lachte de man.

Toen keek hij Smith aan en glimlachte.

„Mijn naam is Bob Brown,” stelde hij zich voor. „Ik ben de advocaat in dit nest. Ronny vertelde me al dat jouw naam Smith is en dat je door de gouverneur naar hier bent gestuurd!”

Smith glimlachte ook en drukte de toegestoken hand. „Hij vroeg me, door tussenkomst van marshal Martin van het Bitter Creek district, om eens na te gaan hoe de zaken er hier bijstaan,” verbeterde Smith.

„Niet zo goed, vrees ik. Dat zul je intussen al gemerkt hebben!”

Hij glimlachte opnieuw.

„Ik zag dat zwarte paard buiten staan en dacht, dat ik maar eens moest gaan kijken wie de bezoeker was.

Ik hou ook zo'n beetje een oogje in 't zeil... nu Dave uit de circulatie is!"

„Dat heb ik gehoord, ja?"

„Van wie?" vroeg Brown.

„Van Jesse Carter van de Roaring C."

„Die ken je ook?"

„Sinds gisteren, maar dat is een ander verhaal."

Brown keek hem een ogenblik vorsend aan.

„Wacht eens een ogenblik," zei hij. „Ik heb zo strakjes een verhaal gehoord van een kerel, die op de Roaring C heibel heeft gehad met Speed Robson... en Speed schijnt het er niet te best te hebben afgebracht. Heb jij het met hem aan de stok gehad?"

Smith knikte.

„Dat verhaal zal ik je ook nog weleens vertellen," mompelde hij.

Brown roerde bedachtzaam in zijn kopje en zijn wenkbrauwen waren gefronst.

Na enkele ogenblikken zei hij:

„Ik weet niet waar je onder dak bent, Smith, maar ik zou je het Stars and Stripes-hotel adviseren, als je nog niets gevonden hebt. De eigenaar Cass Welsh..."

Smith onderbrak hem met een handgebaar.

„Ik weet er alles van,” zei hij. „Ik was van plan om in de Stars m’n tenten op te slaan. Je kunt me daar vanavond vinden en dan kunnen we samen eens praten over de manier waarop we de zaken moeten aanpakken.”

Brown knikte tevreden.

„Dat was precies wat ik je wilde voorstellen,” zei hij.

Na zijn bezoek aan de Scotts had Smith een kamer besproken in de Stars en had daarna zo’n beetje door San Pablo gezworven, op zoek naar informatie die hem een beeld zou kunnen geven van de situatie en die ook overigens voor zijn onderzoek van belang kon zijn.

Hij had een bad genomen en zich laten scheren. Hij had uitvoerig gegeten in een klein eethuisje, waarvan de eigenaar graag bereid was geweest de vreemdeling op de hoogte te brengen van hetgeen er zich in San Pablo afspeelde.

Hij had zelfs, onder het voorwendsel dat hij last had van kiespijn, een bezoek gebracht aan dokter Brewster en, met enige moeite weten te voorkomen dat de goede dokter hem van een volkomen gezonde

kies had verlost. Tenslotte had hij een onderhoud gehad met de kassier van de Bank, een praatgraag mannetje, van wie hij te weten was gekomen dat van de bankbiljetten, tot een waarde van bijna honderdduizend dollar, die bij de overval van de trein naar Red Spring in handen van de rovers waren gevallen, de nummers bekend waren.

Alle banken binnen een gebied van verscheidene honderden mijlen hadden een lijst met deze nummers in hun bezit en de kassier kon met de hand op zijn hart verzekeren, dat nog geen enkel biljet was aangeboden.

Van doc Brewster had hij vernomen dat Dave Scott inderdaad een goede kans maakte om weer op te knappen. Zijn toestand was in hoofdzaak een gevolg van een ernstige zenuwstoring, maar Brewster was ervan overtuigd dat na verloop van enige tijd en met de juiste behandeling, het allemaal weer goed zou komen.

Uit de gesprekken met de inwoners van het plaatsje, met wie hij in aanraking was gekomen, had hij wel de indruk gekregen dat John Stone en zijn troep niet bepaald geziene figuren waren.

Stone's cowhands waren blijkbaar een stel ruwe klanten die vlug met de revolver of het mes klaarstonden en als zij 's avonds in het plaatsje verschenen, liep het gewoonlijk uit op vecht- en schietpartijen, waarvan dikwijls onschuldige, eerzame burgers het slachtoffer werden.

Jef Green, de stalhouder, die zelf enkele weken tevoren een stevig pak slaag had opgelopen, had Smith uitvoerig ingelicht.

Behalve het tuig dat Stone in dienst had, waren er dan nog de greasers, Mexicaanse schavuiten die het grensplaatsje tot hun werkterrein hadden gekozen. Zij waren ook bijzonder goed thuis in het moeilijk toegankelijke heuvelland en volgens Green hadden zij de hand in de veediefstallen, waarvan de ranchers het slachtoffer waren.

Hoewel, die kerels van Stone zouden daar vermoedelijk ook niet vies van zijn...

Het was negen uur toen Smith door de hoofdstraat van San Pablo liep, op weg naar het hotel.

San Pablo was nu een en al leven. In de straat was het nog een drukte van belang en vanuit de saloons klonk het rumoer van stemmen, vermengd met ruwe

kreten, bulderend gelach en flarden muziek, tot de straat door.

Terwijl Smith een van de kroegen passeerde, vlogen de klapdeuren open en een Mexicaan, door nijvere handen buiten gesmeten, tuimelde over het houten trottoir, rolde in het stof, bleef enkele ogenblikken liggen en krabbelde toen overeind. Vloekend en dreigend ging hij in het donker op zoek naar zijn hoed, die afgevlogen was. Daarna scharrelde hij met onzekere pas weg om zijn heil elders te gaan zoeken.

Plotseling klonken er een aantal pistoolschoten door de donkere straat en met dreunend hoefgestamp kwam een groep van een vijftal ruiters in een dolle galop aanrennen. Voetgangers vluchtten haastig naar de kant om niet door de aanstormende troep onder de voet te worden gereden. Smith hoorde de verontwaardigde uitroepen en dreigementen en ving de naam Stone op.

Dat maakte het duidelijk.

De mannen van de White Star waren gearriveerd om San Pablo weer eens op stelten te zetten.

Toen hij even later het pleintje bereikte, waaraan zijn hotel lag, zag hij in het vage licht dat door de

ramen van het kantoor van de sheriff naar buiten viel, een aantal paarden aan het rek staan. Lawaai van stemmen drong vanuit het kantoor tot hem door.

Hij bleef een ogenblik staan, zich afvragend of dit alleen maar een bezoek gold aan Arizona, dan wel, of die kerels een poging zouden doen om hun makker uit de cel te halen.

Hij trok de schouders op.

Wel, het was zijn zaak niet en bovendien leek sheriff Brooks hem voldoende mans om daar een stokje voor te steken.

Maar daarin vergiste hij zich.

Toen hij op het punt stond zijn weg naar de Stars and Stripes voort te zetten, hoorde hij de doffe knal van een revolvershot... een ogenblik later ging de deur van het kantoor open en twee kerels sleurden onder daverend gelach een man naar buiten.

Ze smeten het lichaam op de weg en liepen weer naar binnen.

Hoewel Smith niet kon zien wie het slachtoffer was, twijfelde hij er niet aan of het was sheriff Brooks, die daar hardhandig uit zijn eigen kantoor was gewerkt.

Hij haalde diep adem en zijn mond werd een

strakke lijn.

Dit was iets wat hij niet langs zich heen kon laten gaan. Bovendien, hij had met Alan en niet zonder moeite Arizona naar hier gebracht en hij had er een hekel aan om werk voor niets te doen.

Hij blies langzaam zijn adem uit en trok zijn pistoolgordel op.

Met afgemeten passen stak hij de straat over op weg naar het sheriff's office.

Inmiddels hadden enkele voorbijgangers de sheriff weer in zittende houding gebracht en uitten op verbolgen toon hun mening over het optreden van het stelletje schooiers van de White Star.

Smith drukte zachtjes de deurklink omlaag en duwde de deur met zijn voet open.

Het was er een heidens kabaal en het kantoor zag eruit alsof er een orkaan gewoed had. Blijkbaar was men op zoek geweest naar de sleutels van de cel, waarin Arizona zat opgeborgen, en dat was niet op een zachtzinnige manier geschied. De hele inventaris van het kantoor lag overhoop. De laden van de schrijftafel lagen door het kantoor verspreid en waren gedeeltelijk in elkaar getrapt. De grond was bezaaid

met papieren.

Een van de kerels stiet een juichkreet uit toen hij uit een kast in de achterwand de sleutelbos te voorschijn haalde.

De kreet en het lawaai verstomden als bij toverslag toen plotseling de knal van een pistoolschot door het kantoor daverde.

Vijf paar ogen richtten zich, verbaasd en geschrokken, naar de deuropening en naar de man die daar stond, glimlachend, maar met een Colt in beide handen.

„Hou je handen weg van je schietijzers als je gezond wilt blijven,” maande Smith op rustige toon. „Jullie hebben je plezier gehad, nu is ’t mijn beurt!”

„Say, listen...!” begon een van de kerels op verontwaardigde toon, maar de woorden bleven verder in zijn keel steken toen een kogel zijn hoed van zijn hoofd sleurde.

„Laat ’t praten maar aan mij over, vriend,” zei Smith op kille toon. „Jij daar!” hij wees naar de man die de sleutelbos in zijn hand hield, „leg ze maar op de schrijftafel. Mooi! En nu laten we heel voorzichtig, zonder grapjes, zonder geintjes of flauwe kul de

schietijzers op de grond vallen. Iemand die het op een andere manier wil doen, kan hier bij mij terecht!” De beweging van zijn pistool werd niet misverstaan en een voor een kwamen de Colts met een doffe klap op de houten vloer terecht.

Met sombere, wraakzuchtige gezichten keek het vijftal naar de man die hen met zijn pistolen volkomen in bedwang had.

„Good!”

Smith deed enkele stappen naar voren, toen hij achter zich zachtjes hoorde lachen.

Met een half oog zag hij in de deuropening enkele inwoners van San Pablo staan die het toneel grinnikend en vol leedvermaak gadesloegen.

Hij maakte een beweging naar een van hen, een knaap van een jaar of achttien.

„Jij daar, raap die schietijzers bij elkaar en leg ze op de tafel!”

„Oké, mister!”

„En nu,” vervolgde Smith even later, „neem je de sleutels en maakt de celdeur open. En lopen jullie er maar achteraan, vrienden. Als soms iemand andere plannen mocht hebben...” Glimlachend liet hij zijn

pistool aan de beugel om zijn vinger draaien en een ogenblik later boorde zich een kogel, over de verschrikte hoofden heen, in de muur.

De knal van het schot daverde nog na toen het vijftal zich zonder verzet in de cel liet voeren en Smith de traliedeuren achter hen sloot.

„De sheriff zal wel uitmaken wat er met jullie verder moet gebeuren,” verklaarde hij. „Voorlopig kun je hier afkoelen!”

„Ik zal je hiervoor te grazen nemen, stranger,” bromde een van de kerels met een dikke stem van woede. „Als ik je een dezer dagen tegenkom...”

Smith haalde minachtend de schouders op en gevolgd door de jongen liep hij terug naar het kantoor, de sleutelbos rinkelend in de hand.

De sheriff zat weer achter zijn schrijftafel nog wat verdwaasd uit zijn ogen te kijken, omringd door enkele inwoners die hem behulpzaam waren geweest.

„Hoe voel je je sheriff?”

Brooks knipperde met zijn ogen en probeerde te glimlachen.

„Beroerd,” bromde hij. „Kost me twee dagen koppijn. Vervloekte kerels eisten de sleutels van de

cel en toen ik weigerde, schoot een van die schavuiten op me en een ander gaf me met zijn pistoolkolf een flinke dreun op m'n hersens.”

„Gelukkig dat de kerel met z'n pistool miste, sheriff,” grinnikte een van de aanwezigen. „Als 't andersom was geweest...”

„Jij hebt goed praten, Lanky,” bromde de sheriff met een zuur gezicht.

„Wel, je kunt haar terughalen,” glimlachte Smith. „Ze zitten allemaal hierachter. En met die drie pistolen die ik je vanmiddag gaf, heb je hier genoeg wapentuig om een handel te beginnen!”

„Dat heb ik waarachtig,” mompelde Brooks terwijl hij zijn ogen over de schrijftafel liet gaan, die bezaaid was met Colts.

Toen keek hij Smith aan.

„Bedankt voor je hulp, Smith. Ik ben alleen bang dat je jezelf een hoop trouble op je hals gehaald hebt. Ik kan ze hier niet eeuwig houden, see, en ze zullen je bloed wel kunnen drinken. Je hebt ze belachelijk gemaakt en dat zullen ze niet nemen. Stone zal 't zich ook aantrekken, daar kun je donder op zeggen. Eén man die vijf kerels te grazen neemt. Ze zullen niet

rusten voor ze wraak genomen hebben.”

Smith maakte een luchtig gebaar.

„Maak je geen zorg, sheriff. Ik kan heel aardig op mezelf passen.”

„Dat hoef je ons niet te vertellen, vreemdeling,” merkte een van de aanwezigen op, „jij schijnt je boontjes zelf heel goed te kunnen doppen.”

„Heb ik al jong geleerd,” knikte Smith. „Wel, good night, folks. Hou die kerels er maar een tijdje onder, sheriff.”

„Daar kun je van op aan,” bromde Brooks.

Er waren nogal wat bezoekers in de gelagkamer van de Stars and Stripes en blijkbaar had men daar al van zijn optreden in het kantoor van de sheriff gehoord, want verschillende ogen volgden hem met ontzag toen Smith naar de tapkast liep, waar Bob Brown, de advocaat, in gesprek was met een klein, dik kereltje in hemdsmouwen, met een rond, blozend gezicht, pientere oogjes en een hoofd, zo kaal als een biljartbal.

Het mannetje kwam met uitgestrekte hand naar Smith toegelopen.

„Welsh,” stelde hij zich voor. „Ik hoorde dat je hier vanmiddag al een kamer besproken hebt. Het is me een eer, mister Smith!”

Smith drukte de uitgestoken hand.

„De vrienden van mijn vrienden zijn mijn vrienden,” merkte hij glimlachend op.

„Mag ik je iets aanbieden?” vroeg Welsh handenwrijvend.

„Een kop zwarte koffie, graag!”

„Je hebt wat... eh... moeilijkheden gehad?” informeerde Brown met een ondeugend lachje.

Smith schudde het hoofd.

„Da's een vergissing,” antwoordde hij droog. „Ik had de indruk dat anderen de moeilijkheden hadden. Zoals de sheriff, die enkele dagen met koppijn zal rondlopen. En nog een paar kerels die te weinig ruimte hebben om vannacht behoorlijk hun dutje te doen!”

Brown lachte luidkeels, maar werd toen weer ernstig. „Onderschat ze niet,” zei hij. „Ze zullen zo verdraaid nijdig zijn dat ze je, als ze de kans zien, naar de andere wereld zullen helpen.”

„Als ze de kans zien, ja,” mompelde Smith, „maar

als ik het kan helpen, zullen ze die kans niet krijgen.”
„Het is een stel dat niet terugschrikt voor een schot uit 'n hinderlaag. Hou daar rekening mee.”

„I will!”

Nadat Smith zijn kop koffie had opgedronken, stelde Welsh voor:

„Laten we naar mijn kantoor gaan, dan kunnen we samen praten.”

Een lange, slungelige neger nam de plaats achter de tapkast in om de klanten te bedienen en Smith volgde Welsh en Brown naar een klein kantoor achter de gelagkamer.

„Bob hier heeft me verteld wie je bent, mister Smith,” begon Welsh. „De gouverneur heeft je naar hier gestuurd om na te gaan wat je voor Dave Scott zou kunnen doen.”

„Marshal Martin heeft 't me gevraagd, namens de gouverneur,” zei Smith.

„Dat is het zelfde. Wat je misschien niet weet is dat Bob en ik ook met Dave te maken hebben. Rechter Moon heeft ons officieel als zaakwaarnemers aangewezen, zo lang Dave niet in staat is zijn zaken te behartigen.” „Dat is prachtig. Het is voor een man

altijd plezierig om zulke vrienden te hebben.”

Welsh lachte kort.

„Wat wij kunnen doen, heeft niet veel te betekenen. We kunnen voor Dave en zijn kinderen zorgen dat ze een onderdak en te eten hebben, maar we kunnen niet voorkomen dat intussen zijn bedrijf naar de haaien gaat. Daarom zijn we verdraaid blij met jouw komst hier. Misschien kun jij daarvoor een oplossing vinden. Heb je al enig idee hoe je dat aan zou moeten pakken?”

„Nee. Ik ben pas een dag hier. De marshal vroeg me om eens na te gaan wat er voor Scott zou moeten gebeuren en verder hoefde ik me geen moeilijkheden op de hals te halen. Wel, tot dusverre heb ik alleen maar moeilijkheden op m'n dak gekregen en nog geen tijd gehad om me met de zaken van Scott te bemoeien. Hoe staat het bedrijf erbij?”

„Slecht! Het enige wat Dave nog over heeft, zijn zijn gronden en een deel van zijn vee. Een klein gedeelte. Er is nogal wat gestolen in de laatste tijd. Hij heeft nog een vierhonderd stuks lopen op weidegrond, ten noorden van het bedrijf. Banks en Bacon houden daar 'n oogje op. Verder had Dave nog

een tweehonderd koeien lopen op een stuk grasland, dat in het zuiden tegen de heuvels aan ligt. Een lap grasland zoals er in de vallei geen betere te vinden is, maar het ongeluk wil dat het aan drie kanten omsloten ligt door grond van Stone en hij schijnt 't zo maar ingepikt te hebben. Ik ben bang dat we dat vee wel af kunnen schrijven...”

„En dan is hij nu ook zijn ranch kwijt,” vulde Brown aan.

„Die kun je weer opbouwen,” bromde Smith. „Hoe weet je dat Stone die gronden in beslag genomen heeft?”

„Ik hoorde het hier in de zaak,” antwoordde Welsh, „en ik stuurde Studson, Dave’s voorman, er op uit om eens een onderzoek in te stellen. Hij was blij dat hij levend terug kon komen. Toen hij in de buurt van de blokhut kwam, die Dave daar heeft, werd hij van twee kanten onder vuur genomen. Maar hij had wel ontdekt dat er veel meer vee liep dan de tweehonderd beesten van Dave.” Smith rolde peinzend een sigaret.

„Daar zullen we in elk geval iets aan moeten doen!” mompelde hij.

„Ik vrees dat je er in je eentje weinig tegen zult

kunnen beginnen!” meende Brown. „Het zijn jouw zaken niet bovendien. Je kunt je op geen enkel recht beroepen.” „Moet dat?”

„Als je op wilt treden, met de wet achter je, wel.”

„Jij kunt 't weten,” bromde Smith.

„Als Smith nu eens in dienst treedt van Dave?” stelde Welsh voor.

De advocaat schudde het hoofd.

„Dat maakt weinig verschil uit,” antwoordde hij. Fronsend staarde hij naar het glas bier, dat voor hem op de tafel stond. Toen glimlachte hij plotseling, keek Smith aan en vroeg:

„Voel je er iets voor, Smith, om voor de helft eigenaar te worden van de Sixty Six?”

„Denk je dat dat zal helpen?”

„Yeah. Dat zou je alle recht geven om van je af te slaan. Je komt dan voor je eigen belangen op.”

„Dan moeten we het op die manier doen,” viel de hotelhouder bij. „Als mister Smith er tenminste voor voelt!” „Het is misschien een oplossing,” mompelde Smith. „Hebben jullie de bevoegdheid om een gedeelte van de ranch van Dave te verkopen?”

Brown lachte.

„Die hebben we, ja. We hadden er zelfs een aardige cent aan kunnen verdienen als we aan Stone hadden willen verkopen. Niet waar, Cass?”

„Ja, hij heeft het ons al enkele keren voorgesteld. Met de nodige bedekte dreigementen. Hij is een doortrapte schurk, mister Smith, en het is goed dat hij iemand tegenover zich krijgt die voor geen kleintje vervaard is. Het zal ook de andere ranchers in de vallei moed geven.”

Brown keek Smith met een spottend glimlachje aan.

„Je zult er overigens niet veel wijzer van worden,” zei hij. „We maken een contractje op waarbij de halve eigendom van de ranch naar jou toegaat en tegelijkertijd een overeenkomst, waarbij jij jouw helft weer aan Dave terugverkoopt. Die laatste overeenkomst houden wij in handen.” „Achterdochtige kerel,” grinnikte Smith. „All right, laten we het dan zo doen.”

„Onmiddellijk. Heb jij papier bij de hand, Cass?”

„Sure!”

Even later zetten ze hun handtekeningen onder een tweetal papieren, waarin de verkoop en de teruglevering van de Sixty Six was vastgelegd.

„Jij kunt dit nemen, Smith,” verklaarde Brown, „en als jij dit in je brandkast stopt, Cass, dan is daarmee de zaak geregeld!”

„Ik ben benieuwd wat voor een gezicht Stone zal trekken, als hij hoort dat hij niet meer bij ons moet zijn om over Dave’s ranch te onderhandelen,” grinnikte Welsh terwijl ze samen naar de gelagkamer terugliepen.

Daar was de drukte enigszins geluwd. Er waren wat nieuwkomers en aan de tapkast ontdekte Smith plotseling een man die hij die avond al eerder had gezien in het eethuisje, waar hij zijn avondmaaltijd had gebruikt. Een jonge, fors gebouwde cowboy met de brede schouders van een bokser en een hard, vierkant gezicht met een wilskrachtige kin. Een mannetjesputter!

Welsh groette hem met een opgewekt:

„Hello, mister Moore!” en de man, die met een glas bier in de hand tegen de tapkast stond geleund, keerde zich half om en glimlachte flauwtjes.

„Mister Moore is ook een gast hier,” lichtte de hotelhouder toe.

„Heb je er al enig idee van hoe je de zaken gaat

aanpakken, Smith?" informeerde Brown.

Smith haalde de schouders op.

„Daar wil ik eerst nog eens een nachtje over slapen.

Vermoedelijk zal ik eerst eens wat gaan rondneuzen. Zien of ik geen kat in de zak gekocht heb!"

Brown grinnikte zachtjes.

„Het zou weleens kunnen zijn dat je voor je ene dollar een hele zak met wilde katten gekocht hebt!" grijnsde hij.

De lach verdween plotseling van zijn gezicht.

„Daar komen er al een stel aan, als ik me niet vergis!" fluisterde hij.

Smith volgde zijn blik naar de deur, waar drie mannen waren binnengekomen.

De voorste was zwaar gebouwd met een groot hoofd, dat diep tussen zijn schouders stak. Zijn zware gezicht had een boosaardige uitdrukking. De scherp gekromde neus stak naar voren als een giersnavel.

De man achter hem was nog zwaarder uitgevoerd met het bonkige wanstaltige lichaam van een worstelaar. Zijn armen waren lang als van een gorilla

en zijn kleine berenogen stonden dicht bij elkaar onder een laag voorhoofd.

De derde man was Pedro, de Mexicaan.

Dat was dus Stone, dacht Smith, terwijl hij met een onbewogen gezicht de man bekeek, die met grote driftige stappen naar hem toekwam, op de voet gevolgd door zijn aapachtige lijfwacht.

De Mexicaan bleef op de achtergrond, waakzaam, zijn handen dicht bij zijn pistolen.

Stone bleef vlak voor Smith staan en viel op woedende toon uit:

„Jij hebt een stel van mijn mensen de bak ingedraaid! Jij zorgt dat ze er weer uitkomen. Nu! Pronto!”

„Dat kun je beter aan de sheriff vragen,” antwoordde Smith rustig.

„Ik vraag ’t jou,” snauwde Stone. „Jij bent de man die ze daar opgesloten heeft.”

„Sure! En de sheriff is de man die ze weer zal moeten loslaten. Als hij verstandig is, laat hij ze nog een poosje zitten!”

Stone haalde diep adem, zijn ogen boorden zich in die van Smith, zijn grote handen openden en sloten

zich alsof hij bezig was iets te vermorzelen.

„Zal ik hem effe aan z'n verstand brengen, boss...?“ begon Stone's lijfwacht, maar hij werd onmiddellijk onderbroken.

„Shut up!“ beet Stone hem toe.

Hij richtte zijn blik opnieuw op Smith.

„Ik weet niet wat jou hier gebracht heeft, stranger,” zei hij met een stem waarin de woede nog, nasmeulde, „maar ik geloof niet dat het hier een gezonde plek voor jou is. Je hebt hier alleen maar een hoop moeilijkheden te verwachten!”

„Ik was van plan me hier voorlopig te vestigen,” mompelde Smith op onschuldige toon.

„Was je dat van plan...” herhaalde Stone.

Hij bekeek Smith van boven tot onder, terwijl hij met zijn wijsvinger langs zijn onderlip streek.

„Zoek je misschien een baantje?” vroeg hij toen.

„Nee...”

„Je zou bij mij aan de slag kunnen. Ik zou een kerel als jij wel kunnen gebruiken.”

„Geen interesse!”

„Je kunt honderd dollar per maand verdienen. Da's twee keer zoveel als de anderen krijgen.”

Smith schudde langzaam het hoofd.

„Wat is je prijs dan?” hield Stone aan.

„Je zou ’m niet kunnen betalen.”

Stone lachte schamper.

„Geld genoeg om de hele vallei te kopen,” deed hij gewichtig.

„Veediefstal en treinroof schijnen goed op te leveren,” mompelde Smith.

„En wat wil je daarmee zeggen?” vroeg Stone dreigend.

Smith haalde luchtig de schouders op.

„Neem er maar van wat je denkt te kunnen gebruiken,” antwoordde hij. „Maar hoe ’t ook is, je hebt geen schijn van kans om de vallei in handen te krijgen, Stone, zelfs niet met al dat geld van de wereld. Niet mijn deel ervan tenminste.”

„Jouw deel? Wat deel?” barstte Stone los.

„De Sixty Six.”

„Da’s Dave Scotts ranch,” snauwde Stone. „Hij zal nog blij zijn dat hij...”

„En de mijne, Stone,” viel Smith hem kalm in de rede. „Dave Scott en ik zijn samen eigenaar van de Sixty. Je zult daar van nu af aan goed aan moeten

denken, Stone. Een fijne ranch...”

Stone stiet een ruwe lach uit.

„Een ranch zonder gebouwen.”

„That’s right. De bliksem, in welke persoon dan ook, heeft de gebouwen in de as gelegd, maar dat kan altijd gebeuren. Ook in jouw ranchgebouwen zou de bliksem op een goeie dag kunnen inslaan, Stone!”

„Is dat een bedreiging?”

Smith glimlachte flauwtjes, maar zijn ogen stonden kil.

„Vraag het de bliksem maar. In elk geval heeft de SixtySix alle gronden nog en een deel van zijn vee'. Dat herinnert me er plotseling aan, Stone, dat het gerucht gaat dat de zuidelijke gronden van de Sixty Six door jou in gebruik zouden zijn genomen. Er lopen daar nog een paar honderd stuks van mijn koeien. Ik zal het morgen controleren en ik hoop voor jou, Stone, dat er geen waarheid zit in dat gerucht.”

Stone grijsde verachtelijk.

„En als het wel zo zou zijn, cowboy, wat zou je er dan aan doen?”

„Dat zul je wel zien. Je zou ’t kunnen vragen aan Speed Robson, aan Clif Baker en Arizona of anders aan

die kerels die op dit moment achter in het sheriff's kantoor proberen de slaap te vatten...!”

„Als die jou nog eens tegenkomen, laten ze geen stuk van je heel,” schreeuwde Stone. „Van nu af aan...” Smith deed een stap naar voren en zijn hand greep het vest van de rancher.

„...van nu af aan,” zei hij grimmig, „wordt er geen vee meer geroofd in deze vallei en als er weer een ranch in brand gaat, zal ik jou persoonlijk de rekening komen presenteren. Hiermee!” en plotseling was een van zijn pistolen op Stone gericht, terwijl zijn hand het vest losliet.

De rancher deinsde een stap achteruit, zijn ogen groot van schrik en woede.

„Je kunt mij niet bang maken,” hijgde hij.

Smith glimlachte, terwijl hij met een routinegebaar het wapen weer in de holster liet glijden.

„Dat was niet de bedoeling,” zei hij. „Ik wou je alleen maar waarschuwen. Je kunt nu maar beter gaan en neem die gorilla met je mee!”

In een machteloos gebaar spuwde Stone op de grond, maakte een hoofdbeweging naar zijn metgezel en het drietal stevende de deur uit.

De bezoekers die het gesprek aandachtig hadden gevolgd, gingen weer tot hun eigen zaken over en een oud mannetje aan de tapkast merkte op tegen zijn buurman, de zwijgzame cowboy Moore:

„Da's een kerel waar Stone rekening mee zal moeten houden, mister! Yes sir! As je 't mij vraagt, zou Stone wel 'es een zware pijp kunnen roken!”

Moore knikte, terwijl hij kalm zijn sigaret rookte, maar zijn ogen waren nadenkend op Smith gericht.

„Je hebt hem aardig zijn vet gegeven, Smith,” bromde de advocaat. „Zo heeft nog nooit iemand tegen Stone gesproken en het beviel hem niet erg. Hij was woedend als een stier en tegelijk een beetje bang, geloof ik. Maar vergis je niet. Hij zal terugvechten en het zal hem des te gevaarlijker maken. Van nu af aan zul je bij iedere stap die je zet, op je hoede moeten zijn.”

„Ben je werkelijk van plan om morgen je gronden te gaan inspecteren, mister Smith?” vroeg Welsh op bezorgde toon. „Het zou weleens een gevaarlijke onderneming kunnen zijn.”

Smith dronk zijn glas bier leeg en zette het weg.

„Het zal zo'n vaart niet lopen,” zei hij achteloos.

„Alleen moet een van jullie me eens vertellen waar ik mijn gronden kan vinden!”

Smith werd wakker zonder de oorzaak precies te weten. Ergens moest zijn scherp gehoor, getraind in vele nachten die hij buiten had doorgebracht, iets hebben opgevangen.

Een ogenblik staaarde hij door de slaapkamer naar het grote raam op de achtergrond, een vage, lichte vlek in de duisternis van het vertrek.

Hij vroeg zich af of het geen loos alarm kon zijn, een toevallig geluid dat hem uit de slaap had gewekt.

Toen hoorde hij het opnieuw... een schrapend geluid, zwak maar voor zijn scherpe oren duidelijk waarneembaar.

Voorzichtig en geluidloos glijpte hij uit het ijzeren ledikant en zijn hand tastte in het donker naai het pistool aan de patroonriem, die aan een stoel vlak naast het bed hing.

Hij sloeg de deken weer dicht en gleed naar de meest duistere hoek van de kamer.

Het was er heet en voor hij ging slapen, had hij het ene grote raam zo hoog mogelijk opgeschoven om de

frisse lucht binnen te laten.

Het raam kwam uit op een achtererf en een meter onder het raam zat een grote luifel, die langs de hele achterzijde doorliep. Hij had er geen ogenblik bij stilgestaan dat van die zijde gevaar zou kunnen dreigen.

Enkele ogenblikken later werd het venster verduisterd door een donkere schaduw... de schaduw van een man die voorzichtig zijn ene been over de vensterbank sloeg en toen inhield, blijkbaar aandachtig luisterend.

Smith ademde hoorbaar... rustig... als een man die in diepe slaap is.

De man scheen gerustgesteld. Hij trok ook zijn andere been naar binnen en bleef opnieuw staan. Smith ving een glimp op van licht dat op metaal speelde toen de man zijn arm bewoog. Een mes...

Als een donkere schaduw gleed de man naar het bed. „Put up your hands!”

De schaduw reageerde als een bliksemflits.

Smith dook weg toen het mes naar hem toesuisde. Tegelijk haalde hij de trekker over!

De knal van het schot klonk in de stilte als het

ontploffen van een bom.

Smith hoorde een kreet van pijn, de man bewoog zich als een duistere schim razendsnel, als in paniek, door het vertrek en dook pardoos door het open raam naar buiten.

De smak waarmee hij vanaf het afdak op de grond terechtkwam, was duidelijk hoorbaar.

Toen klonk een felle roffel op de deur en de angstige stem van de hotelhouder:

„Are you all right, mister Smith?”

„Een ogenblik!”

Smith schoot haastig enkele kledingstukken aan en opende de deur.

Welsh kwam binnen, op de voet gevolgd door Moore. „Wat is er aan de hand?”

„Ik kreeg nog laat bezoek,” vertelde Smith terwijl hij een lucifer aanstreek en de olielamp ontstak. Terwijl het licht langzaam aangloeide, liep hij naar de plaats waar het mes lag en raapte het op.

„Gelukkig hoorde ik hem komen!”

„’n Mexicaans werpmes,” verklaarde Moore. „Je kunt zeggen dat je inderdaad geluk gehad hebt.”

„Hij wierp het inderdaad en niet eens zo slecht,”

mompelde Smith droog. „Ik schoot op hem terwijl ik wegdook. Geloof toch dat ik hem nog geraakt heb!”

„Je hebt niet gezien wie het was?” „Daar was het te donker voor.”

„Jammer!”

Toen klonk vanaf de achterplaats luid en opgewonden de stem van de neger, die bij Welsh in dienst was:

„Hier ligt de inbreker, mister Welsh!”

„Dan zullen we maar eens gaan kijken,” bromde Smith. Even later stonden ze op de achterplaats bij de donkere figuur die daar kreunend op de grond lag. Bij het licht van de olielamp, waarmee de hotelhouder kwam aanzetten, ontdekte Smith dat zijn nachtelijke bezoeker de Mexicaan Pedro was, die daar met een van pijn vertrokken gezicht op de grond lag.

De kogel was door het vlezige gedeelte van zijn schouder gegaan en bij zijn val had hij een been gebroken.

„Dit is voor jou geen gelukkige dag, vriend,” mompelde Smith. „Het zal een hele tijd duren eer Stone weer van jouw diensten gebruik zal kunnen maken.”

Pedro hoorde hem niet... hij was van zijn stokje
gegaan!

HOOFDSTUK V

De Nachthavik gaat op onderzoek uit

Ondanks de nachtelijke onderbreking was de Nachthavik 's morgens alweer vroeg uit de veren, na nog enkele uren van ongestoorde rust. Pedro was 's nachts nog overgebracht naar doc Brewster, die hem had verzorgd en verder onder zijn hoede had genomen.

De Nachthavik wandelde in de koele morgenlucht naar de stalhouderij, zadelde Blackie en reed naar het kantoor van de sheriff.

Sheriff Brooks was ook al bij de hand en zat met een zuur gezicht achter zijn bureau.

„Hoe gaat 't met je, sheriff?”

„Beroerd! Heb vannacht geen oog dicht kunnen doen. Vervloekte kerels!”

„Hoe voelen zij zich?” vroeg de Nachthavik met een handbeweging naar de cel.

Brooks grijnsde met boosaardig genoeg.

„Even beroerd als ik, aan hun gemopper te horen. Dat is de enige troost die ik heb.”

De Nachthavik lachte.

„Je houdt ze nog maar een dagje hier,” stelde hij voor.

„Wat dacht je. Op water en brood,” bromde Brooks.

Toen keek hij vanonder zijn borstelige wenkbrauwen de Nachthavik onderzoekend aan.

„Je bent nog al actief geweest, naar ik hoor. Mede-eigenaar geworden van een ranch... Stone behoorlijk van katoen gegeven en Pedro in de vernieling geholpen. Goed werk! Jouw komst hier is voor Stone even erg geweest als een tornado. Wat staat er nu op het programma?”

„Wat rondtuinen... eens kijken hoe de zaken erbij staan.”

„Kijk goed uit je doppen, son. Vooral als je naar het zuiden rijdt. Je hebt Stone gewaarschuwd als ik het goed begrepen heb, en hij zal zich op je komst hebben voorbereid. Hij is een gladde vogel, die zelf steeds buiten schot weet te blijven, maar ik vertrouw hem toch voor geen cent.”

„Ik evenmin. Ik geloof dat hij de man is achter alle schurkenstreken die hier in de vallei plaatsvonden.”

„Ik heb er nooit enig bewijs van kunnen krijgen. Maar als jij ergens tegenaan loopt, laat 't me dan weten. Je kunt op mij rekenen. Ik ben hier nog altijd de sheriff.” „Waar hangt je deputy uit?”

Brooks lachte verachtelijk.

„Die heb ik om een boodschap gestuurd,” bromde hij. „Blijft voorlopig weg.”

„Goed. Je hoort nog van me, sheriff.”

„Good luck, son!”

De Nachthavik verliet het kantoor, gaf Blackie een liefkozend klopje op de hals en slingerde zich in het zadel.

Rustig draafde hij San Pablo uit en toen hij het prairiegebied buiten het stadje bereikte, richtte hij zijn rijdier naar het zuiden...

De Nachthavik had in zijn gesprek met Brown en Welsh een vrij duidelijk inzicht gekregen in de ligging van de zuidelijke weidegronden van de Sixty Six ten opzichte van het omliggende land dat toebehoorde aan de White Star ranch van John Stone.

Dave Scott's grond was aan weerszijden ingesloten door dicht begroeide heuvels die tot het gebied van de White Star behoorden maar aan de zuidzijde grensde zijn weiland aan weidegrond van Stone.

Daar stond, aan de voet van een vrij steile heuvelhelling de blokhut, het lijnkamp van de Sixty Six. Op de grens van beider land liep een riviertje dat naar het zuiden afboog. Waar die natuurlijke grens ontbrak, had een afscheiding van palen met draad gestaan.

Als Stone de grond voor zijn vee in gebruik had genomen, zou die afscheiding nu wel verdwenen zijn, meende de Nachthavik.

Hij twijfelde er niet aan dat Stone zijn toezegging dat hij vandaag zijn gronden zou komen inspecteren, ernstig had genomen en Stone zou ongetwijfeld maatregelen hebben genomen om hem een bijzonder warme ontvangst te bereiden.

Hij zou er alles op zetten om de man die een gevaar betekende voor zijn plannen, onschadelijk te maken. Hij zou er vermoedelijk vrijwel zijn hele ploeg bij inschakelen. Die ploeg was overigens de laatste dagen aardig gedund. Bijna de helft van zijn cowhands was

buiten gevecht gesteld.

In een rustig tempo reed de Nachthavik door de heuvels, dicht begroeid met pijnbomen en loofhout, de onduidelijk afgebakende paden en wildsporen volgend, zich oriënterend naar de zon en overigens naar het scherpe gevoel voor tijd, afstand en richting, dat hij in een jarenlange ervaring in het open land had ontwikkeld.

Hij volgde nu, door een bos van lage sparren, een langzaam oplopende heuvelkam. In het dal, schuin beneden hem, lag een stukje grasland waarop enkele afgedwaalde koeien liepen te grazen, een aanwijzing dat hij zich niet zo ver meer van de weidegronden bevond.

Zijn weg liep kronkelend en stijgend naar een heuveltop, bekroond met een groep cederbomen.

Vandaar kreeg hij plotseling uitzicht op een uitgestrekte vlakte prairieland waarin een groot aantal runderen, in groepjes bijeen, zich te goed deden aan het malse gras.

Dit moest het gebied zijn van de Sixty Six.

Hij hield zijn paard in en gemakkelijk leunend in het zadel, bracht hij de kijker voor zijn ogen.

Nauwlettend nam hij de gehele omgeving op, speurend naar de kentekenen die Brown en Welsh hem hadden genoemd, en waarnaar hij zich kon oriënteren.

Hij vond ze gemakkelijk en gromde vergenoegd.

Hij wist nu waar zich de blokhut bevond en hoe hij in de buurt daarvan moest komen.

Door de kijker had hij geen enkel menselijk wezen kunnen ontdekken maar bij iedere stap zou hij nu toch op zijn hoede moeten zijn.

Hij borg de kijker weer in de zadeltas, controleerde zijn beide pistolen, trok zijn geweer uit het foedraal en liet het weer terugglijden.

Met een lichte hielbeweging zette hij Blackie aan en vervolgde zijn weg, de heuvel af. Enige tijd reed hij door een diepe terreinplooi tussen twee met laag struikgewas begroeide hellingen door en begon toen een hoge heuvel te bestijgen.

De begroeiing was hier veel schaarser, de bodem was op verschillende plaatsen dor en rotsachtig en er waren korte, steile zanderige gedeelten, waartegen Blackie maar met moeite omhoog kon komen.

Hij bereikte de top, een vrij uitgestrekt plateau, dicht begroeid met bomen en laag struikgewas en

hield zijn paard opnieuw in.

Dit was de heuvel, aan de voet waarvan in westelijke richting de blokhut moest liggen.

Hier kon gevaar te duchten zijn.

Minutenlang bleef hij onbeweeglijk op zijn paard zitten in de beschutting van een kleine bomengroep, terwijl zijn ogen de omgeving opnamen en al zijn zintuigen gespannen waren, op zoek naar aanwijzingen die op de aanwezigheid van mensen zou kunnen duiden.

Toen wendde hij de teugel en reed stapvoets in westelijke richting verder.

Een zacht gerucht, een eind voor hem uit en zelfs voor zijn scherpe oren nauwelijks waarneembaar, deed hem de teugel aantrekken.

Voorzichtig, om zelfs het kraken van het zadelleer te vermijden, steeg hij af en voerde zijn paard naar een kleine groep struiken.

Hij gooide de teugel losjes over een tak en sloop geruisloos in de richting vanwaar het geluid gekomen was.

Dekking zoekend achter bosjes, gleed hij als een schaduw verder tot hij plotseling de helling voor zich

zag, steil en met laag doornig struikgewas begroeid.

Ver beneden hem lag de blokhut. Een eind daar vandaan, in het open veld, brandde een klein vuurtje, waarbij zich twee kerels bevonden. Kennelijk waren ze bezig met het brandmerken van vee en de Nachthavik was ervan overtuigd, dat het vee was van de Sixty Six dat van het brandmerk van de White Star werd voorzien.

Dit was Stone's uitdaging.

Hij was er voorts zeker van dat het tweetal op zijn komst was voorbereid en vermoedelijk waren er in de blokhut nog meer kerels van Stone verdekt opgesteld, om hun makkers bij te springen als hij zou komen opdagen.

Zijn mond plooid zich tot een minachtend lachje.

Stone zou toch niet zo gek zijn om te denken dat hij zomaar openlijk zou komen aanrijden om hun de kans te geven hem uit het zadel te schieten.

Na enkele minuten te hebben toegekeken, sloop hij verder.

Hij had iets gehoord, het was misschien van geen betekenis... een dier dat zich door het struikgewas had bewogen. Maar het was ook mogelijk dat Stone

hier een mannetje had laten postvatten om op alles voorbereid te zijn. Hij moest daarover zekerheid hebben.

Even later kreeg hij plotseling de man in het oog.

Hij stond lui tegen een boom geleund, met zijn rug naar de Nachthavik toe, zijn blik gericht op de mannen die daar, ver onder hem, aan het werk waren. Hij hield met beide handen een geweer omklemd.

Hij had maar weinig aandacht voor zijn omgeving. Blijkbaar verwachtte hij hier geen gevaar.

„Je kunt het geweer maar beter op de grond leggen!”

De stem van de Nachthavik, die de man tot op enkele meters genaderd was, klonk hard en gebiedend.

De kerel stond een ogenblik stokstijf... onbeweeglijk. Hij wendde zijn hoofd half om...

„Put it down!”

Hij bukte zich langzaam om aan het bevel te voldoen en op het moment dat het wapen de grond bereikte, haalde hij de trekker over.

De knal van het schot was tot in de verre omtrek te horen. De man richtte zich op en wendde zich naar de

Nachthavik, een grijnslach op zijn gezicht.

„Je riskeert heel wat, vriend,” gromde de Nachthavik grimmig.

Onmiddellijk daarna dreunde zijn vuist neer op de ongeschoren kin van zijn tegenstander en de kerel duikelde achterover de helling af.

Op hetzelfde ogenblik brak de hel los.

Van drie kanten werd hij onder vuur genomen door een aantal onzichtbare sluipschutters. Hij hoorde een kogel inslaan in de boom waartegen de kerel had staan leunen en het lawaai van de schoten was overal om hem heen.

Het was een valstrik geweest, dacht hij, terwijl hij in gebukte houding voortrende naar de plaats waar hij Blackie had achtergelaten.

Hij moest zijn paard bereiken. Zonder zijn rijdier zou hij geen kans krijgen om ver genoeg weg te komen.

Kogels floten links en rechts in het rond maar kennelijk hadden de kerels hem niet in het oog gekregen, want de schoten waren wild en niet gericht.

Ongedeerd bereikte hij Blackie, greep de teugel en

slingerde zich in het zadel.

Toen klonk een harde, ruwe stem, veraf maar duidelijk verstaanbaar:

„Stop your fire! Len... Archie... Rick... we sluiten hem in. Laat 'm niet ontsnappen. Schiet als je hem in de gaten krijgt. En let erop dat je niet een van ons raakt. Come on... be careful!”

De Nachthavik haalde diep adem... zijn mond vormde een grimmige streep.

Toen liet hij zich van zijn paard glijden. Die kerels zouden onbereden zijn en hij zou, op zijn paard, een te mooi doelwit vormen voor een man te voet. Hij zat lelijk in de knel en hst zou een hele toer zijn om hier heelhuids weg te komen. De kerels hadden blijkbaar zijn komst op het plateau verwacht. Stone was sluer dan hij had vermoed en ze hadden posities ingenomen die ver uit elkaar lagen.

Te ver, vandaar dat hij tot hier kon doordringen. Maar nu werd de kring kleiner en hij moest zijn kans snel zien waar te nemen, zolang die nog niet te klein was. Anders zou hij met vier mannen te maken krijgen en dan zou de portie lood weleens te groot kunnen zijn.

Met Blackie aan de teugel liep hij langzaam naar rechts, zijn hand aan zijn pistool maar met het onplezierige gevoel dat van achter een struik of een boom een kogel zou kunnen komen aanvliegen.

Het paard was een handicap om door de linies heen te breken maar hij zou het verder nodig hebben om zich snel uit de voeten te maken. Bovendien dacht hij er niet aan om zijn trouwe hengst achter te laten.

Voorzichtig ging hij verder terwijl zijn ogen rondflitsten en zijn oren tot het uiterste gespannen waren om een verdacht geluid tijdig te kunnen opvangen.

Opnieuw hoorde hij de stem van een van de kerels: „Len! Blijf jij waar je bent. We drijven hem naar jou toe. Len... hoor je me?”

De Nachthavik bleef staan, iedere spier en zenuw gespannen, wachtend op een antwoord.

Het kwam niet en de man herhaalde:

„Len, hoor je me! Geef antwoord...!”

Hij eindigde met een vloek en de Nachthavik glimlachte flauwtjes toen hij het antwoord hoorde.

„Hou je bek, jij stomme idioot!” schreeuwde de nijldige, ongeduldige stem van Len. „Hij kan het

evengoed horen en je verraaft onze posities.”

En zo was het precies, dacht de Nachthavik.

De stem van Len had van vrij dichtbij geklonken in de richting die de Nachthavik bezig was te gaan.

Blijkbaar was Len de enige man die deze flank bezet hield.

Voorzichtig leidde hij Blackie naar een groep struiken waar hij het paard achterliet en met de uiterste voorzichtigheid, zonder enig geluid te maken, sloop hij, laag bij de grond en zoveel mogelijk dekking zoekend, naar de plaats waar Len zich ongeveer moest bevinden.

Hij hoefde niet ver te gaan, want toen hij achter een struik stil hield om te luisteren, hoorde hij de man komen.

Len had de aanwijzingen van zijn aanvoerder niet opgevolgd maar was nog steeds zoekende naar zijn prooi.

Toen zag hij hem... een jonge kerel met een hard gezicht onder een verfomfaaide stetson, een geweer in de holte van zijn arm.

Hij bewoog zich langzaam, scherp om zich heen kijkend terwijl het geweer de bewegingen van zijn

ogen volgde, in een lijn die hem op enkele meters langs de Nachthavik moest voeren.

Deze wachtte gespannen, een pistool in de hand, gereed voor de aanval.

Toen de man ter hoogte van zijn schuilplaats gekomen was, kwam de Nachthavik in actie!

Met een sprong, waarin alle spierkracht van zijn lenige lichaam zich ontladde, dook hij naar zijn tegenstander, die, ondanks zijn waakzaamheid, volkomen verrast werd.

Het geweer vloog uit zijn handen terwijl ze beiden tegen de grond gingen. De Nachthavik boven. De man wrong en kronkelde zich om aan de machtige greep te ontsnappen en opende zijn mond voor een schreeuw.

Maar voor hij een kreet kon uiten, beukte het pistool van de Nachthavik op zijn schedel neer.

De kerel bleef bewusteloos liggen en de Nachthavik kwam haastig overeind, holsterde zijn revolver en rende naar de plaats waar Blackie stond.

Nu was de kust aan deze kant veilig en moest hij zo vlug mogelijk zien weg te komen.

Hij wierp zich in het zadel en na een snelle blik om zich heen, trok hij de teugel aan.

Het zwarte paard scheen het gevaar waarin zijn meester zich bevond te begrijpen, want het stoof weg van de plaats.

Vrijwel onmiddellijk daarna klonk weer de stem van de aanvoerder, veel dichterbij nu.

„Len! Len!” en toen met een schreeuw naar de anderen: „Listen, hij trekt er tussenuit. Vooruit... achter hem aan! Naar de paarden. Arch... jij neemt de weg over de heuvels.”

Er klonken enkele geweerschoten, maar de Nachthavik liet er zich niet door van de wijs brengen.

Met vaste hand voerde hij Blackie door het beboste terrein, zo snel als mogelijk was.

De begroeiing werd minder en hij bereikte een breed, zanderig pad, dat kronkelend langs de heuvelhelling omlaag liep.

Hier zette hij Blackie tot grotere spoed, aan. Het was zaak zijn achtervolgers zo ver mogelijk achter zich te laten. Dan was de kans het grootst om hen van het spoor af te brengen.

In een snelle galop raasde het zwarte paard de helling af en de Nachthavik, diep over zijn rijdier gebogen, liet het de vrije teugel...

Hij had bijna een halve mijl afgelegd toen hij zich in het zadel omwendde. Twee kerels kwamen achter hem aan op een afstand van een paar honderd meter. Ze vuurden hun rijdieren aan en het was duidelijk dat ze niet van plan waren de achtervolging op te geven.

De knal van een schot, vanuit de heuvels rechts van hem deed hem onwillekeurig nog dieper naar voren buigen.

Dat moest Archie zijn, die een andere weg gekozen had en van zijn aanwezigheid liet blijken.

Aan de voet van de helling maakte het pad een flauwe bocht naar rechts. De bodem werd harder, begon weer te stijgen en links en rechts lagen stenen verspreid, die hem noodzaakten het wat kalmer aan te doen.

Wel, daar zouden zijn achtervolgers evenveel last van hebben. Hij keerde zich weer om maar kon hen niet ontdekken.

Weer dreunde een schot... de afstand waarop de onzichtbare schutter zich bevond leek kleiner geworden.

Zijn tegenstanders hadden het voordeel dat ze het terrein precies kenden. Toch moest hij hen van het

spoor af zien te brengen.

Voor hem liep het onduidelijke pad nog steeds omhoog in een richting die hem dichterbij de sluipschutter moest brengen.

Links van hem ontdekte hij plotseling de ingang van een nauwe kloof, een smal ravijn waarvan de bodem, voor zover hij kon zien, glooiend afliep.

Djjjiетtt!

Hij hoorde de kogel over zich heen fluiten en dat bepaalde zijn besluit.

Met een ruk aan de teugel wendde hij zijn paard naar links en na een korte sprong over enkele stenen die in zijn weg lagen, rende het dier naar de ingang van de kloof.

Het was een smal ravijn waarvan de rotsbodem bedekt was met kleine stenen. De wanden, kaal verweerd en ontoegankelijk, rezen aan weerskanten steil omhoog.

Maar het gezicht van de Nachthavik werd strak en grimmig toen hij een paar honderd meter voor zich uit de rotsmuur zag die de kloof aan het einde begrenste. Er was daar geen uitweg. Het ravijn liep dood. Hij zat in de val.

Hij hield zijn paard in en veegde het zweet van zijn gezicht.

Hier waren geen mogelijkheden om zich te verdedigen. De rolstenen en granietblokken waren klein en boden geen enkele dekking.

All right.

Terwijl hij met een vermoeid gebaar de teugel wendde, hoorde hij de stem die hij zo goed kende:

„Je kunt naar buiten komen, vreemdeling, met je handen omhoog. Als je dat liever hebt, willen we je ook wel op wat lood trakteren.”

Aan de ingang van het ravijn zag hij twee ruiters staan, het geweer in de aanslag.

Langzaam reed hij erheen, zijn handen op de zadelknop.

Toen hij tot op een meter of vijf van het tweetal genaderd was, commandeerde de grootste, een grof gebouwde kerel met een gemene tronie, met ruwe stem:

„Ver genoeg! Laat eerst je pistolen en je buks vallen. En als je een verkeerde beweging maakt...”

Zijn vinger zat om de trekker en de Nachthavik zag aan de uitdrukking in zijn ogen dat de kerel geen

ogenblik zou aarzelen om die over te halen.

Voorzichtig haalde hij de wapens uit de holsters en uit het foedraal en liet ze op de grond vallen.

„Get 'm, Rick!”

De andere kerel gleed uit het zadel en bemachtigde de wapens.

Op dat ogenblik klonken luide hoefslagen en de derde ruiter, Archie, kwam spoorlags aanrijden, een triomfantelijke grijns op zijn gezicht.

„Je hebt hem te pakken gekregen, Tex!” riep hij uit.

Tex, de aanvoerder, knikte en ook zijn dikke lippen plooide zich tot een grijnslach die een stel bruine, brokkelige tanden liet zien.

„Yeah! Hij is niet zo stoer. En hij wist de weg niet zo goed als wij.”

Hij bekeek de Nachthavik met een spottende grijns.

„You know, stranger, je hebt ons vijfhonderd dollar laten verdienen, vandaag. De centen die de boss ervoor over had om je gauw in handen te krijgen... dood of levend.”

„Dan mag je niet mopperen!” mompelde de Nachthavik.

„Waar is Len? Hebben jullie hem gezien?” vroeg Archie bezorgd.

De grijns verdween van Tex's gezicht en hij keek de Nachthavik loerend aan.

„Wat is er met hem gebeurd, stranger?” vroeg hij dreigend en het geweer kwam langzaam omhoog.

„Heb hem een klap op zijn kop moeten geven,” antwoordde de Nachthavik onverschillig. „Hij zal er een paar dagen last van hebben, maar het zal hem verder geen kwaad doen.”

„Laten we het hopen... voor jou,” bromde Tex. „Als het niet zo is, hangen we je aan de hoogste boom die we kunnen vinden.” Hij liet zijn paard keren en zei:

„Come on, let's get goin. De boss zit op hem te wachten... zal vervloekt blij zijn hem te zien. En anders de jongens wel die vanavond uit San Pablo komen. Je zult 't merken, stranger!”

Hij grijnslachte terwijl hij zijn paard in beweging zette. „En als je denkt weg te komen,” voegde Archie er met een spottend lachje aan toe, „dan moet je 't proberen. Probeer het en kijk dan eens wat er gebeurt.”

„Voor ons geld maakt 't geen verschil,” kwam de

stem van Rick. „Dood of levend... voor de boss blijft dat hetzelfde.”

De Nachthavik gaf geen antwoord.

Met een onbewogen gezicht reed hij het pad af waarlangs hij gekomen was, zijn drie bewakers vlak bij hem.

Hij wist dat er geen mogelijkheid was om te ontsnappen. Een poging om weg te komen zou onmiddellijk beantwoord worden met een regen van gloeiend lood.

Op een kort bevel van Tex weken ze, na enige tijd, van het pad af en reden de beboste heuvels in.

Langzaam ging het verder naar een heuveltop. Daar bereikten ze opnieuw een pad dat door het bos slingerde, glooiend aflopend en dat, naar de Nachthavik vermoedde, tenslotte zou uitlopen in de vlakte. Daar zou iedere kans om te ontkomen, verkeken zijn.

Zijn ogen gleden rond over de omgeving en hij hoorde de spottende stem van Rick:

„Waarom probeer je 't niet, vreemdeling. Hier zijn zes kogels die erom wedden dat je geen vijf meter weggomt.”

En die weddenschap zouden ze glansrijk winnen, dacht de Nachthavik.

Hij ging verzitten in het zadel. Wel, maar rustig afwachten wat er verder zou gebeuren. Hij had weleens meer voor hete vuren gestaan, het was niet de eerste keer dat hij in het nauw zat en hopelijk niet de laatste keer.

Na een korte afdaling die ze in draf hadden afgelegd, kwam opnieuw een stijging die hen noodzaakte de paarden stapvoets te doen gaan. Op een korte, scherp oplopende helling van rul zand, volgde een vlak gedeelte, dat tussen een groep hoog opgaande struiken doorliep.

Daar verscheen plotseling uit het struikgewas een man op het pad... een boom van een kerel, zijn grijze stetson diep naar voren getrokken, zijn gezicht grotendeels schuilgaande achter een vuurrode halsdoek.

De stem klonk gedempt van achter het masker, maar was scherp en duidelijk.

„De eerste die naar zijn schietijzers grijpt, gaat uit 't zadel!”

De Nachthavik, een flauw glimlachje op zijn

gezicht, zat onbeweeglijk.

Hij hoorde Tex achter zich zachtjes vloeken en toen haalde de man, schijnbaar achteloos, de trekker over van het grote pistool dat hij in de hand had.

Een kreet van Rick en een ogenblik later tuimelde hij uit het zadel.

„Ik waarschuwde hem,” verklaarde de man rustig. „Jullie tweeën... laat je pistolen vallen... en ook je geweren.”

„We zullen...” begon Tex met schorre, woedende stem.

„Laat ze vallen!” herhaalde de man scherp.

Zachtjes vloekend voldeden Tex en Archie aan het bevel.

„Waar zijn jouw schietijzers?”

De Nachthavik lachte pijnlijk.

„Ik ben bang dat ik ze in de drukte ben kwijtgeraakt,” mompelde hij.

Hij steeg af, liep naar Rick's paard, haakte zijn Winchester van de zadelknop en haalde vervolgens zijn beide pistolen uit de zadeltas.

Hij holsterde de Colts, stak zijn buks in het foedraal aan zijn zadel en begon toen de wapens die

op de grond lagen in te zamelen.

„Smijt ze maar weg,” adviseerde de gemaskerde op een vragende blik van de Nachthavik.

Hij smeede de revolvers zo ver hij kon in verschillende richtingen in het struikgewas en stak de drie geweren met de loop een eind in de zachte grond.

„Dat is wel voldoende,” knikte de man.

Toen knielde de Nachthavik neer bij Rick en bekeek de verwonding.

Het was een lelijke schouderwond, die flink bloedde. Voorlopig zou ook Rick niet meer van de partij zijn.

Hij liep naar zijn paard en haalde uit de zadeltas een rolletje verband, dat hij Tex toewierp.

„Hier, zorgen jullie maar voor hem!”

Tex ving het op met iets van verwondering op zijn sombere gezicht.

„Deze keer heb je geluk gehad, mister,” bromde Archie met een venijnige blik naar de man met het masker.

Zo was het precies, dacht de Nachthavik, terwijl hij zich op de rug van Blackie slingerde.

Toen reden ze samen weg.

Nadat ze buiten gehoorsafstand waren, keerde de Nachthavik zich naar zijn redder.

„Thanks, mister Moore,” zei hij eenvoudig.

HOOFDSTUK VI

Sheriff van San Pablo

Moore trok de halsdoek omlaag en keek de Nachthavik grinnikend aan.

„Je herkende me?”

„Zodra ik je zag. Zit me alleen maar af te vragen hoe je zo toevallig ter plaatse was.”

„Geen toeval. Was hier in de buurt omdat ik wist dat jij hier vandaag zou zijn. Het was nogal riskant om dat aan Stone te vertellen. Je vroeg om moeilijkheden.”

„Ik dacht dat ik ze wel aan kon,” mompelde de Nachthavik. „’t Was een misrekening en zonder jouw tussenkomst zou ik lelijk in de penarie gezeten hebben. Ik geloof niet dat Stone me erg mag. Hij had een premie op me gezet... vijfhonderd dollar, dood of levend.”

Moore floot zachtjes tussen zijn tanden.

Toen keek hij de Nachthavik van terzijde aan.
„Weet je wie ik ben?” vroeg hij.

„Ik kan er naar raden... een Texas Ranger?”

„Roger Moore, sergeant van de Ranger Command,
Powderville,” stelde Moore zich voor.

„Steve Smith,” zei de Nachthavik.

Moore knikte. „Ik heb van je gehoord,” zei hij.

Hij hield zijn paard in en stelde voor:

„Laten we even gaan zitten en een sigaret roken...
en eens van gedachten wisselen.”

„Oké!”

„Ik geloof dat wij hier voor hetzelfde doel zijn,
Smith,” begon Moore, nadat ze zich in de schaduw van
een boom hadden neergezet.

„Niet helemaal,” antwoordde de Nachthavik. „Ik
ben hier alleen maar gekomen, op verzoek, om eens
te kijken wat ik kon doen aan de moeilijkheden van
Dave Scott.

Jij...”

Moore knikte.

„Ja, ik ben hier met een algemene opdracht, meer
in het bijzonder voor wat die treinroven betreft!”

Hij zuchtte en trok peinzend aan zijn sigaret.

„Heb je al vorderingen gemaakt?”

„Ik zwerf hier al een paar dagen rond... heb zo links en rechts mijn licht eens opgestoken. De gangen van Stone nagegaan. Ben er nog niet veel wijzer van geworden.” „Toch ben ik ervan overtuigd dat Stone de man is die je moet hebben,” verzekerde de Nachthavik. „Hij is erop uit om zich meester te maken van de eigendommen in de vallei en de branden die enkele ranches in de as hebben gelegd, zijn zijn werk. En wat die treinovervallen betreft...”

Moore knikte.

„Daar moet ik ook voor bij hem zijn,” bromde hij. „Maar geloven is één ding en bewijzen een tweede, Smith. Hij is een gladde vogel. Zelfs als we zijn handlangers te pakken krijgen, zal hij nog vrijuit gaan. Hij is de man op de achtergrond die anderen de kastanjes uit het vuur laat halen.”

„Yeah!”

Ze rookten enkele ogenblikken zwijgend.

„Ik heb me laten vertellen dat van het geld dat bij de laatste overval geroofd werd, de nummers van de bank-, biljetten bekend zijn,” vervolgde de Nachthavik.

„That's right. Althans van de grote coupures. Duizendddollarbiljetten. Dat waren er een negentig. De rest was kleiner. Dat zal al wel uitgegeven zijn.”

„En de grote biljetten zijn vermoedelijk naar Mexico gegaan,” veronderstelde de Nachthavik.

Ranger Moore schudde het hoofd.

„Niet waarschijnlijk,” zei hij, „de banken daar werken met onze banken samen en gewoonlijk stromen die grote biljetten weer naar hier terug. Tot dusver is er nog geen enkel gesignaleerd. Nee, het grootste deel van de buit wordt nog vastgehouden. Als die in de omloop worden gebracht, nu de zaak nog zo warm is, lopen de dieven groot gevaar. De man die ze uitgeeft is gemakkelijk te achterhalen.”

„Je gelooft dus dat Stone ze nog heeft, gesteld dat hij de grote man is achter deze treinroof.”

Moore lachte kort.

„Dat hoop ik. Dat is, geloof ik, de enige manier om hem te pakken te krijgen.”

„Jij houdt hem dus in het oog?”

„Een ondankbaar werkje. Het grootste deel van de tijd zit hij op zijn ranch en in San Pablo heeft hij ook een vast adres... een kleine kroeg in een zijstraat.

,The Golden Bull', wordt gedreven door een Mexicaan Pablo Lardero, en ze wordt bezocht door een stel ongereinigde individuen. Meest Mexicanen die in hun eigen land wat op hun kerfstok hebben."

„Je hebt er een bezoek gebracht."

„Ja, ik geloof niet dat ik er welkom was. Ze keken me zo'n beetje de deur uit. Maar Stone is er zeer gezien, dat heb ik wel gemerkt. Dik bevriend met de Mexicaan. Het zou me niet verbazen als hij de eigenaar van die tent zou zijn."

„Alles bij elkaar ben je er dus toch niet veel wijzer van geworden," constateerde de Nachthavik. Hij haalde de schouders op. „Hoe het ook is, op een of andere manier zal ik er toch m'n best voor doen, dat Stone hier uit de vallei verdwijnt. Zolang hij hier regeert, zullen de ranchers geen rustig uur hebben!"

„Hoe wil je dat aanpakken?" vroeg Moore.

„Eerst wil ik erachter komen wat er met het vee van de Sixty Six gebeurd is, dat daarginds loopt."

„Dat kan ik je vertellen. Niets!"

„Ik heb ze aan het werk gezien met een brandijzer," betoogde de Nachthavik.

Roger Moore schudde het hoofd.

„Ze deden alsof. Om jou zand in de ogen te strooien. Stone is veel sluwder dan je denkt, makker. En bij alles wat hij doet, probeert hij buiten schot te blijven. Jouw koeien lopen daar nog met hun eigen brandmerk en er loopt ook vee van de White Star te grazen. Maar wat wil je daaraan doen? Stone zal beweren dat de afrastering door jullie zo slecht wordt onderhouden, dat zijn vee op jouw weidegrond terechtkomt. Je moet dan zelf daartegen maar maatregelen nemen en daar heb je niet genoeg mensen voor in dienst. Nee, wat dat betreft kun je hem weinig maken.” De Nachthavik knikte somber.

„Toch krijg ik hem te pakken,” bromde hij. „Ik zal hem zo lang dwars zitten, dat hij onvoorzichtig wordt en zijn boekje te buiten gaat. Dank zij jou, heeft hij ook vandaag weer zijn plan zien mislukken en dat zal hem woedend maken. Het ogenblik is dichtbij, geloof ik, dat hij zelf in actie komt en dan zullen wij toeslaan.”

„Laten we dat hopen.”

De Ranger kwam overeind en rekte zich uit.

„Het is maar het beste dat wij in San Pablo ieder op eigen gelegenheid te werk gaan,” stelde hij voor. „Ze

kennen mij daar niet als Ranger en het is niet nodig dat ze weten dat wij samenwerken. Als de nood aan de man komt, kun je natuurlijk op mijn hulp rekenen.”

De Nachthavik knikte.

„Daar kan ik het mee eens zijn,” zei hij, „en wat die hulp betreft, dat geldt wederkerig. We verblijven in hetzelfde hotel, er is dus altijd gelegenheid om contact te houden.”

„That’s right!”

Moore liep naar zijn paard en steeg in het zadel.

Hij stak zijn hand op.

„Be seeing you, cowboy,” glimlachte hij, en toen met een goedmoedig spotlachje: „Je kunt je weg naar huis toch wel alleen vinden?”

„Dat geloof ik wel... als niemand me van het rechte pad brengt?” antwoordde de Nachthavik droog.

Hij bereikte de kam van een lage heuvel vanwaar hij een uitzicht had op de vallei en op het brede spoor dat naar San Pablo voerde, toen zijn aandacht werd getrokken door een groep ruiters, die in razende vaart door het prairieland reden.

Ze waren nog ver weg maar duidelijk zichtbaar in

het licht van de namiddagzon.

De Nachthavik hield zijn rijdier in en haalde zijn kijker uit de zadeltas. De kijker bracht de groep dicht genoeg bij om de ruiters te herkennen.

Het waren zonder enige twijfel de kerels van de White Star die hij de vorige avond in de cel in San Pablo had opgesloten en bij hen reed ook Arizona. Twee andere ruiters van de groep kende hij niet, maar aan hun kleding te zien waren het Mexicanen.

De Nachthavik volgde hen door zijn kijker terwijl ze in een razend tempo door de vlakte joegen.

De groep ruiters verdween in de heuvels en de Nachthavik borg zijn kijker op en staarde fronsend voor zich uit.

Hij had erop gerekend dat deze kerels nog een dag of wat in de gevangenis zouden zijn vastgehouden. Hij begreep niet wat sheriff Brooks kon hebben bezielde om hen nu al los te laten en om ook Arizona, tegen wie een ernstige beschuldiging was ingebracht, te laten lopen. Het betekende dat Stone weer over het grootste deel van zijn mannen kon beschikken en dat zou weleens grote moeilijkheden kunnen veroorzaken. Stone zou zich nu weer sterk voelen.

Zachtjes trok hij de teugels aan en het zwarte paard zette zich onmiddellijk in beweging.

Toen schoot plotseling een andere gedachte door hem heen.

Had sheriff Brooks deze kerels wel vrijwillig laten gaan? En zo niet wat was er dan gebeurd?

Die gedachte deed hem zijn paard de sporen geven en in een snelle galop reed hij op San Pablo aan.

De opvallende drukte in de straten op dit warme uur van de dag maakte het de Nachthavik duidelijk dat er inderdaad iets bijzonders aan de hand was.

Zonder navraag te doen, reed hij spoorlags naar zijn hotel, steeg af, bond Blackie vast aan het rek en stapte de gelagkamer binnen. Er waren geen bezoekers en de hotelhouder kwam hem haastig tegemoet.

Het kleine mannetje glom van het zweet, een gevolg ook van de opgewonden toestand waarin hij verkeerde.

„Heb je 't al gehoord, mister Smith?” vroeg hij geagiteerd.

„Wat is er gebeurd?”

„Twee gemaskerde bandieten hebben een uur geleden sheriff Brooks op z'n kantoor overvallen. Ze schoten hem overhoop en hebben alle gevangenen bevrijd!”

„Is hij er erg aan toe?”

Welsh knikte.

„Behoorlijk als ik het goed begrepen heb. Ze hebben hem onmiddellijk naar doc Brewster overgebracht en ze vertelden me zojuist, dat Brewster twee kogels uit hem heeft moeten halen.”

„Heeft niemand iets kunnen doen?”

„’t Ging allemaal zo vlug. Ik hoorde schieten, maar ik wist niet dat ’t bij de sheriff te doen was. Er waren trouwens vrijwel geen mensen in de buurt. Ze hebben het allemaal goed uitgekiend als je ’t mij vraagt... ’t goeie moment afgewacht. Toen we er erg in kregen dat er iets aan de hand was, waren die kerels al vrij en stormden ze op hun paarden de stad uit. Ze waren allemaal gewapend!” „Hoe kwamen ze aan hun paarden? Die stonden toch in de stalhouderij.”

„Daar staan ze nog. De paarden waarop ze zijn ontsnapt stonden blijkbaar ergens achter een schuur in een zijstraat. Ze hebben nog meer handlangers

gehad dan die twee kerels die de overval pleegden.”

„Heeft iemand hen gezien?”

„Toen ze wegreden, 't Waren Mexi's!”

De Nachthavik knikte en keek peinzend de gelagkamer rond.

„Is die cowboy... Moore... al hier geweest?”

De hotelhouder keek hem vragend aan, terwijl hij met een bonte zakdoek het zweet van zijn gezicht veegde. „Nee. Je denkt toch niet...?”

„Zeker niet!” onderbrak de Nachthavik hem snel.

„Ik wilde alleen maar weten of hij hier is.”

Hij staarde enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit. „Waar woont Brewster?” vroeg hij toen.

De hotelhouder legde het hem uit.

„Wil je hem een bezoek gaan brengen?”

„Yeah. Ik wil weten hoe de sheriff er aan toe is. Weet je, Welsh, Brooks vertegenwoordigde de wet en al kon hij misschien niet zo heel veel uitrichten, zijn aanwezigheid hield toch een aantal lieden in toom. Als hij uitgeschakeld is...”

Welsh knikte somber.

„Je hebt gelijk,” verzekerde hij. „Nu Brooks er niet meer is, zouden sommige lui weleens van de

gelegenheid gebruik kunnen maken om de zaak in het honderd te schoppen. 'n Beroerde geschiedenis."

Voor het huis van doc Brewster stond een groepje mensen nog na te praten toen de Nachthavik op de deur klopte.

De deur werd opengedaan door een bejaarde vrouw, die de Nachthavik argwanend aankeek.

„Ik zou doc Brewster willen spreken."

„De dokter is niet..." begon ze afwijzend, maar ze werd onderbroken door een scherpe stem die vroeg: „Wie is het, Mag?"

„Smith!" riep de Nachthavik.

„Laat 'm binnenkomen!"

De Nachthavik volgde de vrouw naar een achterkamer, waar hij werd begroet door doc Brewster, een grote, zwaar gebouwde man in een zwart pak.

„Hello, Smith, hoe is het met de tandpijn?"

„Helemaal beter. Geen last meer van," verzekerde de Nachthavik.

„Mooi! Sheriff Brooks heeft naar je gevraagd."

„Hoe gaat het met hem?"

„O, die komt wel weer in orde, al kan het wel even duren,” verklaarde Brewster met een luchtig gebaar. „Hij heeft geluk gehad. Ik heb twee kogels uit hem moeten peuteren.”

„Kan ik met hem praten?”

„Sure! Ik mocht hem niet verdoven... de eigenwijze kerel. Beet z'n tanden bijna door zijn gehemelte toen ik. hem onder handen had. Van pijn. Kom maar mee, hij ligt hier achter... in mijn ziekenzaaltje.”

Sheriff Brooks zag vaalbleek, maar zijn ogen stonden helder toen hij vanaf zijn bed de Nachthavik een stoel wees.

„Sit down Smith. Ik ben blij dat je gekomen bent.”

„Je ziet er patent uit, sheriff,” glimlachte de Nachthavik. „Tenminste voor een man die pas een paar kogels heeft tegengehouden.”

„De schurken,” bromde Brooks. „Kwamen m'n kantoor binnen en begonnen zonder meer te schieten. Gelukkig had ik de tegenwoordigheid van geest om weg te duiken achter m'n schrijftafel, maar toen had ik er al twee te pakken. Bleef doodstil liggen toen die kerels m'n pistool uit de holster trokken, de sleutels bemachtigden en m'n cel leeg lieten lopen.”

„Geen idee wie het waren?”

„Het leken greasers... ze waren gemaskerd.”

Hij zuchtte en keek de Nachthavik peinzend aan.

„En nou moet ik hier, volgens Brewster, een tijdje op m'n luie rug liggen en dat betekent dat San Pablo voorlopig zonder sheriff zit!”

„Je hebt een deputy!”

Brooks snoof hoorbaar.

„Die deugt niet!” bromde hij.

Hij keek enkele ogenblikken voor zich uit en richtte toen zijn blik weer op de Nachthavik.

„Wat zou je ervan denken, Smith, om mijn plaats in te nemen?”

„Wie... ik...?” deed de Nachthavik verschrikt.

„Yeah! Maar voor een paar dagen. Ik heb de marshal al bericht laten sturen en hij zal wel maatregelen treffen, maar tot zolang... doe het, son. Ik weet dat de zaken bij jou in goeie handen zullen zijn.”

„Ja, maar luister nou eens,” begon de Nachthavik op protesterende toon, maar Brooks liet zich niet van de wijs brengen.

„Trek de la van dat kastje eens open,” verzocht hij.

„Ja... m'n ster, geef ze maar hier... mooi. Speld ze

zelf maar op, son, ik ben er niet goed toe in staat. Dan zal ik je nu beëdigen.”

„Je hebt me wat aangedaan, sheriff,” mompelde de Nachthavik toen de ceremonie was afgelopen, en hij, met een ernstig gezicht, de ster bekeek die op zijn vest was vastgepind.

Brooks glimlachte.

„Als iemand in staat is wet en orde hier in San Pablo te handhaven, dan ben jij ’t Smith,” verzekerde Brooks met zachte stem. „Ik ben blij dat ik zo’n goeie vervanger heb.”

„Ik hoop dat je gelijk hebt,” mompelde de Nachthavik twijfelachtig.

„Hou me op de hoogte, son, hoe de zaken reilen en zeilen.”

„Dat zal ik... als ik er de kans voor krijg!”

En dat was dat, bedacht de Nachthavik terwijl hij naar het kantoor van de sheriff wandelde en zag hoe de inwoners die hij ontmoette, met verwondering en ontzag naar de ster keken die het teken was van zijn nieuwe waardigheid.

Een oud mannetje hield hem aan.

„Ik zie dat Brooks voor een vervanger gezorgd heeft,” kakelde hij. „Hij heeft een goeie keus gedaan! Hou je maar taai, sheriff!”

De Nachthavik glimlachte nog toen hij het sheriff's office binnenstapte.

Hij keek er wat rond zonder precies te weten wat hij daar zou moeten uitvoeren.

Tenslotte nam hij de sleutels, sloot het kantoor af en liep met rustige passen naar zijn hotel.

In de gelagkamer was, behalve de hotelhouder, nog een man aanwezig, Ranger Moore, die aan de tapkast een glas bier stond te drinken.

„Wel, wel,” mompelde hij, terwijl hij de Nachthavik met een ironisch glimlachje aankeek, „we hebben waarachtig al een nieuwe sheriff! Ik hoorde van Welsh wat er gebeurd was, maar ik dacht niet dat er al zo vlug in de vacature zou zijn voorzien.”

„Ik evenmin,” mompelde de Nachthavik. „’t Is overigens maar heel tijdelijk. Er komt een nieuwe en vermoedelijk betere vervanger.”

„Die bescheidenheid siert je,” verzekerde Moore met een stalen gezicht.

„Ik hoop alleen maar dat deze taak, geen

belemmering vormt voor de zaak waarvoor ik hier gekomen ben,” zei de Nachthavik.

„Je kunt er misschien voordeel van hebben,” betoogde Moore. „Je bent nu zelf de wet!”

De hotelhouder, die zich op de achtergrond had gehouden, kwam naar hem toe.

Vol ontzag keek hij naar de blikken ster.

„Wel, mister... eh... sheriff, mag ik je m'n gelukwensen aanbieden?”

De Nachthavik lachte.

„Je mag me een kop koffie aanbieden, Welsh,” mompelde hij. „Gelukwensen heb ik niet nodig. Dit is geen baantje waar ik me zo gelukkig mee voel. Maar in elk geval zal ik er toch het beste van zien te maken.”

De rest van de namiddag besteedde de Nachthavik aan een rustige wandeling door San Pablo. Hoewel de mare van zijn benoeming tot sheriff ongetwijfeld de ronde had gedaan, vond hij het toch van belang om zich te laten zien en zo de mensen duidelijk te maken dat, ook al was sheriff Brooks dan uitgeschakeld, ze nog steeds een man in hun midden hadden die de wet

vertegenwoordigde.

Hij ontmoette heel wat inwoners van het stadje die hem met vriendelijke, waarderende gezichten tegemoet traden, maar er waren er ook, die het hoofd afwendden of hem met norse gezichten of met nauw verholen spotlachjes voorbijliepen.

Het deerde hem weinig zolang de orde en de rust maar gehandhaafd bleven, maar hij besepte wel dat het gespuis in het stadje zich maar moeilijk met de nieuwe situatie zou kunnen verenigen en ongetwijfeld zou proberen uit te vinden hoever het met de nieuwe sheriff kon gaan.

Wel, ze zouden er wel achter komen als het zo ver was.

De schemering begon te vallen toen hij, rustig lopend over het houten plankier langs een van de straten, die op de hoofdstraat uitkwam, op weg naar zijn hotel om zijn avondeten te gebruiken, uit een saloon, een vijftiental meters van hem vandaan, twee mannen naar buiten zag komen.

Het waren kennelijk Mexicanen. Hun donkere gezichten gingen schuil onder enorme sombrero's en waren in de schemering nog maar nauwelijks te

onderscheiden.

Een van de twee wankelde lichtelijk en had blijkbaar te veel gedronken. Zijn makker had hem bij de arm en probeerde hem met zachte drang mee te voeren, maar dat was niet erg naar de zin van de ander, die vergeefse pogingen deed de hand af te schudden en intussen zijn makker een reeks scheldwoorden naar het hoofd slingerde.

Er waren maar enkele voorbijgangers die aan het schouwspel, dat zich dagelijks voordeed, nauwelijks aandacht schonken.

De Nachthavik wandelde langzaam verder, zijn blik, op het tweetal gericht, dat zich nu in het midden van de stoffige straat bewoog.

De weerstand van de dronkeman werd steeds sterker en plotseling wierp hij zijn kameraad van zich af zodat die enkele meters verder in het stof duikelde.

Vloekend kwam die overeind en trok zijn pistool.

De Nachthavik zag de dronkeman wegduiken en terzelfder tijd liet ook hij zich vallen.

De knal van het schot dreunde door de straat, onmiddellijk gevolgd door het daverende geluid van

een tweede schot, dat uit het pistool van de Nachthavik kwam.

De dronkeman zette het op een lopen, zonder dat hij nog ergens last van scheen te hebben. Zijn maat wilde hem volgen maar, na enkele meters, wilden zijn benen hem niet langer dragen en plofte hij voorover in het zand.

De Nachthavik krabbelde overeind en klopte met een automatisch gebaar het stof van zich af.

Bij het eerste schot waren uit de kroeg enkele kerels naar buiten gesneld, die nu, tezamen met een paar voorbijgangers, bij de Mexicaan stonden, die kreunend in het stof lag.

De Nachthavik, zijn revolver nog in de hand, liep langzaam naar het groepje toe en enkele omstanders maakten ruim baan.

Met een onbewogen gezicht keek hij neer op de Mexicaan en zag hoe zich ter hoogte van de knie van de man een donkere bloedvlek vormde in de aanflarden geschoten broekspijp.

„Je kunt er maar beter doc Brewster bijhalen,” stelde een van de omstanders voor.

„Niks daarvan!” snauwde een van de kerels, die uit

de kroeg te voorschijn waren gekomen. „Breng 'm daar maar binnen. Wij zullen hem wel onder handen nemen.”

Hij keerde zijn bruit, ongeschoren gezicht naar de Nachthavik en zijn ogen glinsterden van woede.

„En jou ook, sheriff!” bromde hij dreigend, „jou nemen we ook nog onder handen... daar kun je zeker van zijn!”

De Nachthavik glimlachte flauw, maar zijn ogen stonden kil.

„Je praat teveel, vriend,” mompelde hij. „Hij probeerde het ook en je ziet wat het hem opgeleverd heeft!”

Hij liet zijn revolver in de holster glijden en liep langzaam verder.

Het was een rechtstreekse poging geweest om hem onschadelijk te maken.

De ruzie tussen het tweetal was komedie geweest, bedoeld om een van de twee de kans te geven hem neer te schieten. Het zou op een ongeluk hebben geleken. Alsof hij bij een kleine ruzie door een toevallig rondvliegende kogel was getroffen.

Dit keer was het niet gelukt, dacht hij grimmig, en

hij zou er waarachtig wel voor zorgen dat ze geen tweede kans zouden krijgen.

Het was elf uur in de avond.

De Nachthavik was in de Stars en Stripes teruggekeerd, na een laatste rondgang door een deel van San Pablo. Er was op zijn tocht niets voorgevallen dat het ingrijpen van de sheriff noodzakelijk maakte.

Gevolg gevend aan een plotseling ingevallen gedachte was hij nog eens langs de kroeg gewandeld, waar zich in de vooravond de gebeurtenis met de beide Mexicanen had afgespeeld.

Zijn gedachte was juist geweest.

Op de groezelige ramen stond, in witte kalkletters, door een ongeofende hand geschreven, het opschrift: 'The Golden Bull'.

Dat was dus de kroeg waar Stone zijn tijd placht zoek te brengen als hij in San Pablo was. Daar was ook de aanslag op hem in elkaar gezet. Het wees erop dat men hem in het oog hield en dat men had geweten dat hij in aantocht was.

Leunend tegen de tapkast dronk hij zijn glas bier leeg en begon toen met geoefende vingers een sigaret

te rollen.

De laatste, dan zou hij zijn bed maar weer eens gaan opzoeken.

Ranger Moore had hij die avond nog niet gezien.

Terwijl hij een lucifer naar de sigaret bracht, hoorde hij buiten een luid tumult, een aantal paarden kwam aandraven en plotseling klonk een schot en een van de ramen van de gelagkamer vloog aan diggelen. Een tweede schot veroorzaakte een gat in een ander raam.

De enkele bezoekers zochten haastig, in paniek, een schuilplaats en Welsh kwam, wit als een doek, uit de achterkamer te voorschijn.

„Wat... wat... wat is er...” begon hij zenuwachtig.

Een stem riep hard en uitdagend:

„Kom eens naar buiten, sheriff! We willen met je praten.”

De hotelhouder legde een bevende hand op de arm van de Nachthavik.

„Doe 't niet, mister Smith,” smeekte hij. „Ze zullen je neerschieten.”

„Als je niet komt, sheriff,” schreeuwde de stem opnieuw, „dan schieten we eerst deze tent in puin en

dan halen we je er wel uit.”

Een schot knalde, blijkbaar om de woorden kracht bij te zetten en weer sneuvelde een vensterruit van de gelagkamer.

De Nachthavik liet zijn sigaret op de grond vallen en zette er zijn voet op.

„We zullen maar eens gaan kijken wat ze moeten hebben,” zei hij lijkig terwijl hij met rustige stappen naar de deur liep.

Voor het hotel stond een zestal ruiters in een rij opgesteld. Een van hen voerde een onbereden paard met zich.

In het naar buiten vallende licht kon hij de gezichten slechts vaag onderscheiden, maar hij herkende Arizona en, in de man die het dichtst bij hem stond, de kerel die hem eerder op de avond had bedreigd.

Met zijn handen dicht bij zijn pistolen, deed hij een stap naar voren.

„Wat moet je?” vroeg hij kort.

Een ogenblik was het stil. Toen zei een van de kerels tegen de man, die de Nachthavik eerder op de avond had ontmoet:

„Wel Tim, vertel jij 't hem maar.”

„Oké,” bromde Tim. Hij ging in het zadel verzitten en keek de Nachthavik grijnzend aan. „Wel, sheriff,” begon hij op spottende toon, „wij zijn hier om een rekening te presenteren, om 't zomaar eens te zeggen. Je hebt de laatste dagen enkele van onze jongens vleugellam gemaakt, om zo te zeggen, zonder dat daar nou veel reden voor was. Dat kunnen we niet meer nemen, see! Nou willen we met jou een ritje gaan maken, om zo te zeggen, see, en dan zullen we je aan je verstand zien te brengen dat dit voor jou niet de beste plaats is en dat je hier maar beter weg kunt blijven.”

Hij keek de rij langs en vroeg:

„Zo is 't toch, jongens?”

Er volgde een gemompel van instemming.

„We hebben een paard voor je meegebracht,” ging hij verder. „Je hoeft er alleen maar op te klimmen. Voor de rest zorgen wij.”

Hij barstte in een bulderend gelach uit waarin enkele van zijn makkers hem bijvielen.

„Is dat alles wat je te zeggen hebt?” vroeg de Nachthavik op koele toon.

„Yeah!!”

„En denk je werkelijk dat ik op dat voorstel van jou inga?”

Tim boog zich voorover in het zadel.

„Je zult wel moeten, sheriff,” zei hij dreigend. „We weten dat je machtig vlug met dat pistool van jou kunt omgaan, maar je hebt geen schijn van kans tegen ons zessen, zeker niet nou dat enkele van de jongens hun vinger al aan de trekker hebben, om zo te zeggen.”

Hij grijnslachte opnieuw.

„Je mag 't weleens proberen als je daar zin in hebt!” Tegelijkertijd gleed zijn hand naar zijn pistool en bleef daar rusten op de kolf.

De Nachthavik keek met een wrevelig gezicht de rij langs.

„Wel, wat zal het zijn sheriff. Moeten we jou ook maar eerst buiten westen helpen?”

Toen kwam vanuit het duister achter de ruiters een stem, kort en zakelijk.

„De eerste die naar zijn pistool grijpt, krijgt geen gelegenheid meer om zijn testament te maken. Hou je handen waar ik ze kan zien!”

De Nachthavik herkende de stem. Roger Moore.

Een andere stem viel de eerste bij.

„Hier staan ook nog zes kogels te wachten. Voor de liefhebbers.”

En daarop nog een derde man:

„En hier kun je ook terecht.”

De zes ruiters zaten plotseling onbeweeglijk op hun paarden, hun handen ver van hun lichaam.

De Nachthavik ademde diep. Hij zag hoe Tim nerveus met zijn tong langs zijn lippen ging.

Met een grimmig lachje deed hij een stap terug, gespte zijn patroongordel los en legde hem, met zijn pistolen, op de houten veranda van het hotel.

Toen liep hij langzaam naar Tim toe en bleef naast hem staan.

„Jij bent een man die goed z’n woordje kan doen, Tim,” zei hij luchtig spottend. „Ik vraag me af of je ook verder zo’n flinke kerel bent!”

Zijn hand schoot uit en greep Tims arm in een stevige greep. Hij gaf een ruk. Tim vloekte, liet de teugels gaan en probeerde zich vast te grijpen aan de zadelknop.

Hij tastte mis, gleed uit het zadel en zijn zware

lichaam smakte tegen de grond.

De Nachthavik maakte snel van de gelegenheid gebruik om het pistool uit de holster te trekken en het wapen vloog weg in de duisternis.

Toen deed hij een stap terug en wachtte.

„Wel, Tim, laat maar eens zien wat je kunt!”

Tim krabbelde overeind, nog hijgend van de smak die alle lucht uit zijn longen had geperst.

Zijn vuisten balden zich en onverwachts deed hij een uitval. Maar de beweging was te traag en voor hij het wist, raakte een harde vuist met grote kracht zijn kaak en hij tuimelde achteruit.

„Dat was geen best begin, Tim!”

Snuivend van woede kwam hij opnieuw aanzetten. Zijn vuist schampte de schouder van de Nachthavik maar toen werden zijn voeten onder hem uitgeschopt en hij viel met een klap op zijn zitvlak.

„Nog niet wat het moet zijn, Tim!”

Onder de toeschouwers die zich op veilige afstand hadden verzameld ging een glimlach op.

Tim kwam langzaam overeind.

Hijgend, met de logge bewegingen van een beer, bewoog hij zich naar zijn tegenstander, zijn machtige

armen voor zich uit.

De Nachthavik bleef onbeweeglijk staan. Hij kon de gedachten van de man bijna raden.

Toen, met een gegrom als van een wild dier, wierp Tim zich naar voren, zijn grote handen gericht op de keel van zijn tegenstander.

Op hetzelfde ogenblik dook de Nachthavik omlaag, schepte het zware lichaam op zijn schouder en met een krachtige zwaai slingerde hij Tim over zich heen. Onmiddellijk daarna volgde hij de man, rukte hem overeind en liet zijn vuist opnieuw dreunend neerkomen op de ongeschoren kaak.

Tim sloeg tegen de grond tussen de benen van zijn paard, dat verschrikt opzij week.

Daar bleef hij liggen, volkomen uitgeblust.

De Nachthavik keek een ogenblik neer op de verslagen vijand, liep toen naar de veranda en nam de pistoolgordel, die Welsh hem aanreikte, in ontvangst.

Terwijl hij hem omgespte, klonk een stem:

„Wat ga je met die kerels doen, sheriff? Zolang die rondlopen, ben je je leven niet zeker.”

„Sluit die schurken op,” riep een andere toeschouwer. „Je bent ’t verplicht aan sheriff

Brooks.”

Dit voorstel kreeg bijval.

„Yeah! Je hebt daar achter je kantoor nog een heel leeg hok, waar ze allemaal in kunnen!”

De Nachthavik liet zijn blik over de sombere gezichten van de ruiters glijden.

Het was eigenlijk geen gek idee, dacht hij.

Arizona hoorde er zonder meer in thuis en de anderen zou het ook goed doen. Het was bovendien een goeie zet in de strijd tegen Stone.

„Haal de sleutels, wil je?” vroeg hij de hotelhouder en deze haastte zich naar binnen en verscheen een ogenblik later weer met de sleutelbos.

Met zijn Colt in de hand, commandeerde hij:

„Laat je wapens maar vallen en probeer er geen grapjes bij uit te halen.”

De schietijzers vielen in het stof en werden door enkele toeschouwers ijverig ingezameld.

„En kom nu maar van je cayuses.”

Morrend en vloekend werd ook dit bevel opgevolgd en weinige minuten later sloot de Nachthavik, met een grijns van voldoening, de celdeur achter het zestal, zonder zich iets aan te trekken van de

verwensingen die hem naar het hoofd werden geslingerd.

Samen met enkele inwoners, die hem bij het karweitje hadden geholpen, wandelde hij terug naar het hotel, dat inmiddels was volgestroomd.

De negerbediende was al bezig de kapotgeschoten ruiten tijdelijk te repareren, terwijl Welsh bedrijvig en met een brede grijns op zijn gezicht de klanten van het nodige voorzag.

De nieuwe ruiten kwamen er wel uit, dacht hij.

De Nachthavik wendde zich tot Roger Moore, die op zijn vertrouwde plekje aan de tapkast, zijn glas bier stond te drinken.

„Thanks again, cowboy!” glimlachte hij. „Je was precies op tijd. Ze hadden me lelijk in de hoek gedreven.” „Vergeet ’t maar,” grinnikte Moore. „Tenslotte moet er iemand zijn die op de sheriff past.”

De Nachthavik had er geen antwoord op.

HOOFDSTUK VII

Annet verdwijnt

Nadat hij de andere morgen zijn kantoor had bezocht om te zien of er iets bijzonders was en hij voor de gevangenen had gezorgd, besloot de Nachthavik een bezoek te brengen aan sheriff Brooks om verslag te doen van de gebeurtenissen van de vorige avond.

Het zou, dacht hij, de sheriff opvrolijken.

Sheriff Brooks zat half overeind, leunend tegen een kussen, zijn pijp te roken en aan het glunderend gezicht dat hij trok, toen de Nachthavik binnenkwam, was te zien dat iemand hem al eerder op de hoogte had gebracht.

„Heb er al van gehoord, sheriff,” groette hij. „Goed werk! Je hebt ze weer alle zes in het schuurtje zitten. Prachtig.”

„’n Paar ouwe klanten en een paar nieuwelingen,”

grinnikte de Nachthavik. „Ik heb ze zojuist gevoederd. Welsh heeft voor het eten gezorgd en ik ben bang dat het niet te best was, aan het gemopper van die kerels te horen!”

„Goed. Zorg dat je ze wat langer vasthoudt dan ik gedaan heb, en zorg dat je niet hier terechtkomt.”

„Hoe gaat 't met je, sheriff?”

„Fijn. Heb me nooit beter gevoeld. Als 't aan mij lag, ging ik weer op m'n kantoor zitten. Het gedoe met die kerels zou betere medicijn zijn, dan Brewster me kan voorschrijven!”

De Nachthavik lachte,

„Ik zou 't toch maar aan Brewster overlaten,” adviseerde hij. „Die weet 't best wat goed voor je is.”

„Dat zal ik wel moeten,” bromde Brooks. „Verder geen moeilijkheden gehad?”

„Nee! Ze hebben geprobeerd me neer te schieten en...” „Wanneer?” viel Brooks hem in de rede.

De Nachthavik vertelde in het kort van zijn ontmoeting met de beide Mexicanen en Brooks knikte nadenkend.

„Het wijst erop dat Stone zich in het nauw

gedreven voelt en geen enkel middel zal schuwen om je uit de weg te ruimen. Als die kerels je gisteravond hadden kunnen meenemen, zou je het er ook niet levend hebben afgebracht. Jij staat de plannen van Stone in de weg. Pas goed op jezelf, son, want hij zal het hier niet bij laten.” „Dat zal ik, sheriff,” verzekerde de Nachthavik. „En ik geloof dat ik hier ook wat vrienden heb gemaakt, op wie ik kan rekenen als dat nodig is.”

„Ik wou,” bromde Brooks terwijl hij zijn pijp op het tafeltje naast zijn bed deponeerde en met een pijnlijk gezicht achteroverleunde, „dat ik hier niet op m’n zieke rug hoefde te liggen en anderen de kastanjes uit het vuur moest laten halen!”

„Maak je daar geen zorgen over,” suste de Nachthavik. „Zo erg is het ook weer niet. Als je je rustig houdt en doet wat dokter zegt, ben je over enkele dagen weer de oude.” „Laten we ’t hopen. En hou Stone in de gaten, Smith. Hij is zo gemeen als een ratelslang. Voor geen cent te vertrouwen.”

„Ik zal m’n ogen wijd openhouden,” verzekerde de Nachthavik.

Na zijn bezoek aan de sheriff kwam de Nachthavik op de gedachte om even bij Dave Scott aan te gaan.

Hij had de man bij zijn eerste bezoek alleen maar een ogenblik gadeslagen terwijl hij sliep en hij wilde er zich nu van overtuigen hoe het precies met de rancher gesteld was.

Maar voor hij het huis van Scott bereikte, liep hij Ronny tegen het lijf. Zijn jongensgezicht stond ernstig en hij had kennelijk haast, maar hij bleef staan toen de Nachthavik hem aanriep:

„Wel, son, hoe gaat het met je vader?”

„Met vader gaat 't best, mister Smith. Het praten gaat beter en hij kan z'n been al een beetje bewegen. Doc Brewster zegt dat hij heel goed vooruitgaat en dat het allemaal weer in orde komt.”

„Da's goed nieuws, Ron,” knikte de Nachthavik. „Ik wilde even bij hem langs gaan. Is je zusje thuis?”

De jongen schudde het hoofd.

„Nee... dat is 't 'm juist. Ik ben Annet al een uur aan het zoeken!”

„Hoe bedoel je?”

„Ze is al vroeg naar een vriendinnetje gegaan, maar ze had me beloofd om vlug terug te komen. Er moet

een heleboel gedaan worden, zie je. Toen ze een uur geleden nog niet terug was, ben ik haar gaan zoeken, maar ik hoorde dat ze bij haar vriendin helemaal niet geweest is.” „Ze zal er wel meer dan een hebben,” veronderstelde de Nachthavik.

„Ja, en die ben ik nou allemaal aan 't aflopen. Maar niemand heeft haar gezien.”

„Ze komt wel weer boven water, son,” zei de Nachthavik geruststellend.

„Ze heeft me nog nooit zo in de steek gelaten,” mompelde Ronny. „Mooi vind ik het niet en ik zal haar behoorlijk op d'r kop geven als ze thuiskomt. Ik zal toch al dat vrouwenwerk niet doen?”

„Probeer haar maar te vinden, son, en laat me weten als ze er weer is.”

„Dat zal ik doen, mister... eh... sheriff,” beloofde de jongen.

Hij schoot als een haas weg en de Nachthavik liep, in gedachten, naar het hotel.

Vermoedelijk was er niets aan de hand, maar plotseling voelde hij zich niet gerust.

Welsh kwam hem tegemoet toen hij de gelagkamer binnenstapte.

Hij had een brief in zijn hand.

„Voor jou, mister Smith,” zei hij terwijl hij de brief overhandigde. „Werd een half uur geleden gebracht.”

„Wie bracht 'm?”

„Een jongen. Ik ken hem niet.”

Fronsend keek de Nachthavik naar de verfomfaaide, groezelige envelop in zijn hand. Toen scheurde hij hem met een resoluut gebaar open.

Het briefje was al even smerig als de envelop. Het waren maar een paar regels, door een ongeoefende hand geschreven.

„Je hept 12 uur tijd om je gevangenen los te laten en uit de vallij te verdweinen... As jij 'm niet smeerd verdwijnt iemand anders!”

De Nachthavik bleef enkele ogenblikken op het stukje papier staren. Er was geen ondertekening maar het was zonder meer duidelijk van welke kant dit briefje kwam en wie er bedoeld was met ‚iemand anders.’ „Toch geen slecht nieuws, mister Smith?” informeerde Welsh.

„Ik heb ooit beter gehad,” mompelde de Nachthavik en zonder verder op de vraag in te gaan, liep hij het vertrek door naar de trap die naar zijn kamer op de

verdieping leidde.

Op de overloop ontmoette hij Roger Moore.

„Hello, sheriff, geen verdere moeilijkheden vanmorgen?”

„Kom even bij me binnen,” nodigde de Nachthavik hem uit.

Moore volgde hem zijn kamer in.

„Lees dit maar eens!”

Moore liet zijn ogen over het briefje gaan en keek de Nachthavik aan.

„Heb je er enig idee van, wie die ,iemand anders’ kan zijn?” vroeg hij.

De Nachthavik knikte grimmig.

„Daar ben ik even geleden achter gekomen,” antwoordde hij. „Ik ontmoette Ronny Scott die al de halve morgen naar zijn zusje loopt te zoeken. Ik ben ervan overtuigd dat het om haar gaat.”

Moore knikte.

„Wat ben je van plan te doen?” vroeg hij. „Wil je de burgers inschakelen om het meisje te zoeken?”

„Nee. Dat in geen geval. Tenminste niet op dit ogenblik. Dat is de manier om te zorgen dat het kind in de kortste keren over de grens verdwijnt. Nee,

voorlopig is dit een geval voor één man.”

„Wat kan ik doen?”

„Jij kunt Welsh op de hoogte brengen, die het daarna aan Ronny kan doorgeven. Druk ze op het hart dat ze verder voorlopig tegen iedereen hun mond houden. Vertel Ronny maar dat hij zich geen zorgen hoeft te maken.” „En hoe wil jij ’t aanpakken?”

„Ik ga inlichtingen inwinnen... bij de enige man die ze me zeker kan geven. En ik ben ervan overtuigd dat ik de inlichtingen zal hebben, als ik met hem klaar ben.” „Stone?”

„Stone!”

„Het zal een harde noot zijn om te kraken!”

„Toch zal ik ze kraken,” verzekerde de Nachthavik grimmig.

Moore streek met zijn vingers door zijn blonde haren en keek de Nachthavik met onzekere blik aan.

„Je gaat heel wat hooi op je vork laden, sheriff. Misschien meer dan je verzetten kunt.”

„We zullen zien!”

Een kwartier later stapte de Nachthavik de stalhouderij binnen, zadelde Blackie, leidde het paard

naar buiten en steeg in het zadel.

In draf reed hij het stadje door. Aan de rand van San Pablo, voor een versleten, bouwvallige hut, stonden twee Mexicanen over een houten rek geleund een sigaret te roken. Hun donkere ogen onder de breedgerande sombrero's volgden de ruiter toen hij langs reed. Toen keken ze elkaar aan en grijnsden tevreden.

De Nachthavik stuurde zijn zwarte paard in de richting van de heuvels. Hij zou een uur of drie nodig hebben om de White Star ranch te bereiken en hij vroeg zich af hoe hij dan verder te werk zou moeten gaan.

Weliswaar was hij nu een man van de wet, sheriff, maar hij twijfelde eraan of Stone zich daar veel van aan zou trekken. Hij was er lang niet zeker van dat hij, bij een open ontmoeting met Stone en zijn handlangers, aan het langste eind zou trekken. Beter zou het zijn om de gelegenheid af te wachten om Stone alleen in zijn kraag te grijpen en binnen die tijd moest hij slagen.

Hij kon niet het risico lopen dat de kleine Annet Scott die nu nog niet ver weg kon zijn, over de grens

naar Mexico zou worden gevoerd. Dan zouden de moeilijkheden om haar op te sporen niet te overzien zijn.

Tijd had hij nodig en het geluk dat dikwijls met de rechtvaardigen is.

Hij liet Blackie zachtjes de sporen voelen en het zwarte paard strekte het sierlijke hoofd naar voren en raasde in een snelle galop door de vlakte.

Na korte tijd ging het zacht golvende prairieland over in het heuvelachtige gebied dat zich ver tot in Mexico uitstreckte, slechts onderbroken door de Rio Grande del Norte.

De Nachthavik volgde zoveel mogelijk de dalen tussen de heuvels, waardoor hij in staat was een behoorlijke snelheid aan te houden.

Naarmate hij de White Star ranch dichterbij kwam, moest hij rekening houden met de aanwezigheid van mensen die hem weleens minder goed gezind konden zijn en hij verscherpte zijn aandacht en waakzaamheid.

Op het punt waar het smalle pad, dat tussen twee hoge, dicht begroeide heuvels doorliep, naar het westen afboog, kreeg hij plotseling een ruiter in

zicht, die langs een spaarzaam beboste heuvelhelling naar boven reed.

De Nachthavik hield zijn paard in en haalde snel zijn kijker uit de zadeltas.

De man verdween achter enkele struiken, kwam even later weer te voorschijn en vervolgde met enige omzichtigheid zijn weg.

De Nachthavik zag hoe de man bij het bereiken van de heuvelkam omzichtig rondkeek, voor hij uit het gezicht verdween.

Het was voldoende geweest om hem te herkennen. Clif Baker, de tengere revolverman van de White Star, die het bij hun eerste ontmoeting had laten afweten.

De Nachthavik borg zijn kijker weer op en stond in beraad.

Zou hij zijn weg naar de ranch van Stone vervolgen of zou hij achter Baker aangaan?

Dat laatste zou misschien kostbare tijd vergen, die weleens verloren tijd zou kunnen zijn. Aan de andere kant, de kleine Annet Scott zou hier misschien ergens in de buurt kunnen worden vastgehouden.

Stone zou het veel te riskant gevonden hebben om

haar naar zijn eigen ranch over te brengen.

Hij besloot om Baker te volgen en snel reed hij in de richting waar hij de man het laatst had gezien. Hij bereikte een pad en ontdekte plotseling het spoor van Baker's paard.

Het pad leidde naar de heuvelkam en zette zich in zuidwestelijke richting voort. Op het pad waren de verse paardensporen scherp afgetekend.

Hij had Baker uit het oog verloren, maar de man kon niet ver weg zijn.

De Nachthavik reed verder in het spoor van Baker en toen het pad een flauwe bocht maakte, kreeg hij de man weer in het oog.

Baker reed in een matig tempo maar hij wekte toch de indruk dat hij niet zomaar rondreed maar een bepaald doel voor ogen had.

Plotseling verliet hij het pad en verdween tussen de struiken uit het gezicht.

De Nachthavik reed langzaam naar de plaats waar Baker was afgebogen.

Daar steeg hij af en met Blackie aan de teugel, volgde hij het spoor dat, langs een nauwelijks zichtbaar wildpaadje, tussen de struiken doorliep.

Toen hoorde hij op enige afstand het hinniken van een paard.

Het was een aanwijzing dat hij het doel nu dicht genaderd was.

Voorzichtig ging hij verder tot hij tussen de struiken door het uitzicht kreeg op een kleine grasvlakte, te midden van de bebossing.

Tegen de zuidelijke bosrand lag een hut, half verscholen tussen een groepje dwergeiken.

In een afgesloten ruimte, vlak bij, stond aan de afrastering een paard, terwijl Baker's rijdier bij de hut was vastgebonden.

Het zou, dacht de Nachthavik terwijl hij de hele situatie rustig opnam, weinig moeite kosten om de hut ongezien te naderen.

Hij sloeg de teugel van Blackie over een tak, streek met de rug van zijn hand liefkozend over de fluweelzachte neus van het dier en liep langzaam door het bos in de richting van de hut.

Hij naderde het vervallen bouwsel, opgetrokken van ruw hout, aan de achterzijde en sloop voorzichtig naar de zijwand.

De stem van de man die aan het woord was, kwam

hem bekend voor, maar het duurde even eer hij ze thuis kon brengen.

Toen wist hij het weer... Robson... Speed Robson. „...Stone er een idee van dat ik hier nog in de buurt ben?” vroeg hij.

De stem van Clif Baker antwoordde.

„Nee, hij denkt dat je naar Mexico bent gegaan.” „Goed,” Robson lachte spottend. „Des te groter zal de verrassing voor 'm zijn.”

„Wat ben je van plan, Speed?”

„Ik weet 't nog niet. Ik heb hier alle tijd om erover na te denken.”

Hij lachte opnieuw, een kort, grimmig lachje.

„Hoe is het met je verwondingen?”

„Die worden wel beter... hoop ik.”

„Je had naar de dokter in San Pablo moeten rijden,” verzekerde Baker. „Die schotwonden moeten verzorgd worden, see! Zo te zien heb je nu al koorts.”

„Nee!” snauwde Robson.

Het was even stil en de Nachthavik hoorde smakkende geluiden en toen opnieuw de stem van Robson:

„Dat eten smaakt me wel!”

Het was duidelijk. Robson had van Stone zijn ontslag gekregen en had in deze hut een schuilplaats gezocht waar zijn vriend, Clif Baker, hem van het nodige voedsel voorzag.

„Heb je de kerel nog ontmoet die me dit geleverd heeft?” „Nee, maar hij is in San Pablo. Hij is zelfs sheriff van San Pablo.”

„Wat?”

„Yeah! Heeft Arizona en nog een stuk of vijf van de jongens daar in de nor gezet.”

Robson lachte schamper.

„Dan heeft Stone ook iets om over na te denken.”

„Hij had er de laatste dagen wel behoorlijk de smoor in, maar Kane vertelde me vanmorgen dat de jongens vandaag vrij zouden komen en dat we de sheriff kwijt zouden raken.”

„Ik zou die kerel nog weleens willen ontmoeten,” peinsde Robson.

„Je zou geen kans tegen 'm hebben, Speed. Je hebt geluk gehad. Hij had je ook naar de andere wereld kunnen helpen.”

„Yeah, dat had-ie,” bromde Robson.

Hij kreunde plotseling.

„Die arm van me doet pijn als de hel,” zei hij.

„Je moet er de dokter bij halen, Speed,” adviseerde Baker nogmaals.

„Dat zal ik doen, maar nu nog niet. Ik heb eerst nog wat anders te doen.”

De Nachthavik liep langzaam naar de wrakke deur die halfopen stond.

Hij duwde ze met zijn laars verder open en zei:

„Zorg dat je met je handen uit de buurt van je pistolen blijft.”

Speed Robson lag op een veldbed en wendde zijn hoofd naar de deuropening. Zijn ogen glansden en de kleur van zijn gezicht onder de stoppelige baard maakte het voor de Nachthavik duidelijk dat de man inderdaad koorts had.

Het verband om zijn arm en om zijn ene hand zag vuil en was blijkbaar nooit vernieuwd.

Clif Baker zat op een krukje naast het veldbed. Hij kwam met een ruk overeind en keerde zich eveneens naar de deur.

Hij slikte en mompelde:

„Hello, sheriff!”

De Nachthavik had niet de moeite genomen zijn

pistool uit de holster te halen.

Nu liep hij naar Clif Baker toe en maakte zich van diens pistool meester zonder dat de man een woord van protest liet horen. Vervolgens nam hij van een spijker aan de wand de patroongordel met de pistolen van Robson en smeed alles in een hoek van het vertrek.

Met een onbewogen gezicht keek hij enkele ogenblikken op Robson neer.

„Je vriend heeft gelijk. Je had verstandiger gedaan om doc Brewster erbij te halen.”

„Loop naar de hel,” bromde Robson terwijl hij zijn hoofd afwendde.

De Nachthavik haalde de schouders op, ging naar de deur en floot.

Hij wachtte geduldig, zijn ogen op Clif Baker gericht, tot Blackie kwam aanlopen en haalde uit de zadeltas zijn verbandtrommeltje te voorschijn.

„Ik kan niet veel voor je doen, Robson,” verklaarde hij, „maar ik kan wel dat smerige verband vernieuwen en je wat geven tegen de koorts!”

„Laat me met rust,” gromde Robson, maar hij verzette zich niet toen de Nachthavik, geholpen door

Baker, de hand en de arm opnieuw verbond en hij slikte gedwee de koortstabletten die de Nachthavik te voorschijn haalde.

„De hand ziet er niet te best uit, Speed. Als je ze in de toekomst nog wilt gebruiken, zal doc Brewster er toch aan te pas moeten komen.”

„Bemoei je verder maar met je eigen zaken, sheriff,” bromde Robson op gemelijke toon.

„Wel, 't is jouw hand,” zei de Nachthavik berustend.

Toen wendde hij zich tot Baker.

„Vertel me eens, is Stone nog in San Pablo geweest, gisteren?”

„Nee. Stone is niet meer van de ranch weggeweest sinds jij dat akkevietje met 'm hebt gehad.”

„En je hebt ook geen logé op de ranch gekregen? Een meisje van 'n jaar of twaalf?”

Baker trok een verwonderd gezicht.

„Niet dat ik weet,” antwoordde hij. „Wat is er aan de hand?”

De Nachthavik liet zijn ogen enkele ogenblikken rusten op de kleine revolverman die hem met een open blik aankeek.

„Ik kan 't je wel vertellen,” zei hij. „Ik ben op zoek naar het dochttertje van Dave Scott. Ze is vanmorgen verdwenen en tegelijkertijd kreeg ik een briefje waarin ik werd gemaand om de vallei te verlaten en de gevangenen vrij te laten. Het verband is duidelijk en ik ben er zeker van dat Stone hier achter zit.”

Baker knikte.

„Ik weet er niets van, sheriff,” zei hij toen. „Dit zijn zaken waarvoor ik me niet leen. Ze liggen buiten mijn terrein.”

„Er is je ook niets opgevallen wat een aanwijzing zou kunnen zijn?”

„Nee.”

„Als ik in jouw schoenen stond, sheriff,” kwam plotseling de stem van Speed Robson, „dan zou ik toch in San Pablo op zoek gaan. Ik weet niet of je ooit gehoord hebt van een kroeg die ,The Golden Bull’ heet. Daar zou ik eerst eens gaan kijken.”

„Daar zeg je zo iets, Speed,” viel Baker hem bij. „Pablo Lardero is gistermiddag nog op bezoek geweest op de ranch. Stone had hem blijkbaar bij zich geroepen. Lardero,” legt hij uit, „is de Mexicaan die ,The Golden Bull’ exploiteert!”

De Nachthavik knikte en begon nadenkend een sigaret te rollen. Daar had hij eerder aan moeten denken, peinsde hij. Het was het meest voor de hand liggend. De ontvoerders konden niet het risico lopen om met het kind een lange tocht te gaan maken, midden op de dag, waarbij ze alle kans liepen dat iemand hen zou zien.

Hij overhandigde zijn tabakszak aan Baker, die zichzelf en zijn maat Robson van een sigaret voorzag.

„Thanks, sheriff,” mompelde Baker terwijl hij het rookgerei weer teruggaf. „Ik geloof dat Speed 't bij het rechte eind heeft.”

„Ja, ,The Golden Bull' zou 't weleens kunnen zijn,” gaf de Nachthavik toe.

„Ik zou niet weten waar het kind anders zou kunnen zijn,” verklaarde Baker. „Wat ik wel zeker weet is, dat geen van de jongens in deze zaak gemoeid is. De meesten zouden er trouwens niet aan meedoen.”

„Ga jij direct weer terug naar de ranch, Baker?”

„Yeah! Maar je hoeft je, wat mij betreft, geen zorgen te maken, sheriff,” antwoordde hij. „Stone zal van mij niks horen als je dat soms mocht denken. Kidnapping is een smerige zaak, waar ik niks mee te

maken wil hebben. Ik geloof dat Speed en ik maar eens naar een andere baas moeten uitzien. Stone heeft hier z'n langste tijd wel gehad, als ik 't goed begrijp.”

Robson barstte in een ruwe lach uit en Baker keek hem verontwaardigd aan.

„Wat is daar zo grappig aan?” wilde hij weten. Robson schudde, nog steeds lachend, het hoofd zonder antwoord te geven.

„Wel, bedankt voor je informatie,” zei de Nachthavik. „Ik geloof dat ik je advies maar zal opvolgen, Robson.” „Doe dat, sheriff,” bromde Robson plotseling weer ernstig. „En good luck!”

Het klonk alsof hij het meende.

Even later reed de Nachthavik op zijn zwarte paard weer door het heuvelland, op weg naar San Pablo.

HOOFDSTUK VIII

De bevrijding van Annet

De zon stond al dicht boven de kam van de westelijke heuvels toen de Nachthavik San Pablo binnenreed en zonder onderbreking zijn weg vervolgde naar het hotel.

De negerbediende vertelde hem dat Welsh niet aanwezig was maar spoedig werd terug verwacht.

Hij liep naar zijn kamer om zich wat op te knappen en ging daarna op zijn bed liggen om zich bezig te houden met het probleem hoe hij de zaak verder zou moeten aanpakken.

Hij had op zijn terugweg nog eens langdurig over de opmerking van Speed Robson nagedacht en hij was tot de overtuiging gekomen dat de kroeg inderdaad de plaats moest zijn waarheen het meisje was overgebracht. Het feit dat Stone met de Mexicaan Lardero had gesproken, was een sterke aanwijzing

dat deze bij de ontvoering betrokken was en ook het feit, dat de kleine Annet plotseling spoorloos verdwenen was, zonder dat iemand er iets van had bemerkt.

De volgende vraag was, hoe hij het zou moeten aanleggen om het meisje daar weg te halen.

Hij zou het karwei alleen moeten opknappen, dat stond vast.

Als hij er anderen bij zou halen, zou hij uitleg moeten geven en hen op de hoogte moeten brengen en als de Mexicaan, die ongetwijfeld op zijn hoede zou zijn en links en rechts zijn luisterposten zou hebben uitgezet, er iets van zou merken, zou het meisje in de kortste keren naar elders worden overgebracht.

Nee, dit was een job voor een man alleen.

Hij ging op de rand van zijn bed zitten en begon een sigaret te rollen.

Het was nu verder zaak om de vijand zo goed mogelijk op een dwaalspoor te brengen. In slaap te sussen.

Hij was ervan overtuigd dat men hem voortdurend in het oog zou houden en al zijn gangen zou nagaan.

Hij rookte rustig zijn sigaret, doofde tenslotte het

peukje in de asbak en haalde zijn donkere plunjezak te voorschijn.

Buiten was de schemering al gevallen en het zou spoedig donker zijn.

Langzaam, met de plunjezak onder de arm, liep hij de trap af naar de gelagkamer.

Er waren maar enkele bezoekers. Een van hen, een Mexicaan, stond aan de tapkast met een glas bier in de hand. Hij rookte een lange dunne cigarillos, scheen zich volkomen op zijn gemak te voelen en alle tijd te hebben.

Welsh kwam haastig toegeschoten toen hij de Nachthavik zag.

„Hoe is 't gegaan...?” begon hij en zijn gezicht betrok toen de Nachthavik het hoofd schudde.

„Geen succes.”

Welsh keek alsof hij ergens pijn had, likte met zijn tong langs zijn lippen en vroeg:

„Wat nu?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Het enige wat overblijft. Vertrekken! Wil jij voor 't een en ander zorgen, Cass? Hier heb je de sleutels van het kantoor van de sheriff en van de cellen. Over

twee uur kun je de deur wagenwijd openzetten en de gevangenen loslaten. Je zult wel mensen kunnen vinden die je daarbij willen helpen. Over twee uur. Niet eerder. Ik moet voldoende ver weg zijn.”

Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe de Mexicaan langs de tapkast naderbij geschoven was om niets van het gesprek te missen.

Hij glimlachte tegen Welsh die met zijn ogen knipperde en blijkbaar niet wist hoe hij het had.

Met rustige bewegingen maakte hij vervolgens de ster van zijn vest los en legde ze in de onzekere hand van de hotelhouder.

„Zodra de gevangenen zijn vrijgelaten, moet je die maar naar sheriff Brooks brengen. Zeg 'm maar dat het me spijt dat ik zelf niet in de gelegenheid ben.”

„Yes, mister Smith,” mompelde Welsh toonloos.

De Mexicaan kon een spottend glimlachje niet verbergen. De Nachthavik keek naar het beteuterd gezicht van de kleine hotelhouder, die het huilen nader stond dan het lachen en hij legde zijn hand luchtig op diens schouder.

„Cheer up, Cass! Dit is de beste oplossing voor iedereen. Je wilt toch niet dat we met de kleine meid

enig risico lopen.”

„Dat niet, mister Smith, maar ik dacht... is er helemaal geen kans om erachter te komen waar ze kan zijn?” „Nee! Naar mijn mening hebben ze het kind weggebracht... in de richting van de grens. Daar wachten ze af wat ik zal doen.”

Hij zag de tevreden uitdrukking op het gezicht van de Mexicaan en glimlachte voor zich heen.

„Wel, dan ga ik nu maar op pad. Het ga je goed, Cass. Bedankt voor alles!”

De hotelhouder had bijna de tranen in de ogen.

„Ik breng je naar je paard, mister Smith... en... eh laat mij die zak dragen, please.”

De Nachthavik klopte Welsh geruststellend op de schouders en samen liepen ze naar buiten, nagestaard door de Mexicaan.

Toen ze uit het gehoor waren, wendde de Nachthavik zich haastig tot de hotelhouder.

„Luister goed, Cass. Ik kom zo weer terug in de stad.

Probeer intussen Moore te vinden en vraag hem om naar ‚The Golden Bull’ te gaan en daar de loop van de dingen af te wachten. Hij begrijpt het wel. Hou de

sleutels en de ster bij je, laat duidelijk zien dat je ze hebt als je direct naar binnen gaat, maar berg ze op in je brandkast zodat niemand ze te pakken kan krijgen. Laat in geen geval de gevangenen los voor je van mij hoort. Begrepen?”

Cass, die er niets van begreep, knikte met open mond, zijn ogen groot van verbazing.

„Maar... wat is dan de bedoeling, mister S...?”

„Geen tijd om het allemaal uit te leggen, Cass. Doe wat ik je gezegd heb! Ik reken op je.”

Snel maakte hij Blackie los en zat met een sprong in het zadel.

„Be seein’ you!”

Spoorslags reed hij de hoofdstraat door en zodra hij het open veld voor zich had, liet hij Blackie de vrije teugel.

Een kwartier lang raasde het zwarte paard door de vlakte en toen de Nachthavik de zekerheid had, dat eventuele achtervolgers het spoor allang bijster zouden zijn, wendde hij de teugel en reed in een grote boog naar San Pablo terug.

Het was inmiddels donker geworden. Boven de vallei glansde een sterrenhemel.

Zodra hij de eerste huizen aan de buitenrand van het stadje weer in zicht kreeg, bracht hij Blackie tot staan en steeg af.

Uit zijn plunjezak haalde hij een zwart shirt en vest te voorschijn met een zwarte halsdoek en een donkere, verfomfaaide stetson, die hij zo goed mogelijk weer in model bracht.

Haastig verwisselde hij van kleding, bond de plunjezak weer achter het zadel vast en steeg op.

Stapvoets reed hij verder naar een van de straten die in de vlakte uitliepen.

Het was nog vroeg in de avond, rond etenstijd, en de straat was nog vrijwel verlaten.

Langzaam volgde hij het midden van de straat. Hij had in de voorafgaande dagen San Pablo doorkruist en het kostte hem weinig moeite zich te oriënteren.

Hij bereikte de straat waaraan de kroeg was gelegen, hield zijn paard in en liet zijn scherpe ogen speurend rondgaan.

Ook hier was alles nog stil. De drukte van de avond moest nog komen.

Hij vervolgde zijn weg. In zijn donkere uitrusting, zijn hoed diep naar voren getrokken, liep hij geen

gevaar dat men hem zou herkennen.

Hij passeerde ,The Golden Bull' en ontdekte enkele tientallen meters verder een doorgang tussen een paar ver uiteen staande huizen.

Hij wendde zijn paard daarheen en reed de steeg in, die naar de achterterreinen van de huizen voerde. Er stonden alle mogelijke bouwsels bijeen, maar afscheidingen ontbraken.

Bij een oude, half ingevallen houten stal, die kennelijk buiten gebruik was, hield de Nachthavik zijn paard in en liet zich uit het zadel glijden.

Hij knoopte de teugel losjes om een van de stutpalen en na een liefkozend klopje op de hals van zijn rijdier, ging hij te voet verder.

De sterrenhemel gaf voldoende licht om de omgeving te kunnen waarnemen en het kostte hem weinig moeite om de achterzijde van ,The Golden Bull' te bereiken.

De kroeg had een kleine achterbouw, gedeeltelijk uit leem en ten dele uit hout opgetrokken. Daarboven bevond zich een verdieping van hout, waarin, voor zover hij in het duister kon zien, wat schots en scheef een tweetal kleine vensters was aangebracht.

Vermoedelijk waren daarboven een paar primitieve slaapkamertjes gemaakt en de Nachthavik vroeg zich af of in een daarvan Annet Scott misschien was opgesloten.

Daar zou hij wel achter komen.

De deur in de achterbouw was niet gesloten om de eenvoudige reden dat ze half uit de hengsels hing.

Hij trok ze verder open en glipte naar binnen.

Op de tast liep hij naar links waar, naar hij vermoedde, een deur zou zijn die naar het voorgedeelte van het huis leidde.

Hij vond ze, luisterde aandachtig en toen er geen geluid te horen was, trok hij ze langzaam open.

Hij belandde in een korte gang die, te oordelen naar het gemompel van stemmen en andere geluiden die tot hem doordrongen, uitkwamen in de gelagkamer.

Aan zijn linkerhand voelde hij weer een deur die gegrendeld was. Hij schoof voorzichtig de grendel terug. Een zurige kelderlucht kwam hem tegemoet.

Met zijn voet tastte hij naar de eerste trede, trok de deur achter zich dicht en schuifelde de lemen treden af.

Hij streek een lucifer aan en bij het zwakke licht

speurden zijn ogen de ruimte af. Er was niemand aanwezig.

Even later stond hij weer in de gang en ontdekte een meter of wat verder, links, weer een deur.

Hij probeerde ze open te krijgen, maar het lukte niet.

Dit, dacht hij, was vermoedelijk de deur die de trap afsloot die naar boven voerde naar de slaaphokjes.

Dat was een streep door de rekening. Hij had gehoopt in staat te zijn het meisje, als het hier was, ongemerkt te kunnen weghalen. Dat ging nu niet door. Het was onmogelijk om deze deur open te krijgen zonder de aandacht te trekken.

Wel, dan zou Lardero hem een handje moeten helpen.

Met een grimmig lachje trok hij de zwarte halsdoek voor zijn gezicht, liep voorzichtig verder tot zijn hand de deur voelde, tastte naar de klink en drukte die langzaam omlaag.

Met een ruk smeed hij de deur open en stapte de gelagkamer in.

„Laat je handen waar ik ze kan zien. Dat geldt voor allemaal.”

Er waren maar drie bezoekers aanwezig. Twee Mexicanen, die aan de tapkast in gesprek waren met de kastelein en Roger Moore.

De Ranger zat in een hoek aan een tafeltje, een glas bier voor zich, en hij gaf de indruk dat hij zich stierlijk verveelde.

In een van de Mexicanen herkende de Nachthavik de man, die bij zijn afscheid in de Stars and Stripes aanwezig was geweest.

Het drietal wendde zich met een ruk naar de deur en staarde verbijsterd naar de donkere figuur met het dreigende pistool.

Moore had zich nauwelijks bewogen maar om zijn lippen speelde een glimlachje.

„Lardero?”

De Mexicaan achter de tapkast, klein en dik, met een vaalbruin gezicht, een donker snorretje en blauwzwart vettig haar dat glom in het lamplicht, bewoog zijn lippen zonder dat er geluid kwam en zijn donkere ogen gingen naar links en rechts alsof hij naar een uitweg zocht.

„Si, señor, that's me,” antwoordde hij tenslotte met een zucht.

„Kom hier!”

Het pistool knalde twee keer en twee bierglazen op de tapkast vlogen in splinters uiteen terwijl het bier schuimend in het rond spatte.

Een beetje ‚gunplay’ kon geen kwaad, meende de Nachthavik. Het zou Lardero meer handelbaar maken.

De Mexicaan kwam aarzelend naar voren, zijn ogen groot van angst.

„Wat kan ik voor u doen, señor?” vroeg hij. „Geld?” Hij spreidde zijn handen in een machteloos gebaar. „Geld heb ik niet!”

De Nachthavik lachte schamper achter het masker.

„Geld heb ik niet van je nodig. Maar ik wil graag weten wat je daarboven hebt.”

Pablo Lardero likte met zijn tong langs zijn dikke lippen en weer schoten zijn ogen schichtig naar links en rechts, om tenslotte weer gevangen te worden in de grijze ogen boven het masker.

„Wel?”

„Er is daarboven niets, señor,” verzekerde de Mexicaan met een stem die trilde van angst en emotie. „Niets dan een paar eenvoudige slaapkamers... van mij en m’n bediende. Niets dat u

zou kunnen interesseren.” „Dan zul je er wel geen bezwaar tegen hebben om ze me te laten zien.”

Lardero streek met zijn hand langs zijn kin.

„I haven't, señor. Maar, you see, ik heb geen sleutel. M'n bediende...”

De Nachthavik lachte onheilspellend.

„Dat is heel erg voor jou, Lardero. Want je hebt precies vijf seconden om die sleutel te voorschijn te brengen. Daarna gaat m'n pistool af.”

Hij wachtte en bracht toen het pistool omhoog.

„De tijd is om, Lardero!” zei hij kort.

„Please, don't shoot, señor.” De Mexicaan schreeuwde het uit en met zenuwachtige hand haalde hij een sleutelbos te voorschijn. „Misschien heb ik hier een reservesleutel. Hier... deze.”

„Jij gaat me maar voor, amigo,” nodigde de Nachthavik uit. „En als je grapjes wilt verkopen, dan is er vanavond een greaser minder in San Pablo!”

Zijn ogen richtten zich op Roger Moore, die met een onbewogen gezicht had toegekeken en de Ranger begreep de bedoeling.

Hij kwam plotseling overeind, een Colt in de hand. „Ik zal deze twee voor m'n rekening nemen,

stranger,” zei hij, terwijl hij naar de beide Mexicanen aan de tapkast liep. „Laat je wapens maar vallen, vrienden. En gooi de messen er maar bij.”

„Je kunt hen hier achter opbergen, cowboy,” zei de Nachthavik en even later verdween het tweetal in de kelder waarna Moore de beide grendels op hun plaats bracht.

Vanachter de tapkast diepte hij vervolgens een olielamp op, ontstak ze en voegde zich bij de Nachthavik.

„Nu is 't jouw beurt weer, Lardero,” mompelde deze.

Met bevende hand ontsloot de Mexicaan de deur. Daarachter leidde een smalle, wrakke trap naar boven.

Halverwege keerde Lardero, die voorop ging, zich om en maakte een bezwerend gebaar.

„Please, señores, maak niet teveel lawaai. In een van de kamers slaapt een dochttertje van mijn zuster. Het kind is ziek.”

„Shut up, jij vervloekte leugenaar,” snauwde de Nachthavik. „Wijs ons de weg en doe het vlug!”

De Mexicaan ging zwijgend verder. Bij de deur van

het eerste slaapvertrekje, bleef hij op de smalle overloop staan.

„Ga je gang, señores,” zei hij benepen, maar met een sluwe blik in zijn zwarte ogen.

De Nachthavik lachte kort.

„Na jou. En als je iets in de zin hebt, vergeet 't. Ik ben vlak achter je.”

De kamer was klein. Er lag een veldbed en er stonden een stoel en een kleine tafel.

Op het veldbed lag de kleine Annet Scott, vast in slaap zo te zien.

De Nachthavik keek er een ogenblik naar en richtte toen zijn felle ogen op de Mexicaan.

„Is dat het dochttertje van jouw zuster, amigo?” vroeg hij dreigend.

Lardero wist dat het spel verloren was en spreidde berustend zijn handen uit elkaar.

„No señor,” zei hij, „dat was een leugen!”

De Nachthavik knielde bij het meisje neer en legde zijn hand zachtjes op het gezicht van het meisje. Toen lichtte hij haar oogleden op en kwam met een ruk overeind.

Zijn hand greep het gekleurde vest van de Mexicaan

en hij trok de man naar zich toe.

„Wat heb je met haar gedaan?” siste hij.

„Niets señor, niets. Een onschuldig drankje om haar kalm te houden. Morgen is ze weer helemaal beter.”

De Nachthavik wierp de man met kracht van zich af zodat hij tegen de wand tuimelde.

„Wat doen we ermee?” vroeg Moore, die nog in de deuropening stond.

„Ik zal haar naar huis brengen. Kun jij dan...?”

Hij wees naar de Mexicaan, die als een brok ellende overeind krabbelde.

„Sure. Ik heb de sleutels van je kantoor. Kreeg ze van Welsh.”

„Breng 'm daar maar heen. Ik kom daar zo vlug mogelijk naar toe.”

Voorzichtig nam hij het kleine meisje in zijn armen en droeg haar naar beneden. Ze werd niet wakker, maar ze ademde rustig en de Nachthavik was ervan overtuigd dat ze, zodra de verdoving was uitgewerkt, geen kwade gevolgen van de ontvoering zou hebben.

Even later zat hij op zijn paard, het meisje dicht tegen zich aan gedrukt en reed door de donkere straten naar het huis van Dave Scott, waar men de

terugkeer van Annet met angst en spanning zat af te wachten.

HOOFDSTUK IX

Wie met vuur omgaat...

Er was nog geen half uur voorbijgegaan toen de Nachthavik de deur van zijn kantoor openduwde en, in gezelschap van Cass Welsh en Bob Brown, de advocaat, naar binnen stapte.

Pablo Lardero zat ineengedoken op een stoel bij de schrijftafel. Roger Moore zat, half op de schrijftafel geleund, een brief door te nemen.

Hij stond op toen de anderen binnenkwamen en liep naar de Nachthavik toe.

„Ik heb 'm maar vast onder handen genomen, sheriff,” verklaarde hij, met een blik naar de ster die op het zwarte vest zat vastgespeld. „Ik heb hier een verklaring van Lardero, waaruit blijkt dat hij op last van Stone gehandeld heeft. Een van Stone's mannen, Phil Kane, heeft het kind bij hem gebracht. Hij had de opdracht het een dag vast te houden.”

De Nachthavik las de verklaring door en gaf ze toen aan Brown.

„Wat denk je ervan?” vroeg hij toen Brown hem even later het papier teruggaf.

„Stone zal het een en ander uit te leggen hebben.”

„Zou het voldoende zijn om hem veroordeeld te krijgen? Zonder verder bewijs?”

„Misschien vindt de jury het bewijs voldoende.”

„Misschien! Wel, als 't niet zo is, dan sta jij er niet goed voor, Lardero. Dan hangen ze jou. Jury's houden gewoonlijk niet erg van kidnappers.”

„Ik kan 't bewijzen, señor,” verzekerde de Mexicaan met een sluw lachje.

„Waarom heb je hieraan meegedaan?”

Lardero haalde de schouders op.

„Ik moest wel, señor! Stone is mijn boss. Hij is de eigenaar van ,The Golden Bull'. Als ik zijn zin niet doe, ontslaat hij mij en laat me terugbrengen naar Mexico. En daar, señores, houden ze niet erg van mij.”

„Wij lopen hier ook niet zo met je weg,” bromde de Nachthavik. „Wel, laten we maar eens kijken of er hierachter nog 'n plaatsje voor jou is!”

„En wat ben je nu van plan te doen, sheriff?”

informeerde Moore even later.

„Er is maar een ding te doen. Zo vlug mogelijk naar Stone voor hij erachter komt wat hier gebeurd is. Anders is hij gevlogen of hij heeft zijn verdediging klaar. We moeten hem nu volkomen onverwacht zien te pakken.” „Helemaal mijn idee.” beaamde Moore.

„Misschien kunnen jullie het met z'n tweeën af,” merkte Brown op, „maar als je mij tien minuten geeft, kan ik je nog drie man leveren. De cowhands van Dave. Ze zijn in de stad en ze zullen verdraaid graag meedoen.”

„Prachtig!” knikte de Nachthavik. „Ik moet wel een ander paard hebben. Blackie is al de hele dag in touw geweest. Die heeft zijn werk voor vandaag wel gedaan. Allright... ik zie jullie zo dadelijk bij de stalhouderij!”

Het was al na middernacht toen de vijf ruiters hun doel naderden.

De White Star ranch lag tegen een heuvel aan, die met een dicht bos van pijnbomen was begroeid.

Het doemde voor hen op als een donker vlak aan de horizon, waarin de wit gepleisterde gebouwen iets

lichter afstaken.

De Nachthavik vertraagde de gang van zijn paard en de anderen volgden zijn voorbeeld.

„Laten we het rustig aandoen van hier af,” stelde hij voor. „Beter dat ze van onze komst niet op de hoogte raken. We weten allemaal wat we moeten doen. Bill, Andy en Monty hier zullen zorgen dat er geen kip uit het bunkhouse komt. Wij tweeën zullen ons met Stone bezighouden. Hij zal vermoedelijk wel alleen in het ranchhuis zijn. Als we het goed aanleggen, komt het voor elkaar zonder dat er een schot hoeft te worden gelost. Oké?”

Ze mompelden hun instemming en langzaam, met een zacht ritmisch hoefgedreun, reed de groep verder.

Toen ze ongeveer een halve mijl van de ranchgebouwen verwijderd waren, lieten ze hun paarden stapvoets gaan, om zo ongemerkt mogelijk te kunnen naderen.

Ze hadden ongeveer de helft van de afstand afgelegd toen Andy plotseling uitriep:

„Moet je dat daar zien!”

Ze zagen het allen tegelijk.

Uit een van de schuren, nu vrij duidelijk zichtbaar

in het licht van de sterren, steeg eensklaps een vlam omhoog die de overige gebouwen en het bos op de achtergrond in een helder licht zette. Dat duurde maar een enkel ogenblik. Toen laaiden plotseling aan alle kanten de vlammen hoog op. De hele ranch stond als een brede, vlamme fakkels tegen de horizon afgetekend.

„Nou weet hij wat hij anderen heeft aangedaan,” mompelde Bill Studson.

Ze reden langzaam verder. Het had geen zin zich naar de brand te haasten, want hulp zou er toch niet geboden kunnen worden.

Dat was ook niet nodig want iedereen scheen gealarmeerd.

Enkele mannen liepen in verwarring rond... schreeuwden en vloekten... plotseling klonken er enkele schoten, althans zo leek het. Maar het was niet met zekerheid te zeggen.

De houten gebouwen waren één vuurzee... het loeide, knetterde... kraakte... het dak van de schuur stortte in en joeg een regen van vonken als kleine sterren naar de nachtelijke hemel.

De Nachthavik hield op veilige afstand zijn paard in

en staarde onbewogen naar het angstaanjagende schouwspel.

„Wie met vuur omgaat, zal er zelf door vergaan,” mompelde Monty Banks en begon te hoesten toen een vleugje prikkelende rook naar hen toedreef.

De geur van brandend hout was overal om hen heen.

Boven het geloei van de vlammen klonk plotseling een luid geroep en geschreeuw en langs het vlammengordijn kwam een drietal ruiters in zicht.

Hun paarden trappelden van angst en een van de dieren steigerde en wierp zijn berijder bijna af.

De Nachthavik haalde snel zijn kijker te voorschijn. Hij kende hen niet, maar een van de mannen schreeuwde en wenkte... toen wendden ze de teugel en galoppeerden weg alsof de duivel hen op de hielen zat.

Terwijl hij zijn kijker nog op de vuurpoel gericht hield, zag hij plotseling van achter het brandende ranchgebouw één enkele ruiter verschijnen en die herkende hij onmiddellijk.

John Stone.

Vermoedelijk had hij meer tijd nodig gehad om bijeen te zamelen wat nog gered kon worden, dan zijn

cowhands, die weinig meer bezaten dan hun kleren, hun schietijzers en hun paarden.

De rancher stond enkele ogenblikken doodstil, duidelijk afgetekend in het licht van de vuurgloed, alsof hij nog een laatste blik wilde werpen op wat eens van hem was.

Toen rukte hij met een wilde beweging zijn paard opzij en reed in snelle draf weg.

De Nachthavik had haastig zijn kijker weggeborgen en liet zijn eigen rijdier de sporen voelen.

„Stone!” schreeuwde hij, terwijl hij wegstoof, „we mogen hem niet laten ontsnappen!”

Als een pijl uit de boog stoof het paard weg.

De Nachthavik had de rancher uit het oog verloren, maar hij kende de richting en Stone was zich van geen achtervolging bewust.

Toen hij het bemerkte, was zijn achtervolger al vrij dicht genaderd.

De Nachthavik, diep over zijn rijdier gebogen, zag de donkere figuur van de ruiter op enige afstand voor hem opdagen.

Een afstand die snel kleiner werd. Hij zag hoe Stone zijn paard met handen en voeten tot grotere snelheid

probeerde aan te sporen... hij zag de rancher zich half omwenden in het zadel en boog onwillekeurig nog dieper over zijn paard toen hij de oranje tongetjes zag en de knallen van de revolverschoten hoorde.

Hij maakte er zich geen zorgen over. Er is niets moeilijker dan raak te schieten vanaf een galopperend paard.

De nachtwind suiste langs hem heen terwijl zijn paard in een halsbrekende ren voortjoeg in het duister, achter de vluchtende rancher aan.

Opnieuw loste Stone enkele schoten die echter ver van het doel verwijderd bleven.

Toen smeed hij met een wild gebaar de revolver weg en deed weer verwoede pogingen om de snelheid van zijn rijdier te vergroten.

Het lukte niet. De Nachthavik kroop steeds dichterbij naar de vluchteling toe en aan de voet van een korte helling kwam hij langszij.

In een flits zag hij het van woede en angst verwrongen gezicht van de rancher, dat half naar hem werd toegewend, terwijl de beide paarden naast elkaar voortraasden.

Toen gooide hij met een vlugge beweging de

stijgbeugels los en wierp zich op Stone. Hij sleurde de rancher mee van zijn paard en beiden smakten tegen de grond. De Nachthavik rolde om en om tot hij, naar adem snakkend, tot stilstand kwam. Hijgend bleef hij enkele ogenblikken liggen... toen krabbelde hij langzaam overeind, wankelend op zijn benen.

Stone lag enkele meters van hem vandaan bewegingloos op de grond en ademde moeilijk. Hij was op de manoeuvre niet verdacht geweest en voor zijn zware lichaam was de smak des te harder aangekomen.

De Nachthavik haalde diep adem terwijl hij op zijn makkers wachtte die kwamen aanrijden.

„You’re all right, sheriff?” schreeuwde de stem van Bill Studson, terwijl ze zich van hun paarden lieten glijden.

„I’m fine!”

„Hoe is ’t met hem?”

„Hij heeft een behoorlijke smak gemaakt maar hij leeft nog. Andy, kun jij die paarden daarginds te pakken zien te krijgen?”

„Dat zal me wel lukken, sheriff!”

Moore, die bij Stone was neergeknield en hem had

onderzocht, kwam overeind.

„Voor zover ik kan nagaan, heeft hij niets gebroken. We kunnen hem zonder moeite meenemen naar San Pablo.”

Andy kwam terug met de beide paarden aan de teugel en de Nachthavik liep naar Stone's paard en opende de zadeltas.

Stone veerde plotseling overeind en liep met snelle, onzekere stappen op de Nachthavik toe.

„Jij blijft met je smerige handen van mijn spullen!” brulde hij woest.

Hij kwam niet ver, want als bij afspraak wierpen de drie cowboys van de Sixty Six zich op hem en werkten hem tegen de grond.

Vloekend en tierend probeerde Stone zich los te rukken, maar de drie potige cowhands hielden hem zonder veel moeite in bedwang.

„Wat zoek je?” vroeg Moore terwijl hij zich bij de Nachthavik voegde.

Met een triomfantelijk lachje haalde deze een dikke, leren portefeuille uit de tas te voorschijn. Hij opende ze... ze zat vol bankpapier en zelfs in het zwakke sterrenlicht kon hij vaststellen dat het voor

het grootste deel duizenddollarbiljetten waren.

Hij overhandigde het etui aan Roger Moore.

„Ik geloof dat jouw opdracht hiermee ook vervuld is,” zei hij.

HOOFDSTUK X

Besluit

Het liep tegen het middaguur toen de Nachthavik en Roger Moore bij het huis van de Scotts aanklopten.

De kleine Annet Scott deed open, monter en opgewekt. „Wel, Annet, hoe gaat 't met jou?” vroeg de Nachthavik verbaasd.

„Ik voel me fijn, mister Smith,” antwoordde het meisje met haar hoge stemmetje. „Ik heb gisteren toch zo iets raars beleefd. Ik ben ergens geweest... daar kreeg ik wat te drinken, best lekker... toen ben ik in slaap gevallen en... en vanmorgen ben ik in m'n eigen bed wakker geworden. Zou ik 't gedroomd hebben, denkt u?”

„Dat zou 't weleens kunnen zijn,” beaamde de Nachthavik glimlachend, met een knipoogje naar Moore. „Dat zijn de rare dingen die je soms droomt.”

„Ja, dat geloof ik ook. Maar komt u binnen. Ze zijn

er allemaal... vader en mister Brown en mister Welsh... en Bill, en Ronny natuurlijk, die staat overal met z'n neus vooraan!"

In de achterkamer volgde de begroeting en toen stelde Brown de vraag die hen allemaal had beziggehouden: „Heeft Stone bekend?"

De Nachthavik knikte.

„Ja! Aanvankelijk ontkende hij diep verontwaardigd dat hij iets met de treinberovingen te maken had gehad. Hij wist er zelfs niets van. Maar hij had meer dan honderdduizend dollar in zijn portefeuille die ik hem vannacht afhandig maakte en de nummers van de grote biljetten, dat waren er zo'n negentig, kwamen allemaal voor op de lijst die Moore hier van de Bank had gekregen. Toen beweerde hij dat het geld de opbrengst was van veeverkoop in Mexico."

„Nogal veel," bromde Bill Studson.

„Die opmerking maakten wij ook. Toen kregen we het over de brandstichtingen. Stone ontkende daar iets van te weten en beweerde dat Arizona op zijn eigen houtje moest zijn bezig geweest. We haalden er Arizona bij en dat was een goeie greep, wan toen volgden de beschuldigingen over en weer. Arizona was

boos over het geld en beschuldigde Stone ervan dat hij de jongens, die meegedaan hadden, niet hun rechtmatig aandeel had gegeven en hij riep daarbij een paar kerels die ook in de cel zaten tot getuigen.”

De Nachthavik lachte luidkeels, terwijl hij weer aan de situatie in het kantoor van de sheriff terugdacht.

„Het slot van het liedje was, dat Stone, van alle kanten in het nauw gedreven, een volledige bekentenis aflegde. We weten nu wie betrokken waren bij de treinroven, bij de veediefstallen en bij de brandstichtingen en het is nu zo, dat we drie kerels hebben laten gaan omdat ze er weinig mee te maken hebben gehad en dat Stone, Arizona en nog twee anderen in de cel zitten. Er zijn er nog een paar op vrije voeten maar die krijgen we nog wel, als ze niet naar Mexico zijn uitgeweken.”

„Dan zullen we van Stone verder geen last meer hebben,” constateerde Brown. „Een mooie opruiming. Zei hij nog iets over zijn ranch?”

Moore grinnikte.

„Hij beschuldigde ons ervan dat wij hem in de fik gestoken hadden!”

„Hij weet niet wie 'm dat geleverd heeft?”

„Nee!”

„Ik weet 't,” zei de Nachthavik.

„Wie was 't dan?”

„Dat was de wraak van Speed Robson,” antwoordde de Nachthavik en hij vertelde van zijn ontmoeting met Robson en Baker. „Robson was woest op Stone omdat die hem ontslagen had na dat schietpartijtje met mij. Bij het gesprek, dat ik met 'm had, zinspeelde hij erop. Hij wilde daar niet weg want hij had nog iets te doen. Wat hij te doen had, heeft Stone vannacht aan den lijve ondervonden!”

„Waar zou die nu zijn?”

„Hij zal ook de grens wel zijn overgestoken.”

„En daar hoeven we ook al niet rouwig om te zijn,” verklaarde Brown nuchter. Hij keek de Nachthavik aan en grijnsde goedmoedig.

„Je hebt aardig huisgehouden in de paar dagen dat je hier bent. De gouverneur kan tevreden zijn.”

De Nachthavik lachte.

„Dat dacht ik ook. Niet iedereen slaagt erin om in een paar dagen tijd sheriff te worden en half-eigenaar van een bloeiende ranch.”

„Zonder huis,” kwam plotseling de stem van Ronny

Scott.

„Niet lang, son,” antwoordde de Nachthavik. „Weet je, volgens Roger Moore hier, ben ik de man die de gestolen centjes weer heeft teruggevonden en, je kunt me geloven of niet, maar daar schijnt een beloning aan vast te zitten van tien procent, zodat de firma nu zo’n tienduizend dollar rijker is. Dat bedrag ga ik steken in m’n ranch, see. Daar zetten we nieuwe gebouwen van neer. Zo vlug mogelijk. Wat zeg je daarvan, son?”

Ronny keek verbouwereerd en zei niets, maar de tranen stonden in zijn ogen.

De Nachthavik liep naar de stoel waarin Dave Scott zat weggedoken en legde zijn arm om diens schouder.

„Wat zeg jij ervan, partner?” vroeg hij met warme stem.

De rancher keek naar hem omhoog en zijn mond mompelde een woord.

„Blijf!”

De Nachthavik schudde lachend het hoofd.

„Dat zal niet gaan,” zei hij. „Ik heb m’n eigen ranch, die al m’n aandacht vraagt en bovendien moet ik zo nu en dan nog andere akkevietjes opknappen.

Nee, ik ben bang dat we geen compagnons kunnen blijven. Maar wel blijven we vrienden.”

TERREUR IN SAN PABLO

Een bende boeven terroriseert een uithoek van het Verre Westen. Steve Smith, de in het zwart geklede strijder tegen onrecht, die hierdoor de bijnaam heeft van de 'Nachthavik', wordt door de Sheriff van Bitter Creek uitgezonden om poolshoogte te nemen. Dat is van Steve's kant vragen om moeilijkheden en die komen hem dan ook prompt tegemoet in de vorm van gloeiend lood! Steve Smith is niet voor een kleintje vervaard, maar toch zou hij voor de overmacht moeten zwichten als hij niet uit een geheel onverwachte hoek hulp had gekregen! Nu is het uitschakelen van de boevenbende in een handomdraai geschied. Een bijzonder spannend wild-west verhaal van uitstekende kwaliteit.

KLUITMAN WILD-WESTSERIE

